

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 32.

- Ἡροκλέους Βασιάδου, περὶ προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.—ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑΙ ΔΙΑ-
ΤΡΙΒΑΙ, πρὸς τὸν μαρκήσιον DE QUEUX DE SAINT-HILAIRE, ἀνέκδοτοι
- Ἡ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ συγκοινωνία τῶν δύο κόσμων διὰ τῆς Ἀτλαντίδος, ὑπὸ Π.
Καυπανάκη.
- Ὁ Περονόσπορος, ὑπὸ Ν. Π. Ἀραβαγοπούλου.
- Ἡ τελευταία τρικυμία, ὑπὸ Π. Κ. Σ.
- Ἑθνοὶ ρευθαδμοί, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κορνυλίας Α. Πρεβεζιώτου.
- Ἑταιρεῖαι καὶ Σύλλογοι.—ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.
- Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις.—ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΠΟΛΟΝ ΕΚΔΡΟΜΑΙ.—ΧΡΟΝΙΚΑ, ὑπὸ
Ἡλ. Γ. Βαλδαυάκη.
- Δραματικὴ Ἐπιθεώρησις.—ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Β' ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.—ΘΕΑΤΡΑ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—ΟΙ ΥΦΑΝΤΑΙ (TISSERANDS) ὑπὸ GERHART HAUPTMANN.—ΧΡΟΝΙΚΑ, ὑπὸ Ὁδ. Ἀν-
δρεάδου.
- Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Μ. Ε. Μ.
Max Müller.
- Φύρον Μίγδον.
- Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Ν. Φωτιάδου.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡΟΣΙΩΝ 2.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ.		ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ".	
Ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ. 80	Ἐν Κωνσταντινουπόλει	Λ. Τ. 2
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ. 5	Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ. 16
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 25	Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 70

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1^{ην} ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Συνοδρουνται ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΝΕΟΛΟΓΟΥ, ἐν τῷ Πέραν ὁδῶς Κιοντιδοῦκ Χενδέκ ἀρ. 29, 31,
καὶ παρὰ τοῖς ἀνταποκριταῖς αὐτοῦ.

Αἱ ἀγγελίαι συμφωνοῦνται ἰδιαιτέρως ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Νεολόγου.

Κρίσεις ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων δημοσιεύονται, ἀποστέλλομένων τῇ διευθύνσει δύο ἀντιτύπων,
ὧν τὸ μὲν προόρισταί τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς, τὸ δὲ τῷ τῆν κρίσιν ποιῶντι.

ΟΙΚΟΣ ΠΩΛΗΣΕΩΝ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΡΑΠΠΑΠΟΡ ΒΕΗ. Πέραν, Σακίτζ 'Αγάς 21. Κατά πάσαν Κυριακήν πωλήσεις επί δημοπρασία. 'Αγορά καὶ φύλαξις επίπλων. Προκαταβολαὶ κτλ.	14	27
ΔΙΑΡΗΑΝΕ. Μυροποιεῖον Α' τάξεως. Εἶδη ἀρίστης ποιότητος. Γενικὴ χρῆσις τῆς πούδρας Σάφρας Βερνάρ ὑπὸ τῶν φιλοκάλων κυριῶν. 'Αλεξιάδην χάν, 'Αριθ. 17.	15	28
ΚΟΝΙΑΚ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Σ. καὶ Η. καὶ Γ. ΜΕΤΑΞΑ. 'Εν Πειραιεὶ. 'Εξ οἴνου γνησίου παλαιόν. 'Απειρία συστάσεων. <small>Ἀντιπρόσωποι</small>	16	29
'Αδελφοὶ Τριανταφυλλόπουλοι.		
ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΑΟΥΣΗ. Λεπτότατον, μεταξωτόν, ὑγιεινόν, ὑπὸ τὸ διακριτικὸν σῆμα 'Αγκύρας. 'Αριστον εἰς τὸ εἶδος του.	17	30
'Αποφεύγετε τὰς παραποιήσεις.		
ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ Δ. ΚΟΤΟΥΛΑ. Μ. 'Οδὸς Πέραν, ἔναντι τοῦ 'Ελλ. Προξενείου. Νέον Κατάστημα. Διακόσμησης φιλόκαλος. Ποτὰ καὶ φαγητὰ ἐκλεκτά. Ὑπηρεσία ἀνελλιπέης.	18	31
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. Τσαούδη Γραφικὴ ὕλη. Χάρτης μουσικῆς, 'Επισκεπτηρίων, Ἰγνογραφιασκτλ. Τετράδια, <small>ΣΥΝΑΔΤΙΚΑΙ, ΦΟΡΤΩΤΙΚΑΙ κτλ. 'Εν Γαλατῇ ὁδὸς Μαχμουδῆ 'Αριθ. 8.</small> ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ	19	32
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ. Σουλτάν Βαγιαζίτ, Κιοκτσιλέρ-μπασῆ, 99. Τελειόταται μηχαναί, ἐφευρέσεις νέαι. Εὐθηνία, ταχύτης, 'Απαράμιλλος ἐπιτυχία.	20	33
ΠΡΟΣΧΟΝΑΣ. Ὀρολογιοποιὸς Α' τάξεως καὶ κοσμηματοπώλης. Διορθώσεις ὀρολογίων. Κατασκευὴ, κοσμημάτων. Κοιψότης καὶ εὐθηνία. Γαλατῆ, Βοεβόδα, παρὰ τὴν Κρήνην.	21	34
9	22	35
10	23	36
11	24	37
12	25	38
13	26	39

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 32.

ΤΟΜΟΣ Β'.

30 ΜΑΪΟΥ 1893.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΗΡΟΚΛΕΟΥΣ ΒΑΣΙΛΑΔΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ
πρὸς τὸν Μαρκήσιον de QUEUX de SAINT-HILAIRE
ἀνέκδοτοι.*

Ὁ Engel ἴδιον ἔχει κεφάλαιον, ἢ Ἀρχαιότης τῆς νεοελληνικῆς προφορᾶς ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ πολλῶν γνῶμαι μνημονεύονται, ὁμολογούντων τὴν ἀρχαιότητα αὐτῆς. Πρῶτος ὁ ἀρχαῖος καθηγητὴς Ἑρασμὸς Schmidt τὴν ἀληθῆ τὸ ζήτηματος λύσιν ὑπέδειξεν εἰπών: «ἡ προφορὰ τῶν Ἑλλήνων φυσικὴ ἐστὶ καὶ ἀρχαῖον λείψανον, ἢ δὲ τοῦ Ἑράσμου τεχνητῆ, νεωστὶ εὐρεθεῖσα». Τῆς γνώμης τοῦ διασημοῦ γραμματικοῦ Rosl μνησάντων ἴδου ἐποινδάμεθα: ὁ δὲ Θεορίσιος, κάτοχος ὄν τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας ἑλληνικῆς, ἄχρι τῆς ἀνδρικῆς ηλικίας ὀπαδὸς ἦν τῆς Ἑρασμικῆς προφορᾶς· ἐλθὼν δὲ εἰς Ἑλλάδα καὶ τὴν ἐθνικὴν ἐκμαθὼν προφορὰν ἠλλάξε γνώμην, ὅτε εἰς τὴν Ἑρασμικὴν πατρίδα ἐπανῆλθεν, ὡς γίνεται φανερόν ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων λόγων οὓς λέγει ἐν τῇ ἑλληνικῇ γραμματικῇ αὐτοῦ, ἐπιστάμενος ἐκατέρωθεν τὰς προφορᾶς: «ἐάν προταθῆ μοι ἐκλογά, ἐν πᾶσι καὶ ὑπέροχον τὴν προτίμησιν τῇ Ρεϋχλινεῖῳ ἢ τοι τῇ νεοελληνικῇ δίδωμι, οὐ μόνον διὰ τοὺς προεκτεθέντας (ἐπιστημονικοὺς) λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν τῇ νῦν ἑλληνικῇ ἰδιώματι, ἐν τῇ στόματι μάλιστα τῶν πεπεδευμένων, ἡ γλῶσσα καλὴν καὶ εὐφώνον παρέχει ἁρμονίαν» (Engel σελ. 39 καὶ 100).

Ἐν τῇ πανεπιστημιαῇ τοῦ Μονάχου πλὴν τοῦ Θεορίσιου καὶ ἄλλοι διάσημοι καθηγηταὶ τὴν ἀρχαιό-

τητα τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων προφορᾶς ἀνεγνώριζον καὶ κατ' αὐτὴν ἐδίδασκον, ὁ γηραιὸς Spengel καὶ ὁ προῶρος τελευτήσας Bursian, ὃς ἔτη τινα ἐν Ἑλλάδι διατριψας, ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους τὴν προφορὰν ἐξέμαθεν. Ἐν δὲ τῷ συνεδρίῳ τῶν γερμανῶν φιλολόγων (in Frankfurt a M.) τῷ 1860 τὸ περὶ προφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐκίνησε ζήτημα, ὑποστηρίζων ὅτι τὰ σύμφωνα μάλιστα ἐν τῇ νῦν γλώσσῃ τὴν ἀρχαίαν προφορὰν διατήρησαν: «ἐφ' ᾧ οὐδένα ἔχω λόγον, λέγει, ἀπορρίψαι τὴν νῦν προφορὰν τῶν συμφώνων». Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ἀντεῖπεν αὐτῷ, ὁ καθηγητὴς Eckstein, πρόεδρος τοῦ συνεδρίου, εἶπεν, «ἀποφέρω μετ' ἐμαυτοῦ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακοινώσεως ταύτης, καθότι οὐδεὶς τῆς Ἑρασμικῆς προφορᾶς ὑπερασπιστὴς ἀνέστη. Χαιρετίζω δὲ τοῦτο ὡς τὸ λαμπρότατον ἀποτέλεσμα». Τὸ τρόποσιον ὅμως τοῦτο τοῦ Bursian οὐκ εἶασε καθεύδειν τὸν καθηγητὴν Blass (ἴδ. Ueber die aussprache des Griech. ἐκδ. 2, σελ. 71).

Ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων ὁ διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας Foy, διατριβῶν ἀπὸ τινων ἔτων ἐν Κωνσταντινουπόλει, τοσοῦτον καλῶς ἐξέμαθε τὴν λαλουμένην, ὥστε λαλεῖ αὐτὴν ἀπταιστώως καὶ δυσκόλως διακρίνεται ὅτι ξένος ἐστὶ, γράφει δὲ αὐτὴν καὶ κάλλιστα. Οὗτος ἐν τῇ συγγράμματι αὐτοῦ (Lautsystem des Griechischen Völgärsprache, Leipzig 1879) λέγει περὶ τῆς νέας ἑλληνικῆς, ὅτι ἐστὶν ἡ νεωτάτη μορφή τῆς ἀνελιξέως τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς γλώσσης, ὁμοιότερα τῇ ἀρχαίᾳ ἢ ῥωμανικῇ τις διάλεκτος τῇ λατινικῇ, ἢ νεογρικῇ τῇ Σανσκριτῇ... αἱ δὲ σπουδαιότεραι μεταβολαὶ δι' ἃς τὸ νέον ἰδίωμα τοῦ ἀρχαίου διακρίνεται, οὐ ξένους ἐπενεργείας εἰσὶν ἐπιγεννήματα, ἀλλ' ἡ ρίζα καὶ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ εὐρησθῆναι ἑλληνικῇ... Τοῦτο ἰσχύει λεγόμενον καὶ περὶ τῶν μεταβολῶν τῶν φθόγγων, καὶ τοῦτο διὰ τῶν ἐπομένων σελίδων ἐμπεδώσομεν».

Καὶ ὁ Ἀμερικανὸς δὲ Everett Brady νεωστὶ (τῷ 1886) ἐκδοὺς ἐν Γοττίνγγη πραγματείαν (Die Lautve-

*) Ἴδε ἀριθ. 27, σελ. 523—525.

rän derungen der Neugriechischen Volkssprache und Dialecte nach ihrer Entwicklung aus dem Altgriechischen), πολλάκις επισκεψάμενος τὴν Ἑλλάδα καὶ μελετήσας τὴν χώραν ἐκφράζει τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ ἀρχαῖον αἰσθημα (das antique-Gefühl) ἰσχυρῶς ἐτι ζωογονεῖ τὴν τε γλῶσσαν καὶ τὸν λαόν. Ἡ νέα ἑλληνικὴ, λέγει, φαινόμενόν ἐστίν ἐν τῇ φιλολογοῖα καὶ θαῦμα ὅτι ζῆ.

Περὶ προφορᾶς ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ ἐκτενέστερον ποιησόμεθα λόγον· τοσοῦτον μόνον λέγομεν νῦν, ὅτι ὡς πρὸς τὴν κλαδικὴν παιδείου ἐν τῇ Δύσει, ἡ νεοελληνικὴ προφορὰ πολλά παρέχει πλεονεκτήματα, καὶ μάλιστα τὴν ἐνότητά, τὴν εὐκολίαν καὶ τὴν πραγματικότητά, ὅτι προφορὰ ἐστὶ τοῦ ἑλληνιστῆ λαλοῦντος ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὃς στενωτέρας πρὸς τὴν Δύσιν ἔχει σχέσεις καὶ αἰεὶ πρὸς τὰ κρείττω προκόπτει.

Ο Engel, ὃς ἐν τῷ συγγράματι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους ὑπὲρ τῆς ἀρχαιότητος ὑπερμαχεῖ τῆς ἐθνικῆς προφορᾶς, λέγει, «οἱ Ἕλληνες ὡς ἦσαν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ἑκτακτος λαός οὕτω καὶ νῦν γλωσσικῶς εἰσι θαυμασιῶς ἑκτακτος λαός».

Ὁ Blass οὐ γινώσκει ὅτι ἡ ἐθνικὴ τῶν Ἑλλήνων προφορὰ ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἔχει τὴν ἀρχὴν ἀκτῆς· γινώσκει τοῦτο καὶ ὁμολογεῖ, διότι λόγον ποιούμενος περὶ τῆς προφορᾶς τῶν Βοιωτῶν, οἵτινες τὸ ν ἔγραψον καὶ ἀπίγγελλον εἰ, εἴρωσ=ἦρωσ, τὴν δὲ διφθογγον εἰ ι, Θεογιτών, ἄρχι, κινένας Φιδίας=Θεογειτών, ἄρχει, κινένας, Φειδίας, τὴν δὲ αἰ αε (=ε), ἀεσχρώνδας=αἰσχρώνδας, ἐπάγει: «Κατὰ τοὺς ὑστερον χρόνους αἱ παρὰ Βοιωτοῖς φθογγολογικαὶ μεταβολαὶ καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν εἰσεχώρησαν, οὐχ ὅτι, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Ahrens, ἡ βοιωτικὴ διάλεκτος μέτρον ἐγένετο τῶν ἄλλων Ἑλλήνων καὶ μάλιστα τῶν ἑλληνιστῶν, ἀλλ' αὕτη πρωταίτερον τῶν ἄλλων (ἀπὸ τοῦ πέμπτου αἰῶνος π. χ.) ὑπέστη τὴν μεταβολὴν τῶν φθόγγων, ἵτις ἐν συνόλῳ ἐν τῷ πνεύματι τῆς γλώσσης ἔκειντο».

Εἰ δὲ ἀμεταβολαὶ αὗται τῶν φθόγγων ἦσαν ἐν τῷ πνεύματι τῆς γλώσσης, καὶ φυσικῶς καὶ μοιραίως ἐπῆλθον κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς ἀνάπτυξιν, διὰ τί ὁ σοφὸς Blass καλεῖ αὐτὰς βαρβάρους καὶ ἀποφώλια τέρατα; διὰ τί οὕτω ταχέως τῶν ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένων ἐπιλανθάνεται; οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι ὁ σοφὸς ἀνὴρ ὑπαγόμενος ὑπὸ τῆς συνθητικῆς καὶ ἔξωσ, ἵνα μὴ εἶπω τῆς προλήψεως, οὐ διαλείπει τὴν ἐθνικὴν προφορὰν καλῶν νεοελληνικὴν, προφορὰν τῶν νέων Ἑλλήνων, ἐξ οὗ ἠρῶσατο τὸ δικαίωμα ταύτην μὲν καὶ ἑτέροις κοσμεῖν ἐπιθέτοις τῶν δὲ Ἑλλήνων κατηγορεῖν, ὅτι ὑπὸ ἐθνικοῦ φανατισμοῦ τυφλώσαντες οὐχ ὀρῶσι τὴν ἀληθῆ, τὴν γνησίαν προφορὰν τῆς ἀρχαίας—τὴν ἐρασμικὴν,—οὐδ' ἐν τοῖς σχολείοις αὐτῶν παραδέχονται αὐτήν, ἀποδιορακίζοντες τὴν ἑτέραν, τὸ ἀποφώλιον τέρας.

Πρὸς τοῦτον ἀπαντᾷ ὁ Engel, «ὅτι οἱ Ἕλληνες τὴν ἐρασμικὴν προφορὰν εὐρίσκουσι φρικώδη, τοῦτο οὐκ ἐστὶν ἐθνικὸς φανατισμός», ὡς ὁ κ. Blass δι' ὀχουρίζεται· διότι ἕκαστος λαός φυσικὸν ἔχει δικαίον μὴ μόνον τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἰδιοφυίαν αὐτῆς προφέρειν, ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν προφορὰν γνησίαν καὶ καλλίστην ὑπολαμβάνειν. Ἐγὼ νομίζω

ὅτι μᾶλλον ἐθνικοῦ φανατισμοῦ ὄζει, ἂν τις γερμανὸς διδάσκαλος ἀξίῃ ὅτι ἡ γερμανικὴ προφορὰ τῆς ἑλληνικῆς γνησιώτερα ἐστὶ καὶ καλλίστη· πλὴν ἡμῶν οὐδεὶς λαός τὴν γερμανικὴν προφορὰν τῆς ἑλληνικῆς ὑπολαμβάνει κρείττονα καλῆν. Ὁ Ἕλληνας Οἰκονόμος λέγει (ἐν τῷ «περὶ γνησίας προφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης συγγράμματι αὐτοῦ»), «ἔσον ἂν τὴν καλλωπίζωσι, δὲν τὴν εὐρίσκωμεν καλῆν, οὐδ' αἰσθανόμεθα ὄλως τὰ θέλητρα τῆς· ἀλλὰ μάλιστα μᾶς φαίνεται ὀχληρὰ καὶ ἀνδεστάτη· μᾶς ξεσχίει τὴν ἀκοήν, μᾶς στρέφει τὰ σπλάγχνα.»

Οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Πορτογαλλίας εἰσὶν ἔθνος, καίπερ ἀλλήται καὶ φυγάδες ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτῶ αἰῶνων τῆς πατρίδος αὐτῶν, διατηροῦσαντες ἀκραιφνῆ τὴν προφορὰν τῆς ἀρχαίας ἐβραϊκῆς. Διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Γερμανοῖς τῆς Γερμανίας καὶ ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις ἡ ἀρχαία ἐβραϊκὴ κατὰ τὴν προφορὰν αὐτῶν διδάσκειται. Μόνοι οἱ Ἕλληνες, κατὰ τοὺς ἐρασμίας, οὐκ εἰσὶν ἔθνος· τοῦτου ἕνεκα βούλονται αὐτοὺς καταστῆσαι ἄλλους Ἰάπωνας ὅπως πᾶν τὸ ἐθνικὸν ἀπεκδύσονται, ἦθν, ἔθν, γλῶσσαν, προφορὰν· ἀλλ' Ἀρκαδίην αἰτοῦσι· διὰ τί οὐχ ὀρῶσιν, ὅτι τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὴν φιλοτιμίαν διδάσκουσι τοὺς Ἕλληνας καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, καὶ αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶα καὶ αὐτοὶ οἱ Δελφῖνες τῆς θαλάσσης...

Ἄλλ' ἡ ἐρασμικὴ προφορὰ, φασί, τοσοῦτον ἐστὶν ἐρασμία, εὐφῶνος καὶ χαριτόδοτος! Ἄλλ' ἂν τοσαύτας καὶ τοιαύτας ἔχη ἀρετὰς, ὅσας οἱ ἐρασμῖται τῆς Γερμανίας λέγουσι, διὰ τί τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῆς καὶ εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν οὐ προτείνουσι; διὰ τί ἀνέχονται ἵνα ἐν τῇ μητρικῇ αὐτῶν γλώσσῃ τοσαῦται λέξεις ἑλληνικαὶ κατὰ τὴν ἀποτρόπαιον καὶ βάρβαρον τῶν νέων Ἑλλήνων προφορὰν προφέρωνται; Evangelium, Evander, ægyptus, aega, ægina, phänomen, episod, Pisistratus, Phidias κτλ. κτλ. ὁ Λυκούργος πρὸς τὸν συμβουλευόντα ποιῆσαι δημοκρατίαν ἐν Σπάρτῃ ἀπεκρίνατο, ποιῆσον πρότως οὐ δημοκρατίαν ἐν τῷ ὄψ οἴκῳ. Τοῦτο οὐκ ἔχομεν δικαίον καὶ ἡμεῖς εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἐρασμῖτας τῆς Γερμανίας: διὰ τί οὐ προφέρετε ἐρασμικῶς τῷ τρόπῳ Evangelium euander, Aegyptus, Aigai (Aigai) Aigina, phänomenepisod, Peisistratus, Phidias. Διὰ τί οὐ καθαιρετε ἀπὸ τῶν ἀσχημῶν τῆς τερατώδους προφορᾶς τὴν μετὰφρασιν τῆς ἀγίας Γραφῆς ὑπὸ Λουθήρου, ὃς τὴν ἑλληνικὴν, ὡς οἱ Ἕλληνες, προφέρων, τὴν αὐτοῦ μετὰφρασιν ἐμύλωνε, πολλὰς ἑλληνικὰς λέξεις κατὰ τὴν ἑλληνικὴν προφορὰν καὶ τὴν γερμανικὴν εἰσαγαγόν, Δυσὶν θάπτρον ποιῆσατε ἢ τὴν ἑλληνικὴν προφορὰν ἀποβάλετε ἀπὸ τῶν ἐν τῇ γερμανικῇ γλώσσῃ ἑλληνικῶν λέξεων, διότι, καθ' ὑμᾶς, ἀλλόκοτος ἐστὶ (widersinnig), μυσάρῃ (abscheulich), βάρβαρος (barbarisch), τερατώδης (monströs), εἰσαγόντες τὴν ἐρασμικὴν, τὴν ἐρασμίαν καὶ εὐφῶνον, ἢ καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ τὴν ἑλληνικὴν προφορὰν παραδέξασθε: διότι ὁ ποιεῖτε νῦν ἀτοπώτατόν ἐστι καὶ παραλογώτατον ἐν μὲν τῇ γερμανικῇ προφέρειν τὰς ἑλληνικὰς λέξεις ἑλληνικῶς, Klio, Iphigenia, empirik æsthetik, pädagogik τὰς αὐτὰς δὲ λέξεις ἐν τῇ ἑλληνικῇ μὴ προφέρειν ἑλληνικῶς, ἀλλ' ἐρασμικῶς: Κλειὸ Ἰφιγένεια, ἐμπειρικῶς, αἰσθητικῶς, παιδαγωγικῶς. Αἱ ἑλληνικαὶ λέξεις ἐν τῇ γερμανικῇ ἑλληνικῶς προ-

φερόμεναι μονονουχί φωνὴν ἀφιεῖσαι διαμαρτύρονται κατὰ τῶν ἐρασμῖτων τῆς Γερμανίας, οἵτινες πᾶσαν τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῆς προφορᾶς αὐτοῦ στρέφουσιν.

Ὁ σοφὸς Blass δυσφῶρει κατὰ τῶν ἀποφαινομένων ὅτι ἡ ἐρασμικὴ προφορὰ οὐκ ἐστὶν ἀρχαία, ἀλλὰ νέα, πλαστὴ, τεχνητὴ καὶ αὐθαίρετος (dass die Erasmische Aussprache keinen Boden habe, sonder nichts als Willkür sei), οὐδέποτε ἐν ἑλληνικῇ χώρῃ οὔτε λαλθεῖσα ὑπὸ ἑλληνικοῦ στόματος, οὔτε ἀκουθεῖσα ὑπὸ ἑλληνικοῦ ὠτός, οὔτε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, οὔτε κατὰ τοὺς τοῦ Ἀρχιλόχου καὶ Σόλωνος, οὔτε κατὰ τοὺς τοῦ Περικλέους καὶ Πλάτωνος.

Κατὰ τὸν Blass ἡ ἐρασμικὴ προφορὰ ἐπὶ ἀσφαλοῦς στηρίζεται ἐδάφους, ἐπὶ ἐπιστημονικῶν ἀρχῶν· αἱ ἀρχαὶ εἰσι τρεῖς, δύο γνήσιαι, ἡ πρωτότοκος τοῦ Ἐρασμίου, καὶ ἡ δευτερότοκος, ἥτις εἰ μὴ τοῦ Ἐρασμίου, ἀλλ' ἐν τῇ πράξει εἰς τὸ μέσον ἦχθη. Das princip, wenn nicht das Ursprüngliche des Erasmus, so doch das in der That Aufzustellende ἡ δὲ τρίτη κίβδηλος καὶ νόθος (verfälschtes Erasmisches princip), ἥτις τὰς δύο ἄλλας ἐκτοπίσασα κατέλαβε τὴν θέσιν αὐτῶν καὶ ζῆ καὶ βασιλεύει. Τοσοῦτοι λοιπὸν μόχθοι καὶ ἀγῶνες καταβάλλονται, ὅπως βασιλεύῃ τὸ ψεῦδος; Δυστηρόν, ἀλλ' ἀληθές ἐστίν, ἡ βασιλεία τοῦ ψεῦδους ὑπὲρ τὰς τρεῖς διαρκεῖ ἑκατονταετηρίδας.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΑΣ.*

Μετὰ τοὺς ποιητὰς τούτους, οὐχὶ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν σειρὰν τῶν ἱστορουμένων, ἔρχεται ὁ Ἀπολλόδωρος, συνεχίζων καὶ, οὕτως εἰπεῖν, ἐπεξηγῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου λεχθέντα ἀνωτέρω.

Ταῦτα δὲ φαίνεται ὅτι δὲν παρέλαβε μόνον ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ συντόμων λέξεων τοῦ ποιητοῦ τούτου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν διεσπαρμένων παραδόσεων τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ συγγραφεὺς οὗτος λέγει τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ δεκάτου αἵθλου τοῦ Ἡρακλέους:

«Δέκατον δὲ ἐπετάγη ἄθλον τὰς Γηρῶνον βόας ἐξ Ἐρυθραίας κομίζειν. Ἐρυθραία δὲ ἦν Ὀκεανοῦ πλησίον κειμένη νῆσος, ἣ νῦν Γάζιρα καλεῖται... Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρῶνον βόας, διὰ τῆς Εὐρώπης, ἄρχι πολλὰ παρελθὼν Αἰθῶν ἐπέβαινε καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν ἔστησε σημεῖα τῆς παρείας ἐπὶ τῶν ὄρων Εὐρώπης καὶ Αἰθῶν ἀντιστοίχους δύο στήλας. Θεομαινόμενος δὲ ὑπὸ Ἡλίου κατὰ τὴν πορείαν, τὸ τόξον ἐπὶ τὸ

*) Ἴδε ἀριθ. 31, σελ. 602—605.

*) Ἴδε ἀριθ. 31, σελ. 602—605.

*) Ἴδε ἀριθ. 31, σελ. 602—605.

θὲν ἐνέτεινεν. Ὁ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ θαυμάσας, χρύσειον ἔδωκε δέπας, ἐνῷ τὸν Ὀκεανὸν διεπέρασε...»

(Ἀπολλοδ., βιβλιοθ. Β, ε'.—10)

Τὸ χωρίον τοῦτο παρέθεσα μᾶλλον πρὸς ὑποστήριξιν καὶ διασάφησιν τοῦ ἀμέσως κατωτέρω, τοῦ ἐξῆς:

«... Ἐνδέκατον ἐπέταξεν ἄθλον παρ' Ἐσπερίδων χρύσεια μῆλα κομίζειν. Ταῦτα δὲ ἦν, οὐχ ὡς τινες εἶπον, ἐν Αἰθῶν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντος ἐν Ἰπερβορείαις... Ἐρύλασε δὲ αὐτὰ δράκων ἀθάνατος... Μετὰ τούτους δὲ Ἐσπερίδες ἐρύλαττον Αἴγλη Ἐρυθραία, Ἐστία, Ἀρέθουσα... Βαδίζων δὲ δι' Ἰλλυρίων καὶ σπεύδων ἐπὶ ποταμῶν Ἡριδανόν, ἦκε πρὸς νόμφας Διὸς καὶ Θέμιδος. Αὐτὰι μὲν οὖν αὐτῷ Νηρέα... Μαθὼν δὲ Αἰθῶν διεξῆγε... Μετὰ Αἰθῶν δὲ Αἴγυπτον διεξῆγε... διεξῶν δὲ Ἀσίαν, Θεομυδραῖς, Ἀνδῶν λιμὲν προσίσχαι... Περὶ τῶν δὲ Ἀραβίαν Ἡμαθίωνα, κτείνει, παῖδα Τιθωνοῦ. Καὶ διὰ τῆς Αἰθῶν πορευθεὶς ἐπὶ τὴν ἕξω θάλασσαν. Καταπλεῖ· οὐδ' ὁ δέπας καταλαμβάνει. Καὶ περαιωθεὶς ἐπὶ τὴν ἠπειρον τὴν ἀντικρῆ, κατετόξευσε ἐπὶ τοῦ Καυκάσου τὸν ἐσθίωντα τὸ τοῦ Προμηθεῖος ἦπαρ αἰετόν... Καὶ τὸν Προμηθεῖα διελυσε... Ὡς δὲ ἦκεν εἰς Ἰπερβορέους πρὸς Ἀτλαντα, εἰπόντος Προμηθεῖος τῷ Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἐπὶ τὰ μῆλα μὴ πορεύεσθαι, διαδεξάμενος δὲ Ἀτλαντος τὸν πόλον ἀποστέλλειν ἐκεῖνον, πεισθεὶς δὲ διεδέξατο... Ἔνοι δὲ φασὶν οὐ παρὰ Ἀτλαντος αὐτὰ λαβεῖν, ἀλλὰ αὐτὸν δρέψασθαι τὰ μῆλα, κτείναντατὸν φρουροῦντα ὄφιν...»

(Ἀπολλοδ., βιβλιοθ. Β, ε', στ'. 11).

Ἐκ τῶν εἰρημένων τούτων δύο χωρίων τοῦ Ἀπολλοδώρου παρατηροῦμεν ὅτι καὶ ὁ συγγραφεὺς οὗτος συμφωνεῖ μετὰ τῶν προορηθέντων κορυφαίων ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὡς πρὸς τὴν πρὸς δυσμὰς καὶ πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ ὑπαρξίν ἑτέρων χωρῶν, ὀπλ. τῶν Κιμμερίων, Ἐσπερίδων καὶ Γοργόνων.

Διότι κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ δρομολογίου τοῦ Ἡρακλέους καταφαίνεται ὅτι οὗτος ἀναχωρήσας ἐξ Ἑλλάδος διήλθε τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Αἰθῶν, ἐκ τῆς ὁποίας μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐκ ταύτης εἰς τὴν Ἀσίαν, ὀπόθεν παρὶ τὴν Ἀραβίαν, φωνεῖ τὸν Ἡμαθίωνα, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἦτο βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, ἐπομένως ὁ Ἡρακλῆς διήλθεν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ οὐχὶ πάλιν ἐκ τῆς Αἰθῶν, ὡς ὁ συγγραφεὺς λέγει (συγχίζων, ὡς φαίνεται, τὸ ὄνομα, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ Αἰθῶν καὶ Αἰθιοπία ὀνομάζετο ἢ αὐτὴ ἠπειρος). ὅθεν διὰ τῆς Αἰθιοπίας πορευθεὶς φθάσει εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θάλασσαν, ἥτις βεβαίως ἦτο ὁ Ὀκεανός, ἐνθα τὸ δέπας τοῦ ἡλίου ὑπῆρχεν. Εἰς τὸ προηγούμενον χωρίον τοῦ ὁ συγγραφεὺς οὗτος ὑποδεικνύει καὶ οὕτως εἰπεῖν σημεῖοι γεωγραφικῶς τὴν θέσιν ἐνθα ὑπῆρχε τὸ δέπας τοῦτο, ὅπερ τῷ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐν τοῖς παρὰ τὴν Ταρτησσὸν τόποις κειμένοις παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας ἐν Αἰθῶν, εἶτα δὲ τὸ δέπας τοῦτο λαβὼν διεπεραιώθη εἰς τὴν ἀντικρῆ ἠπειρον, ἥτις βεβαίως δὲν ἠδύνατο γὰρ ἢ ἡ νῆσος Ἐρυθραία, ἀλλὰ μεγάλη γῆ, δι' ἣς μετέβη εἰς τὰς Ἐσπερίδας, διελθὼν προηγούμενος διὰ τοῦ Καυκάσου καὶ Ἀτλαντος.

Τίς δὲ ἦτο ἡ μεγάλη αὕτη ἠπειρος ἐν τῇ ἐκτυλίξει τῆς παρουσίας θά ἐκδηλωθῆ.

Μετὰ τὸν Ἀπολλόδωρον ἔρχεται ὁ παρ' Αἰλιανῶ ἀναφερόμενος Θεόπομπος λέγων:

*

«... καὶ ὑπὲρ τούτων ὁ Σελήνης ἔλεγε πρὸς τὸν Μίδαν τὴν μὲν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Λιβύην νήσους εἶναι ἀς περιρρεῖν κύκλῳ τὴν Ὀκεανόν. Ἦπειρον δὲ εἶναι μόνην ἐκείνην τὴν ἔξω τούτου τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ μὲν μέγεθος αὐτῆς ἄπειρον διηγεῖτο... καὶ νόμους αὐτοῖς τετάχθαι ἐναντίως κειμένους τοῖς παρ' ἡμῖν νομιζομένοις. Δύο δὲ εἶναι πόλεις ἔλεγε μεγάθαι μεγίστας, οὐδὲν δὲ ἀλλήλαις εἰκέναι· καὶ τὴν μὲν ὀνομάζεσθαι Μάχιμον τὴν δὲ Εὐσεβή... Ἐπιχειρήσαι δὲ ποτε καὶ διαβῆναι τούτους εἰς τὰςδε τὰς ἡμιδαπὰς νήσους ἔλεγε, καὶ διαπλεύσαντάς γε τὸν Ὀκεανόν... ἕως Ὑπερβορέων ἀρικήσθαι... ἐπ' ἐσχάτῳ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν τόπον εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι Ἄνοστον...»

(Θεόπομ. παρ' Αἰλιανῶν ποι. ἱστορ. I. V. II. III. 18.

Ἐνθα καταδείκνυται ὀφθαλμοφανέστατα ἡ γινώσκεις ἐπέρας ἡπειροῦ μεγαλειτέρας τῶν τριῶν ἄλλων γνωστώων.

Τελευταῖον πάντων κατὰ τὴν ὀπουδαιότητα τῶν εἰδήσεων ἀφῆκα τὸν Πλάτωνα, ὅστις περιγράφει λεπτομερέστερον τὰς πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῶν Ἡρακλείων σπηλῶν χώρας, παραλαβὼν τὰς περιγραφὰς ταύτας ἐκ τῶν πρὸς τὸν Σόλωνα διηγήσεων τῶν ἰσρέων τῆς Σαίδος.

Ὁ συγγραφεὺς οὗτος λέγει:

«... λέγει γὰρ τὰ γεγραμμένα, ὅσῃν ἡ πόλις ὑμῶν ἔπαυσε ποτε δύναμιν ὕβρει πορευομένην ἄμα ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ἔξωθεν ὀρηθεῖσσαν ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους. Τότε γὰρ πορευόμενον ἦν τὸ ἐκεῖ πέλαγος· νῆσον γὰρ πρὸ τοῦ στόματος εἶχεν, ὃ καλεῖται, ὡς φατε ὑμεῖς Ἡρακλέους· στήλας· ἡ δὲ νῆσος ἄμα Λιβύης ἦν καὶ Ἀσίας μεῖζων, ἐξ ἧς ἐπιπατὴν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότε ἐγγίγνετο πορευομένοις, ἐκ δὲ τῶν νήσων ἐπὶ τὴν καταντικρὺ πᾶσαν ἡπειρον, τὴν περὶ τὸν ἀληθινὸν ἐκείνον πόντον. Τὰς μὲν γὰρ, ὅσα ἐντὸς τοῦ στόματος οὗ λέγομεν, φαίνεται λιμῆν στενὴν τινὰ ἔχων εἰσπλοῦν· ἐκεῖνος δὲ πέλαγος ὄντως, ἡ τε περιέχουσα αὐτὸ γῆ παντελῶς ἀληθῶς ὀρθότατα· ἂν λέγοιτο **ἨΠΕΙΡΟΣ**...»

[Πλάτ. Τιμαίος 24.

Ἡ ἐκφραστικωτάτη καὶ γεωγραφικωτάτη αὐτὴ περιγραφὴ τοῦ Πλάτωνος ποίαν ἄλλην ἡπειρον πέραν τῆς Ἀτλαντίδος ὑποδεικνύει ἡμῖν διὰ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου αὐτοῦ εἰ μὴ αὐτὸν τοῦτον τὸν ὑπὸ τοῦ ἀτρομήτου Χριστοφόρου Κολόμβου ἀνακαλυφθέντα νέον κόσμον;

Ὅθεν, ἐκ τῶν ἀνωτέρω τούτων χωρίων τόσῳ ὀπουδαιῶν συγγραφέων, τῶν κατὰ τάξιν παρατιθεμένων, καὶ ἐκ τῆς συγκριτικῆς μελέτης ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος τῶν δύο κόσμων, πρὸς δὲ καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν παραδόσεων καὶ μύθων τῶν λαῶν ἀμφότερων τῶν κόσμων, τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ὀπουδαίῳ συγγράμματι τοῦ κ. Donnolly τῷ ἐπιγραφόμενῳ «Ἀτλαντίς» ποριζόμεθα τὰ ἑξῆς:

Λογ. Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἐγγόριζον τὰς πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ πρὸς δυσμὰς χώρας.

Βογ. Ὅτι ὑπῆρχε συγκοινωνία μεταξὺ τῶν λαῶν τῶν ὑπερωκεανείων χωρῶν· καὶ

Γογ. Ὅτι ἡ συγκοινωνία αὐτὴ ἐξετελεῖτο διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὲν Ὀκεανοῦ ἐν τοῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ χρόνοις μέσῳ τῆς Ἀτλαντίδος, διὰ τοῦ

Εἰρηνικοῦ δὲ Ὀκεανοῦ ἐν τοῖς μετὰ τὸν κατακλυσμόν χρόνοις μέσῳ τοῦ Βεργιγγεῖου πορθμοῦ.

Καὶ τὰ μὲν δύο πρῶτα ζητήματα ἀρκούντως μοι φαίνεται ἐξηγήσα ὑμῖν. Ὅσῳ δ' ἀφορᾷ τὸ τρίτον, ἦτοι τὸ περὶ συγκοινωνίας τῶν δύο κόσμων διὰ τῆς Ἀτλαντίδος, ἢ μᾶλλον ἂν ὑπῆρξεν ἡ Ἀτλαντίς, τοῦτο μέλλω νῦν νὰ ὑποβάλλω ὑμῖν.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ.

ἀρχιτέκτων

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ.

Βοτανικὴ μελέτη.

Τὸ κρυπτόγαμον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Περονοσπορίων. Ταῦτα ζῶσι, παρασιτικῶ τῷ τρόπῳ, ἐπὶ τῆς παρεγχύμης τῶν φανερογάμων, προξενοῦντα διαφόρους καταστρεπτικὰς ἀσθενείας τούτων· π.χ. τὴν τῶν γεωμύλων, ἀμπέλου, κοκκινουγυλίων, κρομμύων κτλ. κτλ. ἢ ὁ K. Van Tieghem ἐν τῇ Βοτανικῇ αὐτοῦ ἀναφέρει¹.

Ἐξ αὐτῶν μία τυγχάνει καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος καὶ ἡτις πλὴν τοῦ ὀνόματος Περονοσπόρου καὶ τὸ τοῦ Mildiou φέρει.

Ὅμιλοῦντες περὶ τῶν χαρακτῆρων τῆς ἀσθενείας ταύτης, εἰπομεν ὅτι λευκίτις ἐν εἶδει κόνεως ἐξάνθησις εἰς τὴν κάτω τοῦ φύλλου ἐπιφάνειαν σχηματίζεται. Ἐὰν λοιπὸν διὰ τινος λεπτοῦ ἐργαλείου λάβωμεν μικρὰν τινα τῆς κόνεως ταύτης ποσότητα, καὶ θέσωμεν αὐτὴν ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον², βλέπομεν ὅτι αὐτὴ ἀποτελεῖται ἐκ διαφόρων νημάτων καρπικῶν μετὰ σπόρων.

Τὰ νήματα ταῦτα ἐξερχόμενα τῶν στοιμάτων³ προσκολλῶνται εἰς τὸ μυκήλιον⁴, ὅπερ διακλαδιζόμενον μεταξὺ τῶν ἰστῶν τοῦ φύλλου, τὰς πρὸς θρῆψιν τοῦ οὐσίας διὰ τοῦ ἐκφυζήτων αὐτοῦ ἀντλεῖ.

Ἐπὶ διαφόρων τῶν νημάτων τούτων σημείων σχηματίζονται οἰδήματά τινα, ἅτινα βλαστάνοντα νέους σπόρους παράγουσι.

¹) Ἰδε ἀριθ. 31, σελ. 607—611.

1) Traité de Botanique par M. Van Tieghem Σελ. 1083 τομ. Β'.

2) Τὴν πρὸς ἐξέτασιν ταύτην κόνιν θέλωμεν θέσει πρῶτον ἐπὶ τῆς, ἐπὶ τινος θαλίνου τεμαχίου (poste objet), σταγόνας ὕδατος, ἢν ἀποῦ καλῶς ἐντὸς τῆς σταγόνας βυθισομεν, θέλωμεν καλύψει δι' ἑτέρου τεμαχίου ἰσίου λίαν λεπτῆς (couvre objet) ἐπὶ τούτῳ γρηγορευομένης. Τούτων γενομένων ἀρξόμεθα τῆς παρατηρήσεως θέτοντες τὴν προπαρασκευηθῆν ἡμῶν ταύτην ὑπὸ τὸν σολῆνα τοῦ μικροσκοπίου, ὃν καταδιβαζόμεν ἢ ἀναδιβάλλομεν μέχρις ἐπιτυχίας.

3) Κούτινά τινα τῆς ἐπιδερμίδος μεριζόμενα ἐν κεντρῷ τῆς αὐξήσεως αὐτῶν γεννῶσι νέα, παραλλάσσοντα τῶν λατῶν κατὰ τὴν μορφήν, συνήθως ἡμισελήνοειδῆ, καὶ καταλείποντα ἐν μέσῳ αὐτῶν κενὰ καλούμενα στόματα.

4) Ὡς ἦδη ἐρρήθη, οὕτω καλεῖται τὸ φυτικὸν ταῦμα τὸ καὶ πρὸς τὸν καυλὸν καὶ τὰς ρίζας τῶν τελειοτέρων φυτῶν ἀντιστοιχοῦν.

Μυκήλιον.

Τὸ μυκήλιον τοῦτο, τὸ ἐντὸς τῶν ἰστῶν εὐρισκόμενον, ἀνίσταται ἐξ ἐνός συνεχοῦς σωλῆνος (δηλ. ἀνευ διαφραγμάτων—cloisons), ἴσης διαμέτρου, διαστελλόμενος δὲ μεγίστας ἐνίοτε διαστάσεις λαμβάνει.

Τὸ φυτικὸν τοῦτο ταῦμα διακλαδιζόμενον ποικιλοτρόπως λαμβάνει ἐνίοτε ὄψιν κοραλλιοειδῆ ἐντὸς τῆς ραγῆς τῆς σταφυλῆς. Ἡ μυκήλιος μεμβράνη ἀνίσταται γενναιώτερον τῶν χωρισμάτων τῶν κυττάρων τῶν φύλλων, εἰς τὰς διαφόρους προσβολὰς.

Κατὰ τὸ φθινόπωρον ἐπὶ τοῦ μυκήλιου τούτου, σχηματίζονται οἰδήματά τινα, τὰ μὲν σφαιρικά τὰ δὲ ἀνωμάλου σχήματος, ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν ὀπίων προκύψουσι τὰ τῆς παραγωγῆς στοιχεῖα (ὠσπороι, ὡά, χειμερινοὶ σπόροι).

Καρπικὰ νήματα.

Καθ' ὅλην τὴν θερινὴν τῆς ἀμπέλου περίοδον, τὸ μυκήλιον διὰ τῶν στομάτων, εὐρισκόμενον μόνον εἰς τὴν κάτω τοῦ φύλλου ἐπιφάνειαν, ἐξάγει τὰ καρπικὰ ταῦτα νήματα ἅτινα 4—8 τὸν ἀριθμὸν, καὶ 1/2—1/5 τοῦ μ. μ. ὕψους ἔχοντα, εἰσὶν ἀνωρθωμένα καὶ ἐλαφρῶς πρὸς τὸ ἄκρον ἐστραυμένα.

Τὰ καρπικὰ ταῦτα νήματα συνίστανται ἐκ νηματοειδῶν ἐπίσης σωλῆνων, ἐν μόνον διάφραγμα κατωθεν τῆς πρώτης διακλαδώσεως φερόντων· αἱ διακλαδώσεις αὗται, ἀπὸ 4—6 οὔσαι, εἰσὶν ἐναλλαγῆαι σχηματίζουσαι γωνίαν 90° (δηλ. ὀρθὴν) ἐπὶ τοῦ ἄξονος τοῦ νήματος, καὶ αἱ βραχύτεραι περὶ τὴν κορυφὴν οὔσαι· οἱ τῆς βάσεως βραχίονες παρουσιάζουσι δευτερευούσας διακλαδώσεις καὶ σπανίως τριτευσούσας, ἐνῶ αἱ τῆς κορυφῆς εἰσὶν ἀπλαῖ.

Ἐκ τῶν διακλαδώσεων τούτων ἐκάστη φέρει εἰς τὰ ἄκρα αὐτῆς 2—4 μικρὰ καὶ βραχεὰ σπηριόματα ἐφ' ὧν εὐρίσκονται οἱ θερινοὶ λεγόμενοι σπόροι.

Θερινοὶ σπόροι ἢ Γονίδια.

Τὰ ἄκρα τῶν καρπικῶν βραχίονων διαστελλόμενα προβάδην, σχηματίζουσι τοὺς θερινοὺς σπόρους ἢ τὰ γονίδια, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ τελείᾳ αὐτῶν ὀριμάνθει χωρίζονται. Τὰ γονίδια ταῦτα ἐμπυροειδῆ ὄντα εἶνε συσφαιρωμένα εἰς τὰ ἄκρα τοῦ μικροῦ οὕτως εἰπεῖν δένδρου? λίου, ὅπερ παρουσιάζει ἑκαστονκαρπικὸν νῆμα.

Τὸ λεπτεπίλεπτον αὐτῶν ἀφ' ἐνός καὶ ἢ εἰς τὸ ἑπακρον ἐλαφρότης ἀφ' ἑτέρου, καθιστᾷ ταῦτα λίαν εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀέρος μεταφερότα, καὶ ἐὰν μὲν πέσωσιν εἰς μέγρος ξηρὸν, ρυτιδοῦμενα ξηραίνονται, ἐὰν δὲ ἐπὶ σταγόνας ὕδατος ἐπὶ τινος φύλλου εὐρισκόμενης, βλαστάνουσι ταχέως εἰς θερμοκρασίαν 25—30 ἑ. ὄ. διδόντα ὑπαρξὴν εἰς νέον μυκήλιον, ὅπερ εἰσόδον ἐκ τῆς ἀνω ὀψεως καὶ ἐπὶ τῆς παρεγχύμης ἐξαπλοῦμενον ἐξάγει ἐκ τῶν στομάτων τὴν λευκὴν ἐκείνην ἀνθησὶν τῶν καρπικῶν νημάτων, ἢν ἀνωτέρω εἶδομεν.

Χειμερινοὶ σπόροι ἢ ὡά.

Ἐπὶ τοῦ ἐντὸς τῶν ἰστῶν κειμένου μυκήλιου σχηματίζονται οἰδήματά τινα σφαιρικά πλήρη πρωτοπλάσματος, καὶ ἅτινα ὡς ἀρχαὶ τοῦ θήλαος ὄργανου θεωροῦμενα ὠογόνα ἐκλήθησαν.

Τὸ πρωτόπλασμα τοῦτο, μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ ὠογόνου ἀπὸ τοῦ μυκήλιου δι' ἐνός διαφραγματος, ἀντελλόμενον περιορίζεται εἰς μίαν σφαιρᾶν (ὠοσφαιρᾶν) κειμένην οὕτως ἐντὸς τοῦ ὠογόνου.

Παραπλεύρως καὶ ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βραχίονος τοῦ μυκήλιου σχηματίζεται ἐν ὄσῳ μικρότερον, σχήματος ἀνωμάλου, πλήρες ἐπίσης πρωτοπλάσματος· τὸ ὄσῳ τοῦτο τὸ καὶ τὸ ἄρρεν τῶν ὀργάνων παριστὸν ἀνθηριδίων καλεῖται.

Τὸ ἀνθηριδίων λοιπὸν τοῦτο, χωρὶς ν' ἀποσπασθῆ τοῦ φέροντος αὐτὸ σωλῆνος, προσκολλᾶται ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν εἰς τὸ ὠογόνον καὶ δι' ἐνός τρόπου χέει τὸ ἑαυτοῦ πρωτόπλασμα εἰς τὸ τοῦ ὠογόνου· ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δὲ τῶν δύο τούτων πρωτοπλάσματος ἐξάγεται εἰς σπόρος χειμερινός, καλούμενος ἐπι ὠσπороι (oospore) ἢ ἀπλοῦστάτα ὦον.

Τὰ ὡά ταῦτα τοῦ Περονοσπόρου τῆς ἀμπέλου διπλῆν μεμβράνην ἔχοντα καὶ γενναίως κατὰ τῶν διαφόρων προσβολῶν ἀντέχοντα, εἰσὶ τρεῖς τῶν γονιδίων μεγαλειτέρα καὶ σχηματίζονται συνήθως κατὰ τὸ φθινόπωρον.

Ἡ βλάστησις τῶν ὦων τούτων ἦττον γινώσθαι τυγχάνει, καὶ ἡτις κατὰ μὲν τὸν K. Prillieux προξενεῖ ἀμέσως γονιδιοφόρα νήματα κατὰ δὲ τὸν K. Freehou, τοὺς ζωοσπόρους.

Τὰ ὡά τῆς οἰκογενείας τῶν Περονοσπορίων βλαστάνουσι ὑπὸ ζωοσπόρων, προβάλλοντα ἀμέσως διακλαδώσεις φερούσας εἰς τὰ ἄκρα αὐτῶν τοὺς θερινοὺς σπόρους.

Ἐκ τῆς Βοτανικῆς λοιπὸν ταύτης ἐξετάσεως τοῦ παρασίτου, τῆς καὶ πρὸς βεβαιότεραν ἡμᾶς διάγνωσιν ἀγούσης βλέπομεν ὅτι τὸ παράσιτον πρὸς ἀνάπτυξίν του ἀνάγκην ἔχει ὑγρασίας, ἔστω καὶ μᾶς σταγόνας ὕδατος, καὶ θερμότητος πρὸς γονιμοποίησιν τῶν σπόρων. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε περιγραφέντων χαρακτῆρων, φανερῶν τε καὶ μὴ, βεβαιωθέντες περὶ τῆς ὑπαρξεως τῆς ἀσθενείας ταύτης, ἀρχόμεθα τοῦ καταπολεμήσεως τῆς διὰ τῶν ἐξῆς μέσων.

N. Π. ΔΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.

III.

Ἡ Χ. ... εἶνε μὲν πόλις μικρὰ, ἢ ἐν αὐτῇ ὅμως διαμονὴ εἶναι λίαν εὐχρηστος. Πεποικισμένη ὑπὸ σπανίων φυσικῶν καλλονῶν, ἕως μόνον ἐν Ἑλβετικῇ δύναται τις νὰ εὐρῆ, ἔχει κατοίκους διακρινόμενους διὰ τὸ εὐχρηστον, τὸν πολιτισμὸν, τὴν ἡμερότητα καὶ πρὸ πάντων τὴν εὐθυμίαν αὐτῶν. Διακρούντος τοῦ χειμῶνος τὸ θέατρον εἶναι ἐκεῖ πάντοτε ἀνοικτόν, αἱ δὲ συναναστροφῆ καὶ αἱ χορεσπερίδες δὲν εἶναι σπάνια.

Ἡμέραν τινὰ περὶ τὰ μέσα τοῦ ἰανουαρίου προς-

¹) Ἰδε ἀριθ. 31, σελ. 607—610.

κλητήρια διανεμηθέντα προσεκάλουν εις τὸν προσεχῆ χορὸν τῆς κυρίας Β., δεσποίνης πλουσιωτάτης, πᾶσαν τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν τῆς πόλεως. Τὸ ἀπροσδόκητον σχεδὸν τῆς προσκλήσεως, δι' ἣν οἱ μὲν σύζυγοι ἐμόρφασαν καὶ ἐμουρμούρισαν, αἱ δὲ δεσποινίδες καὶ αἱ νεαραὶ σύζυγοι ἀνετινέχθησαν ἐκ τῆς χαρᾶς, τὸ στενόχωρον τῆς οἰκίας τῆς κ. Β., ἐν ἣ ἔμελλε νὰ στοιβασθῆ τόσος κόσμος προσκληθεῖς, καὶ ἄλλοι τινὲς λόγοι, ἐγένοντο αἰτίαι, ἵνα ὁ μέλλων ἐκεῖνος χορὸς γίνῃ «τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας» ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν ταῖς ἀπογευματιναῖς, ἐν τοῖς περιπάτοις, παντοῦ τέλος πάντων θέμα ὀμιλίας, σχολίων, προεικασίων, προετοιμασιῶν δὲν ἦτο ἄλλο, εἰ μὴ ἡ μέλλουσα παννυχὶς τῆς κυρίας Β.

Καὶ ἀληθῶς αἱ αἰθουσαι τῆς κ. Β. ἦσαν λίαν δυσανάλογοι πρὸς τὸ πλῆθος τῶν προσκληθέντων. Οὐχ ἦττον κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦσαν μετ' ἐκτάκτου φιλοκαλίας κεκοσμημένοι. Ἀπὸ τῆς 9ης περίπου ὥρας ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται αἱ κυρίαὶ καὶ οἱ κύριοι, ἅμα δὲ εἰσερχόμενοι εἰς τὴν μεγάλην τοῦ χοροῦ αἶθουσαν ἠδέως διετίθεντο ἐκ τοῦ ἀρώματος, ὃ ἀπέδιδον ὠραῖα καὶ ἐκλεκτὰ ἄνθη, κοσμοῦντα ἐν πολυτίμοις ἀνοικομεῖοις, τὰς γωνίας καὶ τὰ ἐπιπλα αὐτῆς, ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ ἐπικρατούσης θερμότητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἕξω διακραστικὸν ψυχὸς καὶ τὴν μαινομένην βροχὴν, ἐκ τοῦ ἀπλέτου φωτός, ὃ διεσκορπίζον καλλιτεχνικώτατοι πολυέλαιοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς λαμπτήρες καὶ ἰδίως ἐκ τῆς προθύμου καὶ εὐγενοῦς ὑποδοχῆς, ἧς ἐτύγχανον πάντες παρὰ τῶν οἰκοδεσποτῶν, τῆς κ. καὶ τοῦ κ. Β.

Ἦσαν σχεδὸν πλήρεις αἱ αἰθουσαι κυρίων καὶ κυριῶν ζωηρῶς καὶ εὐθύμως καθ' ὀμίλους διαλεγομένων, ὅτε ἐφάνη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς μεγάλης τοῦ χοροῦ αἶθουσης ἡ Ἴρις πρηνολοθουμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο γόησσα. Ἐξῶμον φέρουσα ἐσθῆτα ἐκ λευκοῦ ὀλοσθητικοῦ, ἔχουσα τὴν ξανθὴν αὐτῆς κόμην κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν, παρίστα διὰ τῆς ὠραίας αὐτῆς κεφαλῆς καὶ τῶν παλλεύκων αὐτῆς ὤμων, τῶν βραχιόνων καὶ τοῦ ἐλαφρῶς ἀνυφουμένου αὐτῆς στήθους καλλονὴν ἀγαλατῶδη. Ὁ κ. Β. ἅμα ἰδὼν αὐτὴν ἔσπευσε καὶ ἔσφιγγε τὴν δεξιάν αὐτῆς. «Τόσον ἀργά; τῆ εἶπε μὲ τόνον εἰλικρινῆ· ἐφοβήθημεν μὴ δὲν θὰ ἤρχεσθε!»

— «ὦ! τοῦτο θὰ ἦτο ἀδύνατον, ἀπήντησεν ἐκείνη μειδιῶσα· ἀλλ' ἤξεύρετε, ἕως οὔ νὰ ἐτοιμασθῆ τις, περνᾷ ἡ ὥρα χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ».

Μετὰ τινὰς ἄλλας φιλοφρονήσεις ἤρχισαν νὰ διαλέγωνται περὶ τῆς ἕξω ἐπικρατούσης ἐκτάκτου κακοκαιρίας, τὸν δὲ διάλογον αὐτῶν διέκοπτον κύριοι προσερχόμενοι ὅπως ζητήσωσι παρὰ τῆς Ἴριδος τὴν εὐνοίαν νὰ χορεύσωσι μετ' αὐτῆς βαλλισμὸν τινα ἢ τετράχορον. Ὁ κ. Β. ἐν τούτοις, ἰδὼν ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς παρακειμένης μικροτέρας αἰθούσης ὀμίλον τινα κυριῶν διαλεγομένων, ἠθέλησε νὰ σπεύσῃ ὅπως χαιρετήσῃ αὐτὰς, διότι τότε πρῶτον κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὰς παρετήρησε. «Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ τὰς

καλησπερίσω, κυρία Νόβιλιν, εἶπεν ἀποπαθεὶς πρὸς τὴν Ἴριδα, καὶ ἔκαμε κίνημα ὅπως ἀπέλθῃ. Ἴδὲ τὴν κυρίαν Δ. τὴν Σ. τὴν Μ. ὅα ἦλθον βεβαίως αὐτὴν τὴν στιγμήν! Καλὸν θὰ ἦτο νὰ κίμω ἕνα γύρον εἰς τὰς αἰθούσας· θὰ ἦναι καὶ ἄλλαι ἐλθούσαι, τὰς ὁποίας δὲν εἶδον ἀκόμη».

— «ὦ! ne vous derangez pas! εἶπεν ἡ Ἴρις, μειδιᾶσα διὰ τὴν στενοχωρίαν αὐτὴν τοῦ κ. Β.

Ἦ φράσις ἦτο, ἀληθῶς εἶπεν, ὀλίγον ἀκατάλληλος καὶ ἡ συμβουλή ὄχι πολὺ λεπτή, δεικνύουσα, ἂν ὄχι ἄλλο, ὀλίγην ἀπειρίαν τοῦ κόσμου «Τί διὰ βόλο! παρετήρησε κύριος τις ἐκεῖ πλησίον ἰστάμενος καὶ ἀκούσας· τί θὰ εἴπῃ αὐτὴν ἐνοχληθῆτε»; Ἐνόχλησις εἶναι νὰ χαιρετήσῃ ὁ κύριος μίαν ἐκάστην κυρίαν, ὅσον πολλὰ καὶ ἂν ἦναι αὐταί, ὅταν μάλιστα ἔρχονται εἰς τὴν οἰκίαν του; Τούναντίον, εἶναι καθήκον του! Ἄλλ' ἡ κυρία Νόβιλιν εἶναι ἀκόμη πολὺ νέα, ἐσκέφθη.

Καὶ ὁ μὲν κ. Β. ἔσπευσε νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα φιλικώτατα τῆς κ. Μ., ἣν, ἔλεγε, μετὰ χαρᾶς ἔβλεπεν ἐλθούσαν εἰς τὸν χορὸν, κατόπιν δὲ ἠρώτησε τὸν κ. Κ. περὶ τῶν τέκνων του καὶ τῆς συζύγου του, ἀποδημούσης εἰς Ἰταλίαν· ἡ δὲ Ἴρις βραδέως προὐχώρησεν, ἐπιχαρίτως κρατοῦσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὰ δίοπτρα, ἅτινα ἐκ φιλαρεσκείας μᾶλλον ἢ ἐξ ἀνάγκης ἔφερε, καὶ ἠθέλησε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς μεστάς ἀρωμάτων, πλήρεις κόσμου καὶ καταφώτους αἰθούσας. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν δευτέραν αἶθουσαν καὶ εὐθὺς τὸ γοργὸν αὐτῆς βλέμμα ἀνεκάλυψεν ἐν τινὶ γωνίᾳ εὐθυμιον ὀμίλον κυριῶν, εἰς ὃν ἔσπευσε ἀμέσως νὰ προστεθῆ. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐτὴν αἶθουσαν ἐκ τοῦ καπνιστηρίου ἐξερχόμενος ὁ Λεάνδρος, ἔστρεψε τυχαίως τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ βλέμμα του συνητήθη μὲ τοὺς ἐλκυστικούς ὀφθαλμούς τῆς Ἴριδος. Ἐσπευσε πρὸς αὐτὴν καὶ φιλικῶς, «Καλὴ ἐσπέρα σας, κυρία Ἴρις» εἶπε, καὶ προέτεινεν αὐτῇ ἀφελῶς τὴν χεῖρα. Ἐκείνη, κατὰ τὸ σύστημά τῆς, μὴδὲν προέτεινε τὴν ἰδικὴν τῆς δεξιάν. Τοῦ Λεάνδρου τὴν προσοχὴν δὲν διέφυγεν ὁ τρόπος οὗτος τοῦ χαιρετισμοῦ, καὶ, ἔχων ἄλλως τε οἰκειότητά τινα πρὸς τὸν Στέφανον καὶ τὴν σύζυγόν του, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρήσῃ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ εἰρωνείας. «Περίεργον πράγμα! Ἐξῆσα εἰς πολλὰ μέρη, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Γερμανίαν, Αὐστρίαν· ἀλλὰ πούθεν δὲν εἶδον νὰ προτείνωσι τόσον φειδωλῶς τὴν χεῖρα αἱ κυρία, ὅσον ἐν Ἑλλάδι· λέγεις κ' ἐντρέπονται, καὶ νομίζουσιν ὅτι, δίδουσαι τὴν δεξιάν, δίδουσι καὶ ἐκ τῆς ὑπολήψεώς των».

— «Ὁχι, δὲ! μὴν ἐξάπτεσθε τόσον, εἶπεν ἀναγελάσασα ἡ Ἴρις, καὶ ἐπιδειξάσα δύο σειρὰς μαρμαρίνων ὀδόντων, καὶ μὴ λαμβάνετε τόσον τραγικῶς τὸ πρᾶγμα. Ἴδού! λάβετε καὶ τὰς δύο!» Καὶ μετ' ὀρμῆς προέτεινεν αὐτῇ ἐντελῶς ἐκτείνασα ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς τῆς.

— «Bravo! ἔτσι σὰς θέλω» εἶπεν ἐκεῖνος, λαβὼν αὐτὰς καὶ συνθλίψας. Ἐκείνη ἠρυθρίασεν ὀλίγον, καὶ,

κατὰ συμπάθειαν ἴσως, ἀνῆλθε τὸ ἐρύθημα καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Λεάνδρου. Ἐξήτησε παρ' αὐτῆς τὴν ἀδειαν νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτῆς τὸν δεύτερον τετράχορον, ὑπεκλήθη πρὸ αὐτῆς καὶ ἀφῆκε τὸν κύκλον ἐκεῖνος.

Ὁ χορὸς μετ' ὀλίγον ἤρχισεν, οἱ δὲ χορευταὶ ἐχώρευσαν τὸν πρῶτον βαλλισμὸν, εἶτα τὴν πρώτην quadrille καὶ εἶπειτα πάλιν ἐν ἑτερον βάλς. Ἄλλ' ὁ συνωστισμὸς ἦτο τόσον μέγας, ὥστε ὁ χορὸς ἐκεῖνος ἦτο ἐν συνεχείς «πατεῖς με πατῶ σε» ἐν ταῖς, ἀναλόγως πρὸς τοὺς προσελθόντας, μικραῖς ἐκείναις αἰθούσαις. Πολλὰ κυρία εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὸ buffet, κύριοι δὲ τινες, ἐν οἷς ὁ Στέφανος Νόβιλιν, εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον, ὅπου ἀποβαλόντες τὰ χειρόκτιά των καὶ καπνίζοντες παρεδόθησαν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον ὀριστικῶς.

Οἱ χορευταὶ ἐν τούτοις ἐτοποθετοῦντο διὰ τὸν δεύτερον τετράχορον. Ὁ Λεάνδρος ἔδραμε καὶ προέτεινε τὸν βραχίονα εἰς τὴν Ἴριδα· ἐκείνη ἐδέχθη μετ' ἐλαφροῦ μειδιήματος τὴν πρόσκλησιν τοῦ χορευτοῦ, ὅστις ἠσθάνθη μετὰ χαρᾶς τὴν μικρὴν τῆς χεῖρα μὲ τὸ λευκὸν τῆς χειρόκτιον στηριζομένην ἐπάνω του! Ἐνόσῃ διήρκει ὁ τετράχορος ἐκεῖνος ἐχώρευεν ὀλίγον ἀφηρημένος· ἐὰν τὸν ἠρώτα τις περὶ τοῦ αἰτίου, εἰλικρινῶς δὲν θὰ ἤξευρε νὰ τὸ εἴπῃ. Ἐνίοτε ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὴν Ἴριδα, τὸν ἐγοήτευσεν δὲ πολὺ ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ὅταν ἐκείνη ὠμίλει. Ἐὰν ἔθετε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς καρδίας του ἠθέληεν ἐννοήσῃ τοὺς παλμούς αὐτῆς σφοδροτέρους τοῦ συνήθους. Ρίγος ἠδονικῆς συγκινήσεως ἠσθάνετο εἰς τὸ σῶμά του· μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεξήγητόν τι μελαγχολικὸν αἶσθημα κατέλαβεν αὐτόν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ τετραχοροῦ οἱ πλείστοι ἔσπευσαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐν ᾧ εἶχε παρατεθῆ πλουσιώτατος δεῖπνος· ἀπέμειναν ὅμως καὶ τινες κυρία καὶ κύριοι ἐν ταῖς αἰθούσαις, προτιμῶντες νὰ δειπνήσωσι βραδύτερον, ἐν ἀνέσει κάπως καὶ ἐν ὀλιγωτέρῳ συνωστισμῷ. Μεταξὺ τούτων ἦσαν ἡ Ἴρις καὶ ὁ Λεάνδρος, εἰς οὗ τὸν βραχίονα ἐκείνη ἐστηρίζετο καὶ, ἄνω κάτω συμβαδίζουσα, ἀνεμέτρει μετ' αὐτοῦ διὰ βραδείων βηματισμῶν τὴν αἶθουσαν. Διελέγοντο περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων, ἀλλ' οἱ διάλογοί των ἦσαν διακεκομμένοι καὶ σύντομοι. Ἡ πάντοτε πρόθυμος κυρία Ρ. εἶχε καθίσῃ πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου καὶ ἀνέκρουε τεχνικώτατα τὴν ἐρωτικὴν δυφδίαν τῆς γ' πράξεως τοῦ Ballo in Maschera τοῦ Βέρδη.

Μετ' ὀλίγον ὁ Λεάνδρος ὠδήγησε τὴν Ἴριδα εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐν ᾧ ὀλίγοι εἶχον ἀπομείνῃ δαιτυμόνες. Πρηνεθίσαν ἐν τινὶ γωνίᾳ, ὅπως οὖν ἀποκεχωρισμένη τῶν ἄλλων, ὁ δὲ Λεάνδρος προσήνεγκε τῇ Ἴριδι διάφορα ἐκ τῶν προκειμένων ἐδεσμάτων, ἐν οἷς διεκρίνετο ρωσικὴ σαλάτα, πολυποίκιλος καὶ ὀρεκτικὴ. Ἐν τούτοις οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο εἶχεν ὄρεξιν νὰ φάγῃ. Ἐμείναν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ σιωπηλοί, καίτοι ἀμφοτέροι ἠσθάνοντο χεῖμαρρον λόγων ὄνερχόμενον εἰς τὰ χεῖλη των. Τυχαίως ἔστρεψαν ἀμφοτέροι πρὸς ἀλλήλους τὰ βλέμματα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ἔμειναν

προσηλωμένοι καὶ ἐκθαμβοί, βλέποντες ἐκάτερος τὴν εἰκόνα του εἰς τὰς κόρας τοῦ ἄλλου. Προήρχετο ἄρα γε τοῦτο ἐκ τῆς χαρᾶς τῆς ἀμοιβαίας καὶ ἀπροσδοκῆτως ἀποκαλυφθείσης συμπαθείας, ἢ ἐκ τῆς αἰφνιδίας συναισθήσεως ὅτι τὰ ὄνειρά των ἦσαν τολμηρὰ καὶ σχεδὸν ἀπραγματοποιήτα;

«Εἰς ὑγείαν σας» εἶπε τέλος, μὲ ὑποπρέμουσαν φωνὴν ὁ Λεάνδρος, ὑψῶν τὸ ποτήριον τοῦ καμπανίτου. Καὶ εἶτα συνενῶν πάσας τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις προσέθηκεν. «Εὐτυχεῖς οἱ σύζυγοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἔχουσι σύντροφον εἰς ὅλην τὴν ζωὴν, ἕνα ἀγγελλον, ὡς σεις. ὦ! πόσον ζηλεύω κατὰ τοῦτο τὸν Στέφανον, ὁ ὅποιος κακούργημα θὰ ἔκαμνεν ἐὰν δὲν σὰς ἐλάτρευε».

Δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ περισσότερον. Ἄλλ' ἐκείνη ὑπερακοντίσασα τὸ θῆρος αὐτοῦ, ἀπήντησεν· «Ἄλλ' ἐγὼ, διὰ ν' ἀγαπήσω ἕνα ἄνδρα, θὰ ἤμην πολὺ ἀπαιτητικὴ· θὰ ἐζήτουν μεγάλην θυσίαν παρ' αὐτοῦ».

— «Ὅποιονδήποτε θυσίαν καὶ ἂν ἠθέλετε ἀπαιτήσῃ, καὶ τὴν μεγαλητέραν, οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ σὰς τὴν ἀρνήθῃ, ἀνταπήντησεν ἐκεῖνος, ἐνθαρρυνθεὶς πρὸς στιγμήν, καὶ τονίσας τὰς λέξεις του. Καὶ ἐταπεινώσεν ἐνώπιόν τῆς τὴν κεφαλὴν, εὐτυχῆς, πρόθυμος εἰς τὴν προκληθεῖσαν καὶ ζητηθεῖσαν ἱεράν ὑποδοῦλωσιν. Ἐκείνη ὑπήκουσεν εἰς ἀόριστον αἶσθημα ἀξιοπρεπείας, ἐφαίνετο καταβάλλουσα προσπάθειαν νὰ τηρήσῃ ἐλευθέραν τὴν καρδίαν τῆς· ἀλλ' ἡ ὀρμὴ ὑπερνίκησε· δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπᾷ ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, οἵτινες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀπῆστραπτον, καὶ εἰς τὸ ὑγρὸν καὶ φεγγαβολοῦν βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν διέκρινεν ὁ Λεάνδρος εὐγλωττον συμπάθειαν. Ἄλλως τε οἱ λόγοι τῆς ὑπῆρξαν ἀπροσδόκητοι καὶ ἐξεργάγησαν ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς βόμβα. Ἄντελήθη ἐξ ὀλοκλήρου τῆς σημασίας τῶν λόγων τῆς. Διὰ ν' ἀγαπήσω ἕνα ἄνδρα! . . . Ἄλλὰ δὲν ἠγάπησε μέχρι τοῦδε; καὶ τὸν σύζυγόν τῆς λοιπὸν πῶς τὸν θέωρει; Ἀφοῦ δὲ ἐκεῖνον δὲν τὸν ἠγάπησεν οὐδέποτε, τίς τὴν ἐβίασε νὰ τὸν συζευχθῆ; Ἐὰν δ' ἔμελλε ν' ἀγαπήσῃ τὸν Λεάνδρον, διότι τὸν ἐφοβίζε διὰ τῶν περὶ θυσιῶν ἀπαντησεῶν τῆς; Τί ἐζήτη ἄρα γε παρ' αὐτοῦ εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔρωτός τῆς;

Ἡ κορυφωθείσα ταραχὴ των ἤρχισε μετ' ὀλίγον νὰ καταπαύῃ. Ἐκείνη δὲ στραφείσα πάλιν πρὸς αὐτόν, μὲ ὀλιγωτέραν ταραχὴν, μὲ γαλήνην τινὰ μάλιστα εἰς τὸ τρομερὸν τῆς βλέμμα, βλέμμα ἄλλως σταθερὸν καὶ ἀποφασιστικόν· «Φοβοῦμαι, εἶπε, μὴ ὁ Στέφανος παρατηρήσῃ τὴν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀπουσίαν μου· ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ χοροῦ». Καὶ ἠγέρθη· καὶ ἀναρτηθεῖσα κυριολεκτικῶς ἀπὸ τοῦ βραχιόνου αὐτοῦ, εἰς ὃν συνεσφίγγετο, προὐχώρησε μεταξὺ τῶν χορευόντων βάλς.

— «Χορεύομεν;» ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Λεάνδρος χαμηλοφώνως καὶ μὲ ὄμμα ἰκετευτικόν. Ἐκείνη δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν παράκλησιν, καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ περιβᾷ τὴν λεπτὴν ὀσφὴν τῆς. Ἐστροβιλιζόντο σφιγνὰ ἀλληλοκρατούμενοι καὶ μεθύοντες ἀμ-

φότεροι ἐν ἡδονικῇ ἐκστάσει. Ἡ κεφαλὴ τῆς συνέπιπτε ὑπὸ τὸ στόμα ἐκείνου, ὄντος ὑψηλοτέρου, οἱ δὲ ξανθοὶ βύστρυχοι τῆς κόμης τῆς ἐσύροντο ὑπὸ ἐλαφροῦ ρεύματος ἀέρος, μέχρι τῶν χειλέων του, ἀποπνέοντες θελκτικώτατον ἄρωμα. Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ· ἐκυψεν ὀλίγον, καὶ συγχρόνως ἐνῶ ἐστροβιλιζόντο, ἀπέθηκε, περιδεῆς, ἐλαφρὸν φίλημα ἐπὶ τῆς κόμης τῆς, σχεδὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς. Ἐκείνη ἠσθάνθη τὸ πῦρ τοῦ φιλήματος ἐκείνου, ἀλλ' οὐδὲν εἶπε, καὶ ἐξηκολούθησε χορεύουσα, ἔτι μᾶλλον ἐπ' αὐτοῦ στηρίζουσα τὸ πᾶλλον στῆθος τῆς· ἀλλὰ μετὰ τινα δευτερόλεπτα ἐψιθύρισε αὐτῷ· «ἀρκεὶ μίαν στιγμὴν, ἐσκοτίσθην!», καὶ διέκοψε τὸν χορὸν μὲν ὡς κρατουμένη εἰς τοὺς πόδας τῆς.

— Θέλεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, εἶπεν ὁ Λέανδρος ἐν συγκινήσει καὶ ὑποδαστάζων αὐτήν, διὰ ν' ἀναπαυθῆς ὀλίγον; ἐκεὶ εἶναι ὀλιγωτέρα ζέστη.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησεν ἐκείνη ζωηρῶς — μείνωμεν ἐδῶ.

— ὦ, συγγνώμην, προσέθηκεν ὁ Λέανδρος χαμηλοφώνως καὶ ἐσιώπησε.

Τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχε καταστῆ ἐλαφρῶς ὠχρόν, ἐλαφρὸς δὲ ἰδρῶς εἶχε περικαλύψῃ τὸ μέτωπόν τῆς. Ἀπεσῦρθησαν πλησίον παρὰ τοῦ ἑαυτοῦ, οὗ τὰ πλούσια παρὰ τὰς ἀποφύλακτον αὐτοῦ ἐν μέρει ἀπὸ τῶν περιέργων βλεμμάτων. Τὸ ἀποτόμως ἀνυψούμενον καὶ καταβιβαζόμενον στῆθος τῆς Ἰριδος ἤρξατο μετ' ὀλίγον νὰ καταπραύνηται· ὀλίγα λεπτὰ παρῆλθον, καθ' ἃ ἀλλήλοκρατούμενοι ἀπὸ τοῦ βραχιονοῦ ἕμενον ἄρωνοι· ἔπειτα ἐπκνέλαβον τὸν βαλλισμὸν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγου βηματισμοῦ ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν διακόψωσι, διότι ἡ ὀρχήστρα ἔπκυσεν πλέον ἀνακρούουσα αὐτόν. Ἐσφιγξεν ἐκείνη τὴν χεῖρα τοῦ Λέανδρου παρὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ εἶπεν, «εὐχαριστῶ πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν, διότι φοβοῦμαι μὴ διεγείρω τὰς ὑποψίας τοῦ συγγενοῦ μου Γ. . . Δὲν βλέπεις πῶς μᾶς παρατηρεῖ;» Ταῦτα εἰπούσα ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ στήθους τῆς ὀλίγα ἄνθη καὶ τὰ προσέφερε, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, εἰς τὸν Λέανδρον. Καὶ ἔφυγε δραματικῶς, ὡς εἰ κατεδιώκετο ὑπὸ Ἐρινύων, ἀφήσασα αὐτὸν κατάπληκτον οὐδὲν βλέποντα καὶ οὐδὲν ἐννοοῦντα ἐκ τῶν περὶ αὐτοῦ γινομένων.

Τὴν ἡγάπη λοιπὸν ἀληθῶς καὶ ἀντηγαπάτο; Ἐπρεπε νὰ ἀρῶναι, ἐσκέπτετο ν' ἀφήσῃ τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀναγεννώμενον παθος, ὀρμητικὸν καὶ ἀκᾶθηκτον; — διότι εἶχεν ὀρμητικὴν φύσιν ὁ Λέανδρος — ἢ ν' ἀλυσσοδέσῃ αὐτὸ μὲ τὰ δεσμὰ τῆς σκέψεως καὶ εὐπρεπείας; Ἀλλὰ τί περιεῖχε τόσο ἀξιοκατάκριτον ἢ προσβλητικὸν τὸ αἶσθημά του τοῦτο; Διὰ ν' ἀγαπήσω τινὰ, θ' ἀπῆτον μεγάλας παρ' αὐτοῦ θυσίας» τῷ εἶχεν εἶπῃ. Αἱ λέξεις αὗται ἐδόμουν ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά του. Ἐστῶ ἤτο ἔτοιμος νὰ ὑποβληθῇ εἰς πᾶσαν θυσίαν. Ἀλλῶς τε ὅ,τι ἤτο πεπρωμένον, ἤτο ἀναπόφευκτον ἔπρεπε νὰ συμβῇ· οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσι μὲ μέτρον καὶ φρόνησιν ἀλλὰ καὶ θαρραλέως νὰ

συμμορφώνονται πρὸς τὴν τύχην των. Ἐάν ὁ πρὸς τὴν Ἰριδα ἔρωσ του ἐπέπρωτο νὰ τὸν σώσῃ ἢ νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἤτο ἔτοιμος καὶ γενναῖος πρὸς τοῦτο.

Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι τῆς τρίτης πρωϊνῆς ὥρας, ἀλλὰ πολλοὶ δὲν ἐχόρευον πλέον· εἶχε σχηματισθῇ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μικρὸς τις κύκλος κυριῶν καὶ κυρίων ζωηρῶς διαλεγόμενων. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν ἡ Ἰρις καὶ ὁ Λέανδρος.

— Ἀλλὰ τί γίνεται ὁ κύριος Στέφανος, ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ κύριος Γ. . . Διαρκῶς παίζει καὶ κινεῖται, καὶ δὲν τὸν μέλει περὶ τοῦ τί γίνεται ἐδῶ μᾶς, προσέθηκε γελῶν. Δὲν τὸν κᾶζετε, κυρία Ἰρις; —

— ὦ, ἀφήσατέ τον ἡσυχον· διατὶ νὰ τῷ διακόψωμεν τὴν διασκέδασιν; Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ κλῆμνη καθεὶς ὅ,τι θέλει.

— Αὐτὸ μέχρι τινὸς εἶναι ὀρθόν, παρετήρησεν ἡ κυρία Μ· πάντοτε δὲν δύναται τις νὰ κλῆμνη ὅ,τι θέλει. Πρὸ πάντων ἡμεῖς αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες περιοριζόμεθα, καὶ ἡ ζωὴ μας δὲν δύναται νὰ διαγραφῇ κατ' ἀρέσκειαν ἡμῶν.

— Δὲν τὸ εὐρίσκω καθόλου δίκαιον, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἰρις. Μήπως οἱ σύζυγοί μας μᾶς δίδουσι λόγον τῶν πράξεών των· καὶ ἂν τοῖς ζητήσωμεν λόγον, μήπως θὰ μᾶς εἴπωσι πάντοτε τὴν ἀλήθειαν; Διατὶ λοιπὸν ἡ ἀνισότης αὐτῇ ἐν τῷ περιορισμῷ καὶ τῇ εὐθύνη; Ἀλλῶς τε συμπεριφέρωμεν εἶναι νὰ ἐπιπορευθῇ μετὰ τῶν συζύγων ἀμοιβαία πεποιθήσις· οὔτε ὁ σύζυγος δύναται νὰ ματαιώσῃ μίαν πράξιν τῆς συζύγου του, ὅταν αὐτὴ ἀπεφάσισεν νὰ τὴν πράξῃ, οὔτε ἐκείνη δύναται νὰ παρακολούθῃ βῆμα πρὸς βῆμα τὰς πράξεις ἐκείνου. Διὰ τοῦτο δὲν εὐρίσκω μωρότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν, ἣν ἔχουσι σύζυγοί τινες. Τί κατορθοῦσι μὲ αὐτὴν; Τίποτε, τίποτε!

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔρριπεν ἑκφραστικὸν βλέμμα πρὸς τὸν Λέανδρον, ὅστις ἐννεῶς τὴν ἤκουεν, ἐκπλησσομένης διὰ τὸ θᾶρρος τῆς.

Μετὰ τὴν τρίτην ὥραν ἤρχισαν αἱ αἴθουσαι νὰ κενῶνται. Ὅτε πάντες ἀπῆρχοντο, εἶδεν ὁ Λέανδρος τὴν Ἰριδα μεταβαίνουσαν ἀπὸ αἰθούσης εἰς αἴθουσαν, καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι τὸν ἀνεζήτησε διὰ τῶν βλεμμάτων. Προσεποιήθη ὅτι τυχαίως διῆλθε πλησίον τῆς, διηυθύνθη πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἀπεχαιρέτισεν. Ἐκείνη τῷ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν διὰ ἰσχυρᾶς χειραψίας, καὶ οὐράνιον μειδίαμα ἐπέκλῃσεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὅτε διέκρινεν ἐν τῇ κομμοδόχῃ τοῦ ἐνδύματός του τὰ ἄνθη, ἅτινα πρὸ ὀλίγου τῷ ἐνεχείρισεν. «Αἱ γοῦοι! καλὴν νύκτα σας» τῷ εἶπε μόνον καὶ ἀπῆλθεν, ἐπιρρίψασα ἐπιχαίρειως ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων τῆς τὴν παρὰ τοῦ συζύγου προσενεχθεῖσαν πλουσίαν μιλωτὴν τῆς.

Η. Κ. Σ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΟΙ ΠΕΜΒΑΣΜΟΙ.

Ἐπιπολεύουσιν ἔτι αἱ ἀμυραὶ τῆς νυκτὸς σκιαὶ καὶ θολαὶ ἐπιπλέουσιν ἐν τῷ ἡμέρω χεῖρ τῆς σιγῆς αἱ πρῶται δραπέτιδες ἀκτίνες τοῦ λυκαυγοῦς ὅπερ μὲν ἀμυραὶ τινες ὠχροπόρφυροι λάμψεις ἀνὰ τὰ ὕψη προδιαγράφουσιν. Ἐπὶ τὰ σιγαλέα δάση ἡμέρα ἔτι ἐπιπέθηται ὁ γλυκὺς ἐωθινὸς ὕπνος, ἀπ' οὗ ὁ ἐλαφροπλάτων Ζέφυρος, ἀβρῶς ὑπερθεν ῥιπταζόμενος, προσπαθεῖ νὰ ἐγείρῃ αὐτὰ. Τὰ ἔσχατα τῆς γαλήνης των ὄνειρα, κατὰ μικρὸν ἀμαυρούμενα καὶ ἐκλείποντα πρὸ τῶν ἀμφιβόλων τοῦ λυκαυγοῦ ἀκτίνων, φαιδρύνουσιν ἔτι αὐτὰ δι' ὠχρῶν ἀντανακλάσεων καὶ τὰ δάση μειδιάσιν ἐρατεινῶς· καὶ εἶναι τὸ μειδίαμα ἡ πρώτη ἀμυρὰ φεγγαβολία, δι' ἧς ἀρχεται ὑπολάμπων ὁ στυλινὸς καὶ καλλιδρόσος τῶν φύλλων σμάραγδος. Γλυκὺ, γλυκὺ τὸ εὐχαρὲς μειδίαμα, τὸ ἀπύγασμα τῶν ἡδέων ὁνείρων, καὶ φαιδρυνόμενος ὑπομειδιά ἐπίσης ὁ ἐπιπτερυγίζων ἀερώδης θεὸς· καὶ εἶναι τοῦτο τὸ μειδίαμα ἡ γλυκέως τὰ ἡμιανοιγόμενα βλέφαρα θωπεύουσα ἐλαφρὰ καὶ δροσώδης πνοή.

Τὶς ὑποτρέμων θροῦς ἤχει, θροῦς ταχὺς ὡς ὠκεανὸν πνεῦμα μακρονόμενος καὶ τέλος ἐκπνέων ὡς ὁ ψιθυρὸς τοῦ ἐπὶ θυελλοβλήτου βράχου θραυομένου κύματος; Εἶναι ὁ κορυδαλὸς, ὁ αἰθεροπλανῆς κορυδαλὸς ὅστις σποδρῶς ἀνίπτεται ποθῶν νὰ τᾶχιον προσίδη τὴν χρυσοστέφανον αὐγὴν πρὶν ἢ αὐτὴ ἐλαφρῶς καὶ βοδῆως ἐπὶ τῶν αἰθερίων νεφελῶν πατοῦσα, κατέλθῃ μέχρι τοῦ ταπεινοῦ τῆς γῆς ταύτης ὀρίζοντος.

Εὐδαίμων κορυδαλέ, πλάνης ἀνὰ τὰ ὕψη! ὦ πτηνόν, δρᾶσαι, εἰ δυνατόν, μίαν μόνην καλλιφεγγῆ τῆς ὑπὲρ τοῦς τῶν νεφῶν θόλους αἰωρουμένης αὐγῆς ἀκτινα καὶ ρίψον, ρίψον αὐτὴν πρὸ τοῦ ρεμβώδους μου ὄμματός!

Ἀπέπτῃς κορυδαλέ; τίς λοιπὸν πτέρυξ πάλαι ἔτι; μὴ εἶναι τὸ λυθραῖον τῶν ὁνείρων σμῆνος ἐν ἀκαρπείᾳ ἀριπτάμενον νὰ ἐπανέλθῃ ἐν ἀκκαρπείᾳ ὅτε καὶ πάλιν ἡ ἐσπέρα θὰ ἐπιχύσῃ τὴν γαλήνην αὐτῆς; Οὐχὶ εἶναι ἡ πτέρυξ τῆς Μούσης μου, ἣν ἡ αὐγὴ μοι στέλλει. ὦ λυκαυγές! γλυκεῖα καὶ μυστηριώδης ὦρα τῶν σκιδῶν καὶ ἐφημέρων πτήσεων, τῶν πτήσεων τῆς αὔρας τῶν ὁνείρων, τῶν πτηνῶν, τῆς Μούσης· σὲ εὐλογεῖ.

ὦ Μούσα κρυσστέφανος, πτερόεις τῆς φαντασίας ἄγγελος, Παρκαδεισίαν ἄθικτον κρατῶν δάφνην! χαιρεῖ!

Τὶ πτερυγίζεις ὑπερθεν μου, Μούσα, τὴν δάφνην σου τὴν ἱερὰν κινουῦσα; πῶς ἐπ' ἐμὲ μικρὸν δὲν καταβαίνεις; πόθος λοιπὸν ἀειφυγῆς θὰ μείνης;

Ποθῶ τὴν δάφνην σου μικρὸν νὰ ψαύσω, νὰ ἐμπνευσθῶ, νὰ φαιδρυνθῶ, νὰ κλαύσω· πλὴν ψεύγεις, πάντοτε μ' ἀφίνεις! . . . πόθος μου σὺ ἀειφυγῆς θὰ μείνης!

Ἄγγελε Μούσα, οὐρανια κόρη! ὡς ἡ ἀγγὴ κίων εἰς γαῦρα δοῦ

χεῖρ ἂν τὴν ψαύσῃ αἴφνης ἀνθρωπίνῃ μὲν τὴν λάβῃ τίκεται καὶ ὀβύει,

καὶ σὺ τὴν δάφνην ἀνωθεν μου σεῖεις, πλὴν δὲν τὴν δίδεις· μόνον τὴν δεκνύεις· ἂν νὰ τὴν θίξω τείνω, μὲ ἀφίνεις· πόθος μου, ψεῦ! ἀειφυγῆς θὰ μείνης!

Χριστιανὴ μου Μούσα οὐρανια! σ' ὀρκίζω εἰς τὰ θελγνῆτρα τὰ θεῖα τοῦ παραδείσου, τῆς χρυσοῦς γαλήνης· κᾶν τὴν στιγμὴν αὐτὴν μὴ μὲ ἀφίνεις!

Τὸ λυκαυγὲς ἐπάνω μας ἀπλοῦται· ὁ οὐρανὸς κατὰ μικρὸν χρυσοῦται· ἐλθέ καὶ ἄγωμεν εἰς τὸν λειμῶνα, νὰ δρῶσω κλῖν γνῶν δαφνῶν κλῶνα.

Καὶ μὲ τὰς δάφνας τὰς γνῆνας, φίλη, νὰ βαυκαλωμαι μὲ γελῶντα χεῖλην, ἂν γλυκὺ μῦθον ἔχωσι κ' ἐκεῖναι ὅτι τῆς Μούσης μου αἱ δάφναι εἶναι.

Καὶ εὐπειθῆς ἡ Μούσα μου, ὁ φίλος ἄγγελός μου, ἡγεῖται πετομένη τῆς ὁδοῦ· μετὰ μικρὸν ἀνθοῦσα γῆ ἐκτείνεται ἐμπρὸς μου, καὶ ὁ λειμῶν ὁ χλοερὸς ἰδοῦ· ὦ φύσις ὠραία καὶ ἀγία, φύσις φαιδρὰ καὶ λαμπροκόσμητος! δι' οἴου ἀγνοῦ φίλτρον κρατεῖς τῶν ψυχῶν! ὦ, μόνον ψυχρὰ μαρμαρίνη καρδία δύναται νὰ μὴ πᾶλλῃ εὐηδόνως, ὅτε τὰ καλλικλῶνα δένδρα σου πᾶλλωσιν ὑπὸ τὰς ζεφυρίους πνοὰς οἰονεῖ πληρούμενον ἀγνοῦ τινος καὶ ζωηροῦ αἰσθημάτων μόνον ἀπνοῦν χεῖλος δύναται νὰ μὴ μειδιάσῃ ἐκ χαρᾶς ἀδόλου πρὸ τῶν θεσπεσιῶν μειδιαμάτων τοῦ ὑπὸ τῆς ἀνατολῆς αὐγαζομένου κλάδου σου καὶ μόνον ὄρφανὸν τοῦ θεοῦ σπινθηρὸς ὄμμα δὲν θὰ δακρύσῃ ἐξ εὐτερποῦς συγκινήσεως πρὸ τῶν καλλιχρῶσαν δακρῶν, ἄπερ ὑπὸ μορφὴν ἀπειροπληθῶν ἀκτίνων ραίνει ἐπὶ τὴν φύσιν οἰονεῖ στοργικῶς αὐτῆς ἀποχαιρετῶν ὁ δῶν ἥλιος, ὁ θαλπνὸς τῆς ἡμέρας πατήρ!

Χρυσὴ μαγεία τῆς αὐγῆς, γαλήνη τῆς ἐσπέρας, ἀνθοβολοῦσα ἀνοιξίς, εἰκὼν τοῦ Παραδείσου, νέφη χρυσᾶ προσπλέοντα εἰς γαλανοῦς αἰθέρας· ὅταν ὅσος βλέπω δὲν ποθῶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροῖσου.

Ποθεῖς, ὦ ἄνθρωπε, χρυσοῦν νὰ ἐξορύσῃς κύπτων; κλῖνε λοιπὸν ἐπὶ τὴν γῆν ὡς φορτισμένον κτῆνος! πηλὸς μαυρίζει ἐπ' αὐτοῦ τὴν σῆν του καλύπτων· φθορὰ καὶ σῆψις εἶν' ἡ γῆ καὶ εἶναι γῆ κ' ἐκεῖνος.

Πηλὸς μαυρίζει ἐπ' αὐτοῦ καὶ μελανοὶ τὴν χεῖρα. . . ἴδός μαυρίζει, εἶρονα τὸν σπειροῦσι τὰ ἔτη, καὶ εἶν' ἡ λάμψις τοῦ χρυσοῦ ψευδῆς καθὼς ἡ Μούσα, ἥτις ἐνταῦθεν ἀφαιρεῖ κ' ἐκεῖ αὐτὸν προσθέτει.

Ναί, εἶν' ἡ λάμψις τοῦ ψευδοῦς! πόθεν αὐτὴν λαμβάνει; οὐχὶ ὄθεν ὁ ἥλιος ὁ θαλάπων τοῖς αἰθέρας· τὸ φέγγος εἰς τὸν ἥλιον ἀπὸ τοῦ Πλάστου φθάνει καὶ ἀντλεῖ τὴν λάμψιν ὁ χρυσοῦς ἐκ τῆς γνῆνης σφαίρας.

Ἄλλα τὸ χῶμα, ἀλλ' ἡ γῆ σαπρὰ σκοτία εἶναι
ἀφ' ὅτου ἔσθ' ἐπ' αὐτῆς τὸ σῶμά του τὸ κρῦον
ὁ ὄφης, κ' ἠκολούθησαν αἱ σιγῆλαι ὀδύνας
ὡς τὸν βρυκόλακα σκιαὶ φασμάτων ἀπαισίων.

Ἦ γῆ! ὁπότεν ἔφοιξας τὴν ἀνθρωπίνην πτώσιν
ἐχυσαν τόσα δάκρυα μαργαριτίνης δρόσου,
ἠσθάνθης λύπην καίουσαν, ἠσθάνθης λύπην τόσων
κι' ἀνήθη — δὲν εἶν' ἀληθές; — ἄσβεστον πῦρ ἐντόσσου.

Καὶ τρόμου ψῦχος νυμφευθὲν τὸ πῦρ αὐτὸ τὸ καῖον
ἐγέννησε τὰ μέταλλα καὶ τοὺς ἀδάμαντάς σου·
θνητέ! πῶς μέταλλα ζητεῖς τὸ πῦρ τῆς λύπης πνέον
καὶ ὄρατὴν ἀνάμνησιν ἀπὸ τὰ κρίματά σου;

Ἦ στυγερά ἀνάμνησις! . . ὦ πλάνη καὶ ὦ λύπη
ἔσαι σ' ἐγέννησαν ποτὲ καὶ ἄς γεννᾷς σὺ ἦδη!
ἡ μήτηρ τώρα διὰ σὲ τὸ τέκνον καταλείπει
καὶ τὸν πατέρα ὁ υἱὸς ἀνηλεῶς προδίδει! . . .

Ἦ ἀνθρωπε οὐράνιε! ἀτένισον τὴν φύσιν·
ἰδὲ τὸ δένδρον κεφαλὴν πρὸς τὸν αἰθέρα τείνει·
ἐκεῖ πτηνὸν καὶ ἔντομον γοργὴν εὐθύνει πτῖσιν,
ἐκεῖ καὶ τὴν ἀκτῖνά του ὁ ὄφθαλμὸς ἰθύνει.

Τὸ πᾶν ὑψόνεται, τὸ πᾶν τῆς Προσευχῆς τὸ φάσμα
λευκὸν, ἀγνὸν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγίους στόνους φέρον,
καὶ τῶν ἀέρων ἡ πνοή, τοῦ ποιητοῦ τὸ ἦσμα,
τὸ δάκρυον ὅπερ ῥοφᾷ ὁ ἥλιος ὁ χαίρων.

Τὸ πᾶν ὑψόνεται, τὸ πᾶν θνητέ! καὶ σὺ ὑψόσου·
ἐπὶ στιγμὴν ἀτένισον τὴν φύσιν, ἦτις θάλλει.
πατρίς σου εἶν' ὁ Οὐρανὸς κ' ἡ γῆ γελᾷ ἐμπρός σου,
ἵνα μαντεύης δι' αὐτῆς τοῦ Οὐρανοῦ τὰ κάλλη!

Τοῦ οὐρανοῦ τὰ κάλλη! κάλλη ἰδεώδη, ἄπερ ὁ νοῦς
ἰλιγγιῶν ἐξ ἠδονῆς φαντάζεται· κάλλη ἱερὰ ὧν τὸ
θεσπέσιον ὄναρ, ἐν τῷ ζόφῳ τῆς ψυχῆς ἀνατέλλον,
καθαγιάζει αὐτὴν δι' ἀκτίνων ἀγνῶν! Ἦ οὐράνια
κάλλη! τίς θεόπνευστος ψυχὴ δύναται ἵνα μαντεύσῃ
ὕμᾳ ἀλανθίστως;

Ἦ Ἐδέμ, ποῦ κείσαι; μὴ ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου ἀε-
ρίνου θόλου ὃν ὁ Πλάστης διὰ τῶν δακτύλων ἐκέρ-
τωσε; καὶ μὴ οἱ ἀδάμαντόχρυσοι ἀστέρες εἰσὶν αἱ
μεμκρυμέναι θυρίδες σου μυστηριωδῶς ἐν τῷ σκό-
τει ἀστράπτουσαι; Οὐχί! ἂν τοσοῦτ' ἐγγὺς ἡμῶν
εὕρισκασα, ἴσως οἱ πνέοντες ἀέρες θὰ ἐπέριπτόν ποτε
ἐφ' ἡμῶν μίαν ἀδαμάντινον δρόσου ψεκάζα, τυχαίως
ἐκπεσοῦσαν τῶν ρόδων σου· ἴσως ὁ τὸν αἰθέριον θό-
λον προσθίγων καρυδαλὸς θὰ ἐκόμιζε ποτε ἡμῖν ἐπὶ
τῆς παλλούσης αὐτοῦ πτέρυγος ἐν σου ἀνθος ἠλιό-
πλαστον τυχαίως πεσὸν ἀπὸ χιονώδους ἀγγέλου χει-
ρὸς ἢ ἀπὸ τοῦ ἀμαράντου στέφους ἰδεομόρφου τινὸς
ψυχῆς.

Μὴ λοιπὸν τὰ χρυσᾶ σου θέμεθλα ἐρείδωνται ἐπὶ
τῶν ὑπὲρ τὸν αἰθέρα εἰς τὰ ἀθέατα ὕψη αἰωρουμένων
νεφελῶν; Οὐχί! ἴσως τότε αἱ μεσολαβοῦσαι λευκό-
φαιοι στιβάδες στιγμιαίως ὑπὸ τῶν ἀνέμων διανοι-
γόμεναι, θὰ ἐπέτρεπον ἵνα διὰ μέσου αὐτῶν ἐκπη-
δήσῃ μέχρις ἡμῶν μία ἀργυροφεγγῆς ἀκτίς σου, μία

σου ἀγία μαρμαρυγή· καὶ ἴσως ὁ χρυσόπτερος ἀετός,
ὁ μεταρσίος τῶν ὕψων ἄναξ, θὰ ἠδύνατο — οἷα εἰ-
κασία παρὰ βόλος! — νὰ ἄρῃ τινὰ τῶν ὄνειροπόλων
ἐραστῶν σου ἐπὶ τῶν εὐρείων αὐτοῦ πτερούγων καὶ κο-
μίσῃ αὐτὸν ἐν θεῖα ἐκστάσει διατελοῦντα, μέχρι τῶν
θαυμασιῶν προθύρων σου! . . .

Ἦ Ἐδέμ, ποῦ κείσαι; . . Σὺ, Μοῦσα, ἀερόπτε-
ρος Μοῦσά μου ἐκείθεν κατερχομένη, τὸ ἔφορον μου
πνεῦμα τὸ στοργικῶς ἀτενίζον με, ἀλλὰ μηδὲν
ταῖς ἱεσίσαις μου ὑπεῖκον, μηδὲν διὰ τοῦ νεφελο-
πλάστου ποδὸς προψύον τὸ ταπεινὸν μου ἐπίπεδον,
σὺ Μοῦσα εἰπέ μοι ποῦ εὔρηται ἡ οὐράνια Ἐδέμ, τὸ
θεῖον τῆς ψυχῆς ἰνδάλμα! . . . Ἦ, μὲ θεωρεῖς μυσ-
στηριωδῶς, Μοῦσα, καὶ τοῦ βλέμματός σου ὁ σπιν-
θὴρ ὡς αἰφνιδιὸν τι ἐμπνεύσεως φῶς πρὸ ἐμοῦ ἀνα-
τέλλει! . . Ἐμάντευσά! . . τὸ ἰδεώδες ἔδος τῆς
ἀθανάτου γαλήνης ἱδρύται ὑπεράνω ἀέρων, ὑπεράνω
νεφῶν, ὑπεράνω ἡλίων· ἱδρύται ἐν τῷ Ἀπειρῷ, ἐν
τῷ φωτεινῷ χάει ἔνθα ἐγγίζον τὸ πνεῦμα εὔρηται
ὡς ἀμμόκοκκος πρὸ βραχθώδους ὠκεανοῦ, ὡς ἡ μύξα
πρὸ τοῦ ἀπεράντου αἰθέρος· ἐκεῖ ἔνθα ὁ Θεός! ὁ
Θεός, ἡ ψυχὴ τῆς αἰωνιότητος, τὸ Ἀπειρον τῆς ζωῆς
ἐν τῷ ἀπειρῷ τοῦ χρόνου! . . . καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ
καὶ περὶ αὐτό, καὶ Θεὸς ἡ στέγη αὐτοῦ καὶ τὸ ὄριον
αὐτοῦ Θεός! . . . οἷα ἰδέα ἀχανῆς ἦς πρὸ ὁ νοῦς χαυ-
νοῦται καὶ ἀπόλλυσιν ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἡ μετὰ
πόθου οὗτος ριπτόμενος εὕρισκει εὐρεῖν καὶ στοργι-
κῆν, οἶονεῖ μειδιῶσαν ἀγκάλην! . . . οἶον ὄναρ τῆς
φαντασίας ἐκπλήττον διὰ τοῦ ἀρρήτου φωτός του,
ὄναρ μάγον ἀλλὰ καὶ ὑπερφυές, ὄναρ ἀληθείας, ὄναρ
ἀθάνατον . . . ὄναρ ἀποτελοῦν αὐτὴν τὴν ζωὴν τῆς
ψυχῆς, ἣν περιβάλλει, τῆς ψυχῆς τῆς προσπαθού-
σης ἵνα εὐρύνης ἑαυτὴν τρόπον τινὰ ὅπως περιλάβῃ
αὐτό! . . . φευγαλέον ἰδεώδες, πόθος ἀπλήρωτος! . . .
περιελήφθη ποτὲ ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ σκάφους ὁ ἀτέρμων
πόντος ἐν ᾧ τοῦτο περιδινεῖται; τὸ ὄναρ τοῦτο ἐστὶν
ὠκεανὸς φωτός, ἐν ᾧ ὡς σμικρὰ ὄλκας προσπλέει
ἡ ψυχὴ· μόνον δὲ ὅταν ἀπαλλάσσομένη τῶν πιεζόν-
των αὐτὴν σαρκικῶν δεσμῶν, τὸ φυσικὸν αὐτῆς ἄυλον
εὖρος ἀνακητήσεται, καὶ ἀποθεουμένης, ἄξιον μέρος
τῆς θείας ταύτης ἀπειρότητος ἀποτελέσῃ, τότε, μόνον
τότε, δυνήσεται οὐχὶ ἐν ἑαυτῇ νὰ περιλάβῃ, ἀλλὰ
ν' ἀντιληφθῇ αὐτὸ ἐντελῶς, καὶ ἀληθῶς εἰσδύσῃ ἐν
τῇ ἀρρήτῳ οὐσίᾳ αὐτοῦ. . . . Σιγὴ τὸ πᾶν περίξ,
σιγὴ τῆς ἐπαιωρουμένης Μούσης μου ἡ λαλιὰ· ἡ κρι-
νοδόκτυλος αὐτῆς χεὶρ ὑψοῦται μόνον πρὸς τὸν οὐρα-
νόν, μυστηριωδῶς ὑποδεικνύουσα μοι τὴν λευκὴν αὐ-
τοῦ ἄσπιλον ἔκτασιν ἀχανῆ ὡς ἡ ἰδέα, ἣτις τὸν νοῦν
μου πληροῖ, οἶονεῖ μεγαλοπρεπῆς αὐτῆς ἐμβλημα
ἀμυδρῶς καὶ ἠδέως ὑπὸ τοῦ λυκαυγοῦς διαφεγγόμενον
ὡς αὐτὴ ἑλαφρῶς ὑποφωτίζεται διὰ σπινθηροβόλου
τινὸς τῆς οὐρανοπέμπτου Μούσης βλέμματός . . .

Ἰδέ, ἰδὲ τὸν οὐρανόν! εἶναι λευκὸς ἀκόμη·
μέτοπον εἶναι ἀχανές μ' ἀκτῖνας ἐσθεμμένον
τὰ νέφη κυματόεσσα λευκῆ τοῦ εἶναι κόμη
ἦν φαίνει μὲ ἀδάμαντας τὸ λυκαυγὲς προβαῖνον.

Ἰδέ! τὴν φύσιν θεωρεῖ ἐν γλυκερᾷ γαλήνῃ
ἐν ᾧ τὸ φῶς μείδιμα χρυσοῦν τῷ ἐγχαράττει
καθὼς ἐπάνω τῆς στρωμνῆς προσμειδιῶσα κλίνει
ἡ μήτηρ ἂν τὸ τέκνον τῆς νὰ ἐγαρῆθῃ φυλάττη

Ἦ χρόνος, γέρον πτερωτός, χιονοπῶγων γέρον,
σκηνῶν εἰς ὄρη ἄβατα, ἀντλῶν ζωὴν εἰς μνήμα,
ὅπου ἐνοκίψη, πτέρυγα γιγαντιαίαν αἰῶν
μὲ τὴν ὄξειαν ἄκραν τῆς ὠχρὸν χαράττει σῆμα.

Ἐδῶ κοιλαίνει πλάτανον, ἐκεῖ τοὺς βράχους ὀρίπτει
μὲ τὸ πανίσχυρον πτερόν τὰ θέμεθλά των σκάπτων
ὡς Μόμμιοις ἀεῖζως ὑπὸ σποδὸν καλύπτει
ἐκεῖ μαρμάρων λείψανα τὴν καλλονὴν των θάπτων.

Πρὸς τάχανες ἀείποτε τὴν πτῖσιν διευθύνων
περιπλανᾷ ἐπὶ στιγμὴν ἐπάνω τῶν λειμώνων·
τὰ ἄρθα κύπτει νὰ ἰδῇ ψυχρὰν πνοὴν ἐκχύνων,
πτοεῖται, φεύγ' ἢ Ἄνοιξις! . . . θνήσκουν αὐτὰ μὲ
[πόνον . . .

Ἐπὶ τὰς πόλεις φέρεται ὀλίγον καταβαίνει·
ποικίλον βλέπει θέαμα, τὴν πτῖσιν του βραδύνει·
περῶσι κύπτοντες θνητοὶ ὄχροι, πεφροντισμένοι
κ' εἰς τὸ πτωχόν των μέτωπον τὸ σῆμά του ἀφίνει! . .

Πετᾶ, πετᾶ εἰς οὐρανόν, ἀλλὰ ἐκεῖνον μόνον
ἡ ὀλεθρία πτέρυξ του νὰ στίξῃ δὲν ἰσχύει . . .
ὦ οὐρανέ! ὦ μέτωπον περιφρονοῦν τὸν Χρόνον·
ποῖον λοιπὸν μυστήριον τὸ κάλλος σου ἐγκλείει;

Ἦ μέτωπον! τὸ κάλλος σου ἀγῆρω διαμένον
εἰς πόντου λείον κάτοπτρον ἀπεικονίζεις κλίνων
κ' ἐντὸς αὐτοῦ σὲ θεωρεῖ ὁ Χρόνος ὁ προβαῖνον
καὶ ἴσταται μὲ ἐκπληξιν! . . καὶ ὀβεταί κ' ἐκεῖνον . .

Ἰδέ, ἰδὲ τὸν οὐρανόν! εἶναι λευκὸς ἀκόμη·
ὁ ἥλιος τὸ στέμμα του, τὰ σύνεφα ἡ κόμη·
μὲ μητρικὸν μείδιμα τὴν φύσιν ἐπιβλέπει
μέτωπον εἶναι τοῦ Θεοῦ ὅπερ τὰ πάντα σκέπει! . .

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΑΤΟΥ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 24 Μαΐου.

Προεδρεία Δ. Μαλιάδου.

Ἀρξαμένης τῆς συνεδρίας ὁ κ. πρόεδρος ποιεῖται
ὠραίαν προσλαλίαν πρὸς τὰ μέλη δι' ἧς ἐκτίθησι
τὴν πορείαν τῶν νέων κοσμητόρων, ἐπικαλούμενος
καὶ αὐτὴν τὴν κοινὴν πάντων συνεργασίαν πρὸς ἐκ-
πλήρωσιν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ τοῦ Συλλόγου. Εἶτα
ἀναγινώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ πρακτικὰ τῆς
προτέρας τακτικῆς συνεδρίας, ἀνακοινοῦται ἡ ἀλλη-
λογραφία, γίνονται διάφοροι ἐπ' αὐτῆς παρατηρή-
σεις ὑπὸ τοῦ προεδρείου καὶ ἐγκρίνεται ὅπως δημο-
σιευθῶσιν ἢ τε ἐκθεσῶσιν ἢ ὑπὸ τοῦ τέως προέδρου κ.
Α. Χρηστίδου ἀναγνωσθεῖσα καὶ ἡ κατὰ τὴν ἐπέτειον
ἐορτὴν ἐπίσης ἀπαγγελθεῖσα ὑπὸ τοῦ νέου προέ-
δρου κ. Δ. Μαλιάδου πραγματεία. Μετὰ ταῦτα ἀγ-
γέλλεται τὸ πρῶτον ὡς ἐπιτίμιον μέλος τοῦ Συλλόγου,

προτεινόμενος ὑπὸ τῶν κοσμητόρων, ὁ Δ' Max Müller,
ὁ διάσημος γλωσσολόγος, ἐκδότης καὶ σχολιαστῆς
τῶν Βεδῶν καὶ δὲν τῷ Kuhn εἰσηγητῆς τῆς συγκρι-
τικῆς μυθολογίας.

Ἦ κ. Μ. Παράνικας ἀκολούθως ἀνακοινοῦται καὶ
αὐτὴς πραγματεία Περὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ἑ-
μνου, δι' ἧς ὑποστηρίζει τὰ ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτοῦ
ἀνακινώσῃ λεχθέντα. Καὶ πρῶτον περὶ τοῦ ζητή-
ματος τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὁ Ἕμνος ἐποιήθη ἀπο-
φαίνεται ὅτι οὗτος ἐγένετο ἐπὶ Ἡρακλείου κατὰ τὴν
πρώτην πολιορκίαν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Ἀθάρων
καὶ Περσῶν, γενομένην τὸ 15' ἔτος τῆς βασιλείας
αὐτοῦ, 626 μ. Χ. Τὴν γνώμην δ' αὐτοῦ ταύτην ὁ κ.
Μ. Παράνικας βασίζει ἐπὶ τοῦ Πασχαλίου Χρονικοῦ,
ἀποδιδόντος τὴν λύτρωσιν τῆς πόλεως τῇ Θεομήτο-
ρι, ἐπὶ τῆς ἀφηγήσεως Γεωργίου τοῦ Πισίδου, προ-
τρέποντος ἐν τέλει τὸν λαὸν ἵνα ψάλλῃ ἕμνον,
μετὰ τὴν ἦτταν καὶ ἀποχώρησιν τῶν πολεμίων. Ἐκ
τούτων ἠντλησαν οἱ Συναξαρισταί, ὧν ὁ πρῶτος
ἔχει Λόγον ἐκφωνοῦμενον ἐν τῇ συνάξει, ἥτοι ἐορ-
τῇ τῆς Ἀκαθίστου, τελούμενη τῷ ε' σαββάτῳ τῶν
Νηστειῶν καὶ ὁ δεῦτερος ἐπιτομίην αὐτοῦ ἐν τῷ συν-
ήθει Τριωδίῳ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πρῶτος δὲ συναξα-
ριστῆς συμφωνεῖ πληρῶστα τῷ Πασχαλίῳ Χρονικῷ.
Ἦ δὲ κατὰ τὸν ε' πιθανῶς αἰῶνα ἀκμάσας Γεωργίος
Ἀμαρτωλὸς ἐν τῷ Χρονικῷ αὐτοῦ οὐδὲν ἢ ἐλάχιστον
Ἡρακλείου πολιορκίας τοῦ Βυζαντίου. Ἦ κ. Παρα-
νίκας προσάγει ἐπίσης καὶ τὸν Ἕμνον αὐτὸν πρὸς
ὑποστήριξιν τῆς ἑαυτοῦ γνώμης ὡς περιέχοντα ἐν τε
τῷ Οἴκῳ Α καὶ ἐν τῷ I ὑπαινιγμοῦς περὶ τοῦ γεγο-
νότος δι' ὃ ἐποιήθη. Ἐννοεῖται ὅτι ἐν τῷ I ὁ καὶ
πρότερον μνημονευθεὶς στίχος

Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης

ἀναγινώσκειται

Χαῖρε, Περσῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης,

κατὰ τὸ χειρόγραφον Χάλκης.

Δεύτερον ὁ κ. Μ. Παράνικας ὁμιλῶν περὶ τοῦ
ποιητοῦ τοῦ Ἕμνου, ἀποφαίνεται τοιοῦτον τὸν Σεργί-
γιον πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ἐρειδόμενος
ἐπὶ δύο πηγῶν, αὐτοῦ τοῦ Ἕμνου καὶ τὴν μαρτυ-
ρίαν τοῦ Μαρκιανοῦ Κώδικος. Παραδέχεται δ' ἐν τέλει
ὁ κ. Π. συνεργασίαν τοῦ Σεργίου μετὰ τοῦ Πισίδου,
ὃς ἦν διάκονος τοῦ πρώτου.

Τρίτον ὁ ἀγορητῆς τῆς παρελθούσης δευτέρας καὶ
περισπούδατος τοῦ Σχεδιάσματος ἐκδότης
περὶ τοῦ ὕψους τοῦ Ἕμνου λέγει, ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε
ἀνάξιον λόγου, εἶνε τὸ ὕψος τῆς ὑμνογραφίας τῆς
Ἐκκλησίας ἐν γένει. Οὐ μόνον δὲ δὲν εἶνε κακόζηλον
συμπλήμα μοναχοῦ ἀπειροκάλου, ἀλλὰ ἔργον ἐντε-
χνον, λαμπρὸν, ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν ἄλλοις νὰ μι-
μηθῶσιν αὐτό.

Τέλος τὸν λόγον στρέφει περὶ τῶν ὁμοίων, ἀντι-
θέσεων καὶ ὁμοιοτελεῶν. Αἱ ἀντιθέσεις, τὰ ὁμοιῶν
εἶδη γνησιώτατον ἑλληνικὸν προῖον, ὅπερ ἀπαντᾷ
παρὰ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ἐν τοῖς διαλόγοις μά-
λιστα πολλαχοῦ. Παραδείγματα δ' ἀναφέρει ὁ κ. Π.
ἐκ τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Εὐριπίδου.

Κατέληξε δὲ ὁ πολυμαθὴς ἀγορητῆς λέγων, ὅτι τὸ
ἔργον οὐχὶ προῖον τυχαῖον ἐπ' ἀδήλωφ περιστάσει
ποιηθὲν ἐστὶν ἀλλ' ἔργον μεγάλης διανοίας, ποιη-

θὲν ἐπὶ μόνῃ τῇ περιστάσει τῆς ὑπὸ τῶν Ἀράρων καὶ Περσῶν πολιορκίας τοῦ Βυζαντίου.

Μετὰ τὸ ἀνάγνωσμα, ὁ κ. Κ. Περδικίδης λαβὼν τὸν λόγον αἰτεῖται πληροφορίας περὶ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν εἰσῆχθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἢ λέξις Οἶκος σημαίνουσα τὸ ποῖνμα, διότι ἐν τῇ ἀραβικῇ ἀκριβῶς ἡ λέξις αὕτη σημαίνει τὸ ποῖνμα, ἐξ ἧς παρέλαβον, φαίνεται, αὕτην οἱ Βυζαντινοί. Συμπεραίνει δ' ἐκ τούτου ὁ κ. Περδικίδης ὅτι ὁ Ὕμνος ἐστὶ μεταγενέστερος τῆς ἐπὶ Πρακλείου πρώτης πολιορκίας. Ἐπίσης παρατηρεῖ ὁ κ. Περδικίδης ὅτι ἡ φράσις πυρὸς κάμινον σβέσσασα φανεροί ἐπίσης τοῦτο, διότι τότε ἡ κάμινος τοῦ πυρὸς τῆς πυρολατρείας οὐπω εἶχε σβεσθῆ.

Ὁ κ. Παρανίκας ἀπαντῶν λέγει, ὅτι ἡ λέξις Οἶκος φέρεται παρὰ Ῥωμανῶ τῷ Μελωδῶ, σημαίνει δὲ τὸ ἐν ἑαυτῷ περιέχον τὸ ὄλον. Ἐπομένως οὐχὶ παρ' ἄλλων ἐλήφθη ἡ λέξις, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλαβον αὕτην ἐκ τῆς ἑλληνικῆς. Περὶ δὲ τῆς φράσεως τοῦ πυρὸς τὴν κάμινον σβέσσασα λέγει ὅτι αὕτη ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς κατάργησιν θρησκείας, ἀλλὰ εἰς τὴν ἥτταν τῶν πολεμίων, διότι ἀλληγορικῶς κεῖται.

Ὁ κ. πρόεδρος εὐχαριστεῖ τῷ κ. Μαθαίῳ Παρανίκα καὶ λυεὶ τὴν συνεδρίαν. Κατ' αὕτην δὲ πολλὰ παρῆσαν μέλη καὶ ἰκανὸν ἀκροατήριον.

Τῇ ἐσπέρῃ τῆς αὔριον ὁ κ. Ἄν. Χρηστίδης ἀνακοινώσεται πραγματείαν ἐπιγραφομένην «ἡ θεωρία τῆς γενέσεως».

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΠΟΛΟΥ ΕΚΑΡΟΜΑΙ. — Οἱ ἐκ τοῦ πάγου κίνδυνοι. — Ὁ ἐν αὐτοῖς ἀποκλεισμός τοῦ Tegetthoff. — ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ὀλικὴ παραγωγή τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου κατὰ τὴν τελευταίαν τετρακοσιετηρίδα (1493 — 1892).

Ἐν τῇ προηγουμένῃ Ἐπιστημονικῇ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει ἀνεγράψαμεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς συντομώτατα τὴν ἱστορίαν τῶν σημαντικωτέρων εἰς τὰς πολιτικὰς θαλάσσας ἐκδρομῶν, ἧδη δὲ προβαίνομεν εἰς τὴν λεπτομερεστέραν τῶν ἐκδρομῶν ἐκείνων διαγραφὴν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς ἀναγραφῆς τῶν δυσχερειῶν, αἵτινες μοιραίως ἐπιπροσθοῦσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὑπὸ τῶν θαλασσοπόρων ἐκάστοτε σκοπομένου, τὴν ὅσῃ τὸ δυνατόν δηλονότι μείζονα πρὸς τὸν γῆινον πόλον προσέγγισιν.

Καὶ ἀλθῶς μὲν αἱ εἰς τὰς πολιτικὰς θαλάσσας ἐκδρομαὶ θεωροῦνται σήμερον ἀσυγκρίτως ἥττον τῶν κατ' ἀρχαιοτέρους χρόνους γενομένων κινδυνώδεις — διότι καὶ περὶ γνωστῶν κινδύνων σήμερον πρόκειται καὶ τὰ σήμερον πρὸς τοῦτο χρησιμοποιούμενα πλοῖα εἶνε στερεώτερα καὶ κάλλιον ἐφωδιασμένα κατὰ τε τοῦ ψύχους καὶ κατὰ τῆς πείνης, κινουμένη δὲ πλέον οὐχὶ διὰ τῶν ἰστίων ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀτμοῦ — ὁπωσδήποτε ὅμως οἱ κίνδυνοι, εἰς οὓς κατὰ ταῦτα ἐκτίθενται, καὶ μέγιστοι εἶνε καὶ ἀδύνατον ἐκ προτέρων ἀκριβῶς νὰ προῖπολογισθῶσιν.

Ὁ μέγιστος τῶν κινδύνων τούτων προσέρχεται ἐξ αὐτῶν τῶν πάγων, οἵτινες κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ἐ-

πίσης τὸν χειμῶνα καὶ τὸ θέρος, ὑπὸ μορφᾶς διαφόρους ἀλλ' ἐπίσης ἐπικινδύνους, κατακλύζουσι τὸν πολικὸν Ὀκεανόν. Ὅταν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης! εὐρίσκονται κατεσπαρμένοι αἱ ἐκ πάγου νῆσοι, ὁ δὲ ἀνεμος ταρασσεὶ τὴν θαλάσσαν, μανιώδης συνάπτεται πάλιν μεταξὺ τῶν ἐκ πάγου ὄρεων καὶ τῆς θαλάσσης. Τὰ κεκυρωμένα ὕδατα προσκρούουσιν ἐπὶ τῶν πελωρίων ὄγκων, κατὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ὑπερβαίνουσι καὶ καταποντίζουσιν αὐτοὺς, ἀλλ' ἀψήγως οἱ πλωτοὶ πάγοι, πιεζόμενοι νὰ ἐπανεῴθωσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ῥίπτουσι μακρὰν αὐτῶν τὰ τέως καλύπτοντα αὐτοὺς ὕδατα, ἅτινα καταρροῦσιν οὕτω ὑπὸ μορφήν ὑπερμεγέθων καταρρακτῶν. Ἐκάστος τῶν πλωτῶν πάγων δυστρέφεται ἐντὸς τῆς τετραγαμμένης κοίτης αὐτοῦ, συναντᾷ καὶ προσκρούει ἐπὶ τοῦ παρακειμένου αὐτῷ, ὅστις ἀνθίσταται, ἀλθῶς δὲ μάχη συνάπτεται τότε μεταξὺ τῶν δύο κρυσταλλίνων μαζῶν, μέχρις οὗ ἡ ἑτέρα τούτων τετὴ ὑπεράνω τῆς ἄλλης. Ἡ ὀκνηὴ αὕτη, ἐν ἣ ἡ ἀναπτυσσομένη δύναμις εἶνε ἀνωτέρω τῆς εἰς οἰονδήποτε ἕτερον φαινόμενον πλὴν τῶν σεισμῶν καὶ τῶν ἠφαιστιακῶν ἐκρήξεων ἀναπτυσσομένης, δὲν περιορίζεται ἐντὸς στενοῦ χώρου, ἀλλ' ἐκτείνεται ἐπὶ πάσης τῆς θαλάσσης μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ ὁρίζοντος.

Ἐκάστος ἐνοεῖ ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης ὅποιον φοβερὸν κίνδυνον διατρέχει τὸ ἐν τῷ πολυθορόσῳ τούτῳ δαιδάλλῳ περικλεισθὲν πλοῖον. Πελωρίων κύμα ἀνυψοῖ καὶ σφενδονίζει αὐτὸ ἐπὶ τινος τῶν πλωτῶν πάγων· τὰ πλεῦρά τοῦ πλοίου κάμπτονται ὑπὸ τὸ κτύπημα — ὀλόκληρον δὲ τοῦτο πάλλαται ἐκ τῆς σφοδρότητος τῆς συγκρούσεως· ταλαντοῦται καὶ ὑπὸ χωρεῖ, προσπίπτει ἐπὶ δευτέρου πάγου, ὅστις ἐκ νέου ἀπωθεῖ αὐτό· οὕτω δὲ μάτην τὸ πλοῖον ἀγωνίζεται νὰ σωθῆ ἐκ τῶν περιβαλλόντων αὐτὸ κινητῶν τούτων σκοπέλων, οἵτινες προσόμοιοι πρὸς συστοιχίαν κριῶν κερατίζουσιν αὐτὸ πανταχόθεν, διαφισθητοῦντες αὐτῷ τὴν στενὴν ἀπόδοσιν, δι' ἧς μάτην ἀγωνίζεται νὰ διαψύγῃ. Δυστυχία εἰς τὸ πλοῖον, ὅπερ οὐ εὐρεθῆ μεταξὺ δύο συγχρόνων καὶ ἀντιθέτων κτύπων, ὅπερ θὰ συλληφθῆ μεταξὺ δύο ὀκνηρῶν ὡς ὁ χάλυψ μαζῶν, πολλακίς τρίς καὶ τετρακίς μεγαλύτερον αὐτοῦ κατὰ τὸν ὄγκον. Ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος συντρίβεται τοῦτο ὡς παιδικὸν ἄστυμα κατὰ τὴν σύρραξιν. Πολλακίς τὸ πλοῖον διαπερᾶται διαμπᾶξ διὰ τῶν προσερχομένων τοῦ πρὸς αὐτὸ μετὰ ταχύτητος ἀκατασχέτως φερομένου πλωτοῦ πάγου προβολῶν, αἵτινες ἐνίοτε ἔχουσι μῆκος τριάκοντα καὶ πλέον μέτρων καὶ ἀπολύουσιν εἰς αἰχμὴν ὀξείαν ὡς ἡ τοῦ ξίφους.

Καὶ οὗτος μὲν εἶνε ὁ εἰς τῶν ἐκ τοῦ πάγου κινδύνων, ὁ ἐκ τῶν κινουμένων πλωτῶν ἐκ πάγου νήσων κίνδυνος. Ἐτερος οὐδόλως ὑποδεέστερος ἐκείνου, καὶ πάλιν ἐκ τοῦ πάγου προερχόμενος, εἶνε ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ φθινοπώρου, κατὰ δευτέμβριον ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ αὐγούστου, συνενώσεως τῶν πλωτῶν νήσων εἰς συνεχῆς πεδίου πάγου καὶ ὁ ἐν αὐτῷ αἰχμαλωτισμὸς τῶν πλοίων. Καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς μὲν καὶ τὸ τέλος τῶν μεγάλων

1) E. Lesbazeilles «Les Merveilles du Monde Polaire», ἐν σελ. 251.

τοῦ χειμῶνος παγετῶν δυνατὸν νὰ παλαιῶν τις, ἐνίοτε καὶ ἐπιτυχῶς, κατὰ τῆς κυκλώσεως ταύτης. Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοῦσι τὸν πρίονα, δι' οὗ ἀγωνίζονται ν' ἀνοίξωσιν αὐλάκα ἔχουσαν τὸ πλάτος τοῦ πλοίου, ἀποσπῶντες καὶ ῥίπτοντες μακρὰν αὐτῆς τὰ ἀποτεμνόμενα τεμάχια, διότι ἄλλως, συγκολλημένων τῶν τοιχωμάτων τῆς αὐλάκος διὰ δευτέρας πύξεως, φράσσεται ἡ σχηματισθεῖσα ῥωγμὴ καὶ ἐξουδετεροῦται τὸ τελεσθὲν ἔργον. Ἄλλοτε χρησιμοποιοῦσι πρὸς τοῦτο ὑπονόμεους, οὓς κατασκευάζουσιν ὑπορύσσοντες βαθέως τὸν πάγον καὶ πληροῦντες τὸν σχηματισθέντα βόθρον διὰ μεγάλης ποσότητος πυριτίδος, εἰκοσι, ἐνίοτε δὲ καὶ 50 καὶ 60 λίτρων καὶ ἔτι πρὸς, ἧς ἡ ἐκρηξις διασπᾷ τὸν πλωτῶν πάγον. Οὕτως ἀναγράφεται ὅτι ὁ προμνησθεὶς Mae Clure, περικλεισθεὶς ἐντὸς πελωρίου σωροῦ πάγων παρὰ τὴν Γῆν τοῦ Βάριγκ (Terre de Baring), ἐνέβαλεν ἐν αὐτῷ εἰς βάθος 25 ποδῶν πιθάκην¹ περιέχουσαν 225 ὄλας λίτρας πυριτίδος, ἧς ἡ ἐκρηξις ἐπέφερε τὴν κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις διάρρηξιν τοῦ πάγου, οὔτινος τὸ πάχος ὑπερέβαινε εἰς τινὰ μέρη τοῖς 65 πόδας. Ἄλλοτε αὐτὸ τὸ πλοῖον ἀναλαμβάνει τὴν διάσχισιν τῶν ἐπιπροσθοῦντων πάγων, ῥιπτόμενον ἐπ' αὐτῶν δι' ὄλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ καὶ θραύει αὐτοὺς διὰ τῆς πύρας αὐτοῦ. Τὸ μέσον τοῦτο ἐχρησιμοποίησεν ὁ Πάνθηρος, οὔτινος ἐπιβαίνων ὁ Hayes ἐπεσκέψθη τὴν Γροιλανδίαν, ὅπως δυνθῆ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λιμένος τῆς Upernavik (βορειοδυτικῆ Γροιλανδία). Σήμερον μάλιστα χρησιμοποιοῦσι τὸ μέσον τοῦτο κατὰ προτίμησιν, κατασκευάζοντες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀτμόπλοια, ἅτινα καλοῦνται ὀνηξίπαγα (brise glace), ἰδιάζουσιν ἔχοντα μορφήν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν πύραν².

Ἄλλὰ πάντα τὰ μέσα ταῦτα δυνατὸν νὰ χρησιμοποιοθῶσι μετὰ τινος ἐλπίδος ἐπιτυχίας μόνον ἐν ἡ περιστάσει οἱ ἐκ πάγου φραγμοὶ εἶνε ὀλίγον ἐκτεταμένοι καὶ χωρίζουσι τὸ πλοῖον ἀπὸ παρακειμένης πλωτῆς θαλάσσης· ἐν ἐναντία περιπτώσει ἀνάγκη ἀναπόδραστος νὰ ἐγκαρτερήσῃ τις εἰς μακρὰν αἰχμαλωσίαν, εἰς ἣν μόνον ἢ κατὰ τὸ θέρος τῆξις τῶν πάγων δύναται νὰ θέσῃ τέρμα. Τοῦλάχιστον, ἐὰν ἡ περιθῆγγουσα τὸ πλοῖον κεκορυσταλλωμένη πεδιάς διατῆρει τὴν σταθερότητα αὐτῆς, οὐδεὶς ἄμεσος κίνδυνος θὰ ὑπείλῃ τὸ πλοῖον, ὡς μόνον δὲ συνέπεια τοῦ ἀποκλεισμοῦ τούτου θὰ ἔμενεν ἡ ἀκουσία ἀκινουσία καὶ ἡ παρατεταμένη καὶ ἀνιαρὰ προσδοκία τῆς ἀπολυτρώσεως. Ἄλλὰ δὲν ἔχουσιν οὕτω τὰ πράγματα· διότι ἀψήγως ἡ ἀπειρος ἐκ πάγου πεδιάς, ὑπεῖκουσα εἰς ἐσωτερικὰς ἰσχυροτάτας πιέσεις, ταρασσεται, ἀνυψοῦται, σχίζεται, διασπᾶται εἰς ἀπειράριθμα τμήματα ἀτάκτως κινούμενα. Ἡ θέσις τοῦ ἀτμοῦ πλοίου εἶνε τότε φρικώδης. Παράδειγμα τούτου εἶνε τὰ ἐξόχως δραματικὰ συμβάντα τοῦ ὑπὸ τὴν διοικήσιν τοῦ Payer πλοίου Tegetthoff, ὅπερ περικλεισθὲν ὑπὸ τῶν πάγων μεταξὺ Νέας-Ζεμβλας καὶ τῆς Γῆς τοῦ Φραγκίσκου-Ἰωσήφ, ἠναγκάσθη νὰ

1) Πιθάκη — τὸ κοινῶς λεγόμενον βαρέλιον ἢ βουτίον (βυτίον).
2) Λεπτομερεῖας τῆς κατασκευῆς μετὰ διαγράμματος τῶν κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1892 — 93 χρησιμοποιοθέντων πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου πλοίων ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως (16/28 ἰανουαρίου ε. ε.) ἐν τῇ «Nature» ὁ κ. Max de Nansouty.

διαχειρισθῆ ἐπὶ δύο ὄλα ἔτη ἐσθηνωμένον ἐν μέσῳ τῶν πάγων. Τὰ συμβάντα ταῦτα ἀφηγεῖται μετὰ δυνάμει λόγου καὶ ἀληθῶν ὀπτικῶν εἰκόνων αὐτοῦ οὗτος ὁ διοικητὴς τοῦ Tegetthoff. Λυπούμεθα, διότι ἀδυνατοῦμεν ἕνεκα τοῦ στενοῦ τοῦ χώρου νὰ φιλοξενήσωμεν ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν ὀλόκληρον τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἀφήγησιν, ἀπλοῦν δὲ δεῖγμα τῆς ἀξιοθαυμάστου ταύτης ζώσης περιγραφῆς ἐστὼ ὁ ἐπιλογος αὐτῆς, ἔχων ἐπὶ λέξει ὅδε:

«Ἐν τῷ ὕπνῳ τοῦ βορᾶ ἡ φύσις δὲν αἰσθάνεται πλέον πάλλουσαν τὴν καρδίαν αὐτῆς· εἶνε ἡ ἀδυσώπητος συνάρθωσις τροχῶν κινουμένων (engrenage), ἡ ἀποτέμνουσα τὸν βραχίονα τὸν συλλαμβανόμενον μεταξὺ τῶν ὀδόντων τῶν τροχῶν, ἡ ἀψυχὸς τῆς μηχανῆς σφύρα, ἡ θραύουσα μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαθείας, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας, καὶ τὸν οἰδηρὸν τὸν ἐπὶ τοῦ ἄκμονος τεθειμένον καὶ τὴν κεφαλὴν, ἧτις θὰ ἐλάμβανε τὴν θέσιν ἐκείνου. Ἡ ἠθικὴ φύσις φαίνεται ὀλοσχερῶς ἐκλιπούσα· οὐδὲν ὑπολείπεται ἢ χάος ἄνευ λόγου ὑπάρξεως, ἐν ᾧ τὰ πάντα συγκρούονται ἀτάκτως καὶ τυχαίως!».

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ἐκ τῆς ἐν τῷ Economiste français δημοσιευθείσης μελέτης τοῦ κ. A. de Foville περὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀποσπῶμεν τοὺς ἐπομένους πίνακας, ἐν οἷς ἀναγράφεται ἡ ὀλικὴ παραγωγή τῶν τιμῶν τούτων μετάλλων ἀπὸ τοῦ 1493 μέχρι τοῦ 1892. Τὰ τετρακόσια ταῦτα ἔτη διαιροῦνται εἰς δύο περιόδους, τὴν ἀπὸ τοῦ 1493 μέχρι τοῦ 1875, περίοδον περιλαμβανούσαν 382 ἔτη — χωριζομένην εἰς δύο τμήματα, ὧν τὸ δεῦτερον ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ 1851 (ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγένετο σημαντικὸν ἄλλα εἰς τὴν παραγωγὴν τῶν μετάλλων τούτων) — καὶ τὴν βραχυτέραν, περίοδον 17 ἐτῶν, περιλαμβανούσαν τὸ ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι τοῦ 1892 διάστημα.

Ἴδου οἱ πίνακες οὗτοι μετὰ τῶν ἀναγκαίων διασαφίσεων.

Μέσον ἐτήσιον ὀλικῆς παραγωγῆς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀπὸ τοῦ 1493 μέχρι τοῦ 1875.

1493—1850	Χρυσός. χρ.	Ἀργύρος. χρ.	Ὀλικὴ ἄξια εἰς εκατομμύρια φράγκων.
1493—1520 . . .	5800	47000	30,4
1521—1544 . . .	7160	90200	44,7
1545—1560 . . .	8510	311600	98,6
1561—1580 . . .	6840	299500	90,2
1581—1600 . . .	7380	418900	118,6
1601—1620 . . .	8520	422900	123,4
1621—1640 . . .	8300	393600	116,1
1641—1660 . . .	8770	366300	111,6
1661—1680 . . .	9260	337000	106,8
1681—1700 . . .	10765	341900	113,1
1701—1720 . . .	12820	355600	123,3
1721—1740 . . .	19080	431200	161,5
1741—1760 . . .	24610	533145	203,3
1761—1780 . . .	20705	652740	216,5
1781—1800 . . .	17790	879060	256,8
1801—1810 . . .	17778	894150	260,1
1811—1820 . . .	11445	540770	159,7
1821—1830 . . .	14216	460560	151,4
1831—1840 . . .	20289	596450	202,5
1841—1850 . . .	51759	780115	362,2

1851—1875

1851—1855	197515	886115	877,6
1856—1860	206058	904990	911,2
1861—1865	198207	1101150	882,6
1866—1870	191900	1339085	958,9
1871—1875	170675	1969425	1025,9 1

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρου πίνακος ἐπεταί, ὅτι καθ' ἅπασαν τὴν μακρὰν ταύτην περίοδον τῶν 382 ἐτῶν, τὸ μὲν ὀλίγον ποσὸν τοῦ ἐξορυχθέντος χρυσοῦ ἀνῆλθεν εἰς 9453345 γρ., ἀξίας 32573 ἑκατομμυρίων φράγκων, τὸ δὲ τοῦ ἀργύρου ἀνῆλθεν εἰς 180511485 γρ., ἀξίας 40127 ἑκατομμυρίων φρ.

Τοῦ ὑπερμεγέθους τούτου ποσοῦ ἀνήκουσιν εἰς μὲν τὴν Ἀμερικὴν 26 δισεκατομμύρια (16 ἀργύρου καὶ 10 χρυσοῦ), εἰς τὴν Μεξικὴν 18 δισεκατομμύρια (ἔλασον τοῦ 1 δισεκατομμυρίου χρυσοῦ, ἀλλὰ πλεόν τῶν 17 ἀργύρου), εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας 8 δισεκατομμύρια (ὡν τὰ 7 χρυσοῦ), ἦτοι ἐν συνόλῳ περὶ τὰ 53 δισεκατομμύρια (73 %/10) προσέρχονται ἐκ τῆς νέας ἡπείρου.

Ἀπὸ δὲ τῆς ἐν Καλιφορνίᾳ (1848) καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ (1851) ἀνακαλύψεως τῶν νέων στρωμάτων τοῦ χρυσοῦ, ἡ ἐτησίᾳ παραγωγή, ἣτις πρότερον σπανίως ὑπερέβαινε τὰ 200 ἑκατομμύρια φράγκων, προσήγγισε καὶ ὑπερέβη ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν τὸ δισεκατομμύριον, ἦδη δὲ, πλεονάζοντας τοῦ ἀργύρου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἡ ἀξία αὐτοῦ βαθυκρῶν μειοῦται καὶ ἡ ἀνωτέρω σημειωθείσα ἀναλογία τῶν ἀξιών τῶν δύο τιμίων μετάλλων κατέστη πλέον καθαρῶς ὀνομαστικῆ.

Ὁ ἐπόμενος πίναξ περιλαμβάνει τὴν ὀλικὴν ἐτησίαν παραγωγήν τῶν μετάλλων τούτων δι' ἕκαστον τῶν ἐτῶν τῆς δευτέρας περιόδου, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι τοῦ 1892.

Ἔτη.	Χρυσός.		Ἀργυρός.	
	Νομισματικὴ καὶ ἐμπορικὴ ἀξία.	Νομισματικὴ ἀμερικανικὴ ἀξία.	Ἐμπορικὴ ἀξία ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ μέσου ἐτησίου τιμολογίου.	Ἐμπορικὴ ἀξία ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ μέσου ἐτησίου τιμολογίου.
Ἔτη.	ἑκατομμ. φρ.	ἑκατομμ. φρ.	ἑκατομμ. φρ.	ἑκατομμ. φρ.
1876	537,3	453,9	405,8	
1877	590,7	419,7	389,8	
1878	616,6	492,2	438,6	
1879	564,8	497,4	432,0	
1880	551,8	504,0	443,7	
1881	533,7	528,5	465,2	
1882	528,5	611,4	509,0	
1883	494,3	597,4	512,9	
1884	526,9	546,6	470,6	
1885	561,7	614,0	505,5	
1886	549,2	624,9	480,7	
1887	547,7	643,9	487,2	
1888	570,5	729,0	530,0	
1889	639,8	840,2	607,6	
1890	587,4	892,4	724,7	
1891	624,4	967,5	739,3	
1892	677,8	1018,7	689,4	
ἄθροισμα	9702,8	10978,7	8832,0	

1) Ἡ ἐν τῷ ἀνωτέρω πίνακι μετατροπὴ τῶν βαρῶν εἰς φράγκα ἐγένετο ἐπὶ τῆς βάσει τῆς νομίμου ἀναλογίας 15 1/2 ἀργύρου πρὸς 1 χρυσοῦ, ἣτις διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ μέχρι τῆς σήμερον καὶ εἶνε ἡ καταλληλοτέρα πάσης ἄλλης εἰς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀξιών κατὰ διαφόρους εποχάς. Κατὰ ταύτην τὸ μὲν γρ. τοῦ

Ἐάν ἦδη ἐπὶ τῆς βάσει τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ τούτῳ πίνακι ἀριθμῶν ἀναζητήσωμεν τὴν δι' ἕκαστον τῶν ἐτῶν τούτων ἀντιστοιχοῦσαν ἐμπορικὴν ἀξίαν τοῦ ἀργύρου πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἀμερικανικὴν νομισματικὴν σύστημα ἀξίαν τοῦ αὐτοῦ μετάλλου, εὐρίσκουμεν τοὺς ἐπομένους ἀριθμούς, οἵτινες δεικνύουσιν ὅτι βλίνει ἐπὶ μᾶλλον αὐξουσα ἢ μεταξὺ τῶν ἀξιών τούτων διαφορὰ καθ' ὅσον αὐξάνει καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐξορυσσομένου ἀργύρου.

Ἔτη.	Ἐμπορικὴ ἀξία ἐπὶ 100 κατὰ προσέγγισιν μονάδος.	Ἔτη.	Ἐμπορικὴ ἀξία ἐπὶ 100 κατὰ προσέγγισιν μονάδος.
1876	89	1885	82
1877	93	1886	77
1878	89	1887	75
1879	87	1888	72
1880	88	1889	72
1881	88	1890	81
1882	83	1891	76
1883	86	1892	67,6
1884	86		

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Β' ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ.—ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—Οἱ Ὑφάνται (Tisserands), ἐπὶ Gerha d. Hauptmann.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ τὰ μυθῶδη ἐφέροντο περὶ τῶν θεατρικῶν ἰδιαιτέρων παραστάσεων, ἃς διέτασεν ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκος Β', ὅπως χάριν αὐτοῦ καὶ μόνου δίδονται εἴτε ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ θεάτρῳ εἴτε ἐν τῷ Residenz-Theater τῆς πρωτεύουσας αὐτοῦ, ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Καθολικῇ ἐφημερίδι τοῦ Μονάχου (Münchener Allgemeine Zeitung) δι' ἐπανειλημμένων φύλλων πραγματεία περὶ τῶν παραστάσεων τούτων ὑπὸ Fresenius, ὅπως ὑπερασπίσῃ τὸν βασιλέα αὐτοῦ κατὰ τῶν ἀδίκων μομφῶν ἃς αὐτῷ ἀπνύθουν. Νῆ τὸν Δία δὲν ἔχει ἄδικον! Ἀλλὰ κατὰ πόσον ἐπέτυχεν; Ἴδου τὸ ζήτημα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ ἀειμνήστος ἐκεῖνος ἡγεμῶν, ἦν φύσις τὰ μάλιστα καλλιτεχνικῆ, ἀξίος διὰδοχος Λουδοβίκου τοῦ Α' ἐν τούτῳ. Καὶ ἡ μανία δ' αὐτοῦ ἦν ἐπίσης καλλιτεχνικῆ, ἐφ' ᾗ καὶ δικαίως, ὡς λέγει ὁ Φρεζένιος, ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἐπίσης καλλιτεχνικῶς μεμορφωμένου. Ὁ βασιλεὺς ἐπεθύμει τὴν ἀναβίωσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς διακεκριμένων τινῶν ἐποχῶν, μὴ ἐπιθυμῶν δὲ νὰ διατάσσῃτε ὑπὸ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ματαιᾶς περιεργείας τοῦ δημοσίου, ἤρχετο μόνος εἰς τὸ βασιλικὸν θεατεῖον, ἵνα ἀκούσῃ τὸ δράμα οἷ τὴν διδασκαλίαν διέταξεν. «Ὁ βασιλεὺς, λέγει ὁ Fresenius, ἐν γένει παρίστατο μόνος ἐν ταῖς παραστάσεσιν, ἐκάθητο ἐν τῷ μεγάλῳ κεντρικῷ θεωρεῖῳ, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν μετέβαινε εἰς τι πλάγιον θεωρεῖον ὅπως κάλλιον ἐξετάζῃ τὴν διακόσμωσιν καὶ κρεῖττον ἀντιλαμβάνεται πάντων. Συνέβη πολλαῖς νὰ διατάξῃ τὴν ἀμειβοῦν ἀργύρου ὑπολογίζεταί ἀντὶ 222,92 φρ., τὸ δὲ γρ. τοῦ χρυσοῦ ἀντὶ 3444,44 φρ.

ἐπανάλησιν κατὰ τὰ διαλείμματα ἀρκετῶν φωτότεχνημάτων, ἅτινα ἰδιαιτέρως προὔξενον αὐτῷ ἐντύπωσιν». Ἔστιν ὅτε προσεκάλει τινὰς εἰς τὸ θέατρον, οἷον τὴν πριγκίπισσαν Grisele (σύζυγον τοῦ πριγκίπου Λεοπόλδου), πρὸς ἣν ἔτρεφε ζωγράν συμπάθειαν καὶ ἦν λίαν ἐξετίμα, συγγραφεῖς τινὰς καὶ τὸν ὑποκριτὴν Ἰωσήφ Καϊνζ. Κατ' ἀρχὰς ἐνίοι, σκεδὸν ἔχοντες πρὸς τὸ θέατρον, παρευρίσκοντο ἐν ταῖς παραστάσεσιν, καθήμενοι κάτωθεν τοῦ βασιλικῆς θεωρείου καὶ οὕτως ὥστε νὰ μὴ ὄσιν ὄρατοὶ τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ ἡ μικρὰ αὐτὴ ἐξαιρέσις τοῦ κανόνος ἦρθεν εἴτα ἀποσταλέντων τῶν προνομιούχων τούτων εἰς τὰ παρασκήνια.

«Ὁ βασιλεὺς ἀπετέλει ἐν γένει «δημόσιον» λίαν εὖνον τοῖς καλλιτέχναις, ἀλλ' ἀπῆται καὶ παρ' αὐτῶν σοδαρὰν μελέτην. Πρὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ δράματος ἀνεγίνωσκεν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς, τὰ δὲ κλασικὰ καὶ ἰδιὰ τοῦ Σιλλέρου ἐγίνωσκε σχεδὸν πάντα καὶ ἀπεμνημόνευεν. Οὕτως ἐσημείων καὶ τὸ ἐλάχιστον σφάλμα ὑποκριτοῦ ἀμελετήτου πῶς, συχνάκις δὲ διεμήνυε τῷ τοιοῦτῳ ὑποκριτῇ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ὀφείλει κάλλιον νὰ μελετᾷ. Οὐδαμῶς δὲ ἦν φειδωλὸς δειγμάτων εὐνοίας, δι' ἐπὶ τούτῳ ἀπεσταλμένων εἰς τὰ παρασκήνια ἐξέφραξε τοῖς καλλιτέχναις τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ καὶ ἀντήμειβεν αὐτοὺς ἀληθῶς βασιλικῶς».

Ἡ διευθέτησις τῆς σκηνῆς (mise en scène) πάντων τῶν δραμάτων ἦν λαμπρὰ ἐν τῷ βασιλικῷ θεάτρῳ. Πολλὰ δὲ διακοσμῆσις εἰσὶν ἀξιομνημόνευτοι. Αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι ἐγίνοντο τὸ θέμα λεπτομερῶν ἐρευνῶν. «Ἀναμνησκόμεθα, λέγει ὁ Fresenius, ὅτι ἡμέραν τινὰ, προκειμένου νὰ διδαχθῇ ὁ Αἰὼν μεγάλου βασιλέως (le siècle d'un grand roi), ὁ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς συναντήσας με καθ' ὁδὸν ἠρώτησέ με εἰς δύναμαι νὰ παράσχῳ αὐτῷ ἱστορικὰς λεπτομερίας περὶ τῶν χροτοπαιγνίων ἃ ἦσαν ἐν χρῆσει ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Βερσαλλίων. Ἐφωτίσθη δὲ περὶ τούτου μετὰ ἐπιπόνους ἐρεῦνας».

Εἰ καὶ ὁ φιλόμουσος ἀρχὼν τῆς Βαυαρίας οὐδαμῶς περιεφρόνει, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐτίμα, τοὺς καλλιτέχναις τῆς πρωτεύουσας αὐτοῦ, ἐν οἷς ἦσαν καὶ κράτιστοι, ὡς ὁ Καϊνζ καὶ ὁ Possart, οὐδεμίαν οὐκ ἦντον ἐφείδετο δαπάνης ὅπως ἐλθούσιν εἰς Μόναχον μεγάλοι καλλιτέχναι. Ἡμέραν τινὰ προσεκάλεσε τὴν Πάττην, ὅπως ἐλθούσα ἦσθ αὐτῷ κατὰ τὴν μουσικὴν τοῦ Wagner, ἀλλ' αὐτὴ ἠρηνήσατο, λέγουσα ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ψάλῃ ἐν αἰθούσῃ κενῇ. Τοιοῦτον τι συνέβη καὶ τῇ κυρίᾳ Wolter, τῇ ἐξόχῳ βιενναίᾳ τραγωδῶ, τοῦλάχιστον τοιοῦτον τι διηγῆθη ἀκαίρως αὐτῇ πρὸς πειρασμὸν τῶν Βαυαρῶν ἐν γένει καὶ τοῦ Fresenius ἰδιὰ. Λουδοβίκος Β', ὅστις ἦν θαυμαστῆς τοῦ Neveu de Rameau, ἔργου τοῦ γαλάτου Diderot, ἐτέρεπετο ἐπίσης ἀκούων τὸ δράμα ὅπερ ὁ Brachvogel διέπλεσεν ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ν ἄ ρ κ ι σ σ ο ς. Προσεκάλεσε δὲ τὴν κυρίαν Wolter ὅπως ἐλθούσα διδάξῃ ἐκ τῶν τοῦ δράματος προσώπων τὴν μαρικιδίαν Pompadour. Ἡ ὑποκριτρία ἐδέξατο τὴν πρόσκλησιν καὶ ἔρχεται εἰς Μόναχον ἐν μεγάλῃ παρατάξει, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς ἐν ταῖς ἀλλοδαπῶν ἀποσκευαῖς καὶ μακρὸν ἀνάκλιτρον. Περὶ τῆς κηδεύσεως αὐτοῦ ἐρωτηθεῖσα ἡ διάσημος ὑποκρι-

τρια εἶπεν ὅτι τὸ ἐπιπλὸν ἐκεῖνο ἦν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον ὅπως διδαχθῇ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Pompadour. Οὐδαμῶς δὲ ταύτης ἐννοούσης ν' ἀποχωρισθῇ αὐτοῦ, ἐδέσσε νὰ εἰπωσὶ τὸ πρῶγμα τῷ βασιλεῖ. Οὗτος καταναχαριστήθη καὶ ἔγνω ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐχαριστήσιν αὐτοῦ τῇ καλλιτέχνιδι. Μεθ' ὅλα ταῦτα, αὐτὴ ἐπανελθοῦσα εἰς Βιέννην ἐσπευδε μεμφομένη τὸν μόνον θεατὴν αὐτῆς καὶ ἐξηγεῖτο τοῖς φίλοις αὐτῆς ὅπόσον ὑπέφερεν εὐρισκομένη πρὸ ἐκτενοῦς αἰθούσης ἀσθενῶς φωτιζομένης ἐν ἡ ὕδεν ἀνθρώπινον πρόσωπον διέκρινε. Βεβαίως ἀφού πρὸ ἀραιοῦ ἀκροατηρίου καὶ οἱ ἐξοχώτεροι τῶν ὑποκριτῶν ὑποφέρουσι καὶ ἐπηρεάζονται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ παρίστανται κατώτεροι ἑαυτῶν, οὐκ ἦν δυνατόν ὅπως μὴ καταληθῇ ὑπὸ ἀθυρίας καὶ ἡ κατὰ τινὰς κρατίστη τῶν τραγωδῶν τῶν νῦν χρόνων, ἡ μεγάλη Wolter, ἐν αἰθούσῃ κενῇ. Πληθούσα αἰθούσα ἐπιφέρει ζῶν τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καλλιτέχναις καὶ ἀναδεικνυσὶν αὐτοὺς, τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ τοῖς ρητορσιν.

Ἐγένετο πολὺς λόγος περὶ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ βασιλέως τοῦ νὰ διατάξῃ ἡμέραν τινὰ νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀληθὲς ὕδωρ, πρὸς πιστὴν ἀπομνησιν τῆς βροχῆς. Ὁ κ. Fresenius ποιεῖται ἡμῖν γνωστὸν ὅτι διὰ τινος εἰδικῆς ὀπῆς αἱ σταγόνες τοῦ ὕδατος ἐπιπτον εἰς τὰ ἐμπροσθεν τῆς σκηνῆς, σχηματίζουσαι οὕτω καταπέτασμα (rideau) μέσῳ τῆς αἰθούσης καὶ τῶν ὑποκριτῶν, μὴ προσβάλλουσαι δ' αὐτοὺς.

Ἀληθῶς εἰπεῖν πολλὰ τῶν μυθολογηθέντων περὶ τοῦ Λουδοβίκου Β' ἀνεῖλεν ὁ πιστὸς αὐτῷ θεράπων Fresenius, ἀλλ' οὐκ ἦντον παραμένουσί τινα ἐξ ὧν σμειοῦμεθα τόδε, ἀρνούμενοι αὐτὸ ἐκ τοῦ Wach (Κυανὴ Ἐπιθεωρησις). Σοφὸς τις ποιητὴς καὶ καθηγητὴς διαμένων εἰς τὰ βόρεια τῆς Πρωσίας λαμβάνει ἡμέραν τινὰ πρόσκλησιν τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας ὅπως ἀῖνηται τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν φράσιν, ἀκούσης ἀνευ βραδύτητος καὶ ἐλθῶν ἀναγνῶσθαι αὐτῷ μίαν τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἐποποιῶν. Ἀναχωρεῖ καὶ μετὰ τριακοντάερον διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ὁδοπορίαν ἀφικνεῖται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Μονάχου, ὁπόθεν αὐλικὴ ἄμαξα ἀναμένουσα αὐτὸν ἔφερε περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωίας εἰς βασιλικὸν μέγαρον. Ἐμφανίζεται δ' ἀμέσως ὁ Λουδοβίκος ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἀναγνώσιν τῆς ἐποποιίας. Ὁ δυστυχὴς ποιητὴς, πεινασμένος ἐννοεῖται, ἐζήτησε νὰ φάγῃ τι πρὸ τῆς ἀναγνώσεως. Ὁ Λουδοβίκος συγκατατίθεται. Ὁ ποιητὴς γευματίσας ἐδίλωσεν ὅτι εἶνε ἐτοιμὸς, ἀλλὰ τότε ὑπαδπιστῆς τοῦ βασιλέως ὄδηγεῖ αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον, ἀπὸ τούτου εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἀφ' οἷ ὁ ταλαίπωρος ἐκσφενδονίζεται εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ χωρὶς νὰ εἴπῃ οὐδὲ μίαν λέξιν. Φαίνεται ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἠγκέσθη ἰδὼν πεινασμένον ποιητὴν. Καὶ δὲν ἦτο ἀρκετὸν;

Ἐν τῷ περιδοτήῳ ἡδὴ Ἐλευθέρῳ-Θεάτρῳ ἐν Παρισίσις, ὅπερ ὡς καὶ ἡ ἐπωνυμία αὐτοῦ φανεροῖ ἀναβιδάζει ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ τὸ πλεῖστον ἐλευθεριάζοντα δράματα καὶ ἀποτασθόμενα τῶν περὶ καλοῦ ἠρθῶν ἰδεῶν, ἐδιδάχθη κατ' αὐτὰς γερμανικὸν ἔργον, δράμα πεντάπρακτον τοῦ Gerhardt Hauptmann ἐπιγραφόμενον οἱ Ὑ φ ἄ ν τ ἄ ι (Tisserands) κατὰ μετὰφρασιν εἰς τὴν γαλλικὴν τοῦ Ἰωάννου Thoret.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὰ τῆς νεωτέρας σχολῆς, ἰδίᾳ γερμανικῆς, κοινωνιστικά δράματα, προυκάλεσε δ' οὐκ ὀλίγον θόρυβον οὐ μόνον ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς τευτονίδος χώρας, ἀλλὰ καὶ ἔνεκα τῆς διηκουσίης ἐν αὐτῷ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους—ἐπιτραπή-πω ἡμῖν ὁ πλεονασμὸς—ιδέας, τῆς καὶ μόνης, πρὸς ἣν καὶ ἡ λογοκρισία ἔτεινε τὸ οὖς λίαν. Ὑπὸ τεχνικὴν ἐποψὴν κατεκριθὴν σφόδρα ὑπὸ τῆς κριτικῆς πάσης. Ἡ δεσπόζουσα ἰδέα, ἡ καὶ μόνη, εἶνε ὅτι ὁ ἐργάτης εἶνε δεινῶς δυστυχῆς, ὅτι οὐδὲ τὰ πρὸς τὸ τρώγειν κερδίζει, ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος πάσχη πράττει πολλά τὰ κακά.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἄσμενοι ἀνέγνωμεν ἐν τῇ Θεατρικῇ καὶ Μελοδραματικῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν Μεδιολάνων πολλὰ τὰ ἐπαινετικά περὶ τοῦ γνωστοῦ ὁμοεθνῆς ὑψιφώνου κ. Ἰωάννου Ἀποστόλου, ὃν ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, ἀποτελέσαντα μέλος τοῦ ἀτυχῆς διαλυθέντος Μελοδραματικοῦ θιάσου. Ταῦτα δ' ἐγράφησαν, ἐκτελεσθείσης ἐν Γενουῇ τῆς *Cavalleria Rusticana* τοῦ Mascagni, ἧς μετέγεν ὁ κ. Ἀποστόλου, ἐν τῷ 10ῷ Αἰῶνι τῆς πόλεως ταύτης, ἐξ οὗ ἡ τῶν Μεδιολάνων Ἐπιθεωρήσις παρελθὲν αὐτά. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ κρίνεται ὡς ὡραία, ἀνθηρὰ (fresca), συμπαθῆς καὶ καλῶς κεχρωματισμένη. Ἰδίᾳ δὲ ἡ *Siciliana* ἐφέλη ὑπ' αὐτοῦ μετ' εὐκολίας καὶ τὰ μάλιστα ἐπιτυχῶς ἀποδείξασα τὴν λεπτὴν τέχνην τοῦ ὁμοφώνου.

— Οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὸ παρὸν θέρος ἀφθόνιαν ἔχουσι θεαμάτων, διότι παρ' αὐτοῖς θὰ διδάσκωσι τρεῖς ἑλληνικοὶ θιάσοι καὶ εἰς ἰταλικός, ὡς ἑξῆς:

Ἐν τῷ θεάτρῳ Ὀμοσείας, διδάξει ὁ θιάσος Μένανδρος τῶν ἀδελφῶν Ταβουλάρη, συμπραττούσης αὐτῷ τῆς ἡμετέρας συμπολίτιδος δεσποινίδος Αἰκατερίνης Βερώνη. Περὶ τῆς καλλιτέχνης ταύτης, διδάξασθαι καθ' ὅλον τὸν μάϊον ἐν Βόλῳ διακοψάσης δὲ μόνον τὰς παραστάσεις αὐτῆς ὅπως, ἐλθοῦσα εἰς Ἀθήνας, παρακολούθησεν τῇ Σάρρα, ἀναγινώσκουσα τὰ ἐξῆς ἐν τῇ Νέᾳ Ἐφημερίδι: Ἀθηναῖοι: «Προχθὲς (16 μαΐου) εἶχε τὴν εὐεργετικὴν τῆς ἐν Βόλῳ ἡ καλλιτέχνης δεσποινίδος Βερώνη διὰ τοῦ ὡραίου δράματος Ἀδριανῆ Λεκουθρέρ. Τηλεγράφημα ἀνήγγειλε τὴν ἔσχατον ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως ὡς ἑξῆς: «Τιμητικὴν ἐσπερίδα καλλιτέχνης δεσποινίδος Βερώνη ἀνέλαβε» δῆμαρχος μετ' ἐγκρίτων Βόλου. Ἐδιδάχθη Ἀδριανῆ Λεκουθρέρ. Σκητὴν ἐκκλήθη ἀνθέων, στεφάνων καὶ πολυτίμων δώρων. Πρωτοφανῆς ἐνθουσιασμός. Ἐπιτυχία ἔκτακτος». Ἡ ταῦτα γράφουσα ἐφημερὶς παρατίθησι καὶ ἀπόσπασμα ἐφημερίδος τοῦ Βόλου ἐνθουσιασάστατα ὁμιλοῦσης περὶ τῆς παραστάσεως.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Παραδείσῳ, ὁ θιάσος Αἰσχύλος, ἐν ᾧ πρωταγωνιστεῖ ἡ κυρία Ε. Παρασκευοπούλου.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Τσόχα ὁ θιάσος Καρδοβίλη καὶ Παντοπούλου, ἰδίως μελοδραματικῶν.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Φαλήρου, ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θιάσος. Σὺν τούτοις ὅμως ἐν Ἀθήναις θὰ ὑπάρχωσι καὶ δύο ἱπποδρόμια, ἐν γαλλικῶν καὶ ἐν ἰταλικῶν, καὶ ἅμα ὁ θιάσος τῶν Ἀβαρίων Ζικ-Ζάκ, ὃν εἶχμεν ἐνταῦθα, καὶ τὸ θηριοτροφεῖον Μοντενέγρου.

— Ἐγγράψμεν ὅτι κατὰ τὴν 10ην ἰουνίου μεταβάνει εἰς Λονδῖνον ἐν σώματι καὶ ἐπιστήμῳ ἡ Γαλλικὴ Κομφοδία. Ὁ οἶ-

κος τοῦ Μολιέρου ποιήσεται ἑναρξίν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ τῇ 12 ἰουνίου (ν. χ.), διδάξει δὲ ἐπτάκις τῆς ἑβδομάδος, κατὰ σάββατον δὲ, ἐν ἡμερῶν καὶ τῇ ἑσπέρᾳ, ἧτοι τριακοντάκις καθ' ὅλον τὸν μάϊον καθ' ὃν θὰ μείνη ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ. Ἡ πρώτη παράστασις ἔσται πανηγυρικὴ, καθ' ἣν ἡ δεσποινὶς Reichemberg θὰ εἴπῃ ἐπίκαιρον ποίημα ἐπιγραφόμενον Χαριστισμὸς εἰς τὸ Λονδῖνον (Salut à Londres).

— Ἐν Λονδίνῳ διδάσκει νῦν μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας ἡ κυρία Leonora Duse, ἡ διάσημος ἰταλὶς καλλιτέχνης ἡ ἐπονομαζομένη «ἡ ἐντεθὲν τῶν Ἀλπεων Σάρρα». Ἐδίδαξε δὲ τὴν *Dame aux Camelias*, τὴν *Fedora* καὶ πρωτηγωνίστησεν ἐν δραματικῇ διασκευῇ τῆς *Cavalleria Rusticana*.

— Ἐδιδάχθη ἐν Μεδιολάνοις ἀπὸ τῆς σκητῆς τοῦ θεάτρου Dal Verme λυρικὴ τραγωδία ἐπιγραφομένη *Spartaco* ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς διευθυντοῦ τοῦ Ὁδείου τῆς Νεαπόλεως Pietro Platania. Ἡ λυρικὴ αὕτη τραγωδία ἐστέρθη ὑπὸ ἐκτάκτου ἐπιτυχίας, ἀνδείξει δὲ τὸν μουσουργὸν αὐτῆς.

— Ἐν Λονδίνῳ ἐγένετο παρῳδία τῆς *Cavalleria Rusticana*, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Checaleria costerana*.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΑΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Καίτοι ἀναμφιβόλως ἤγγισε λίαν εἰς τὸ τέρας αὐτῆς, οὐπω ὅμως ἔληξεν ἡ ἐν Ἑλλάδι οἰκονομικὴ καὶ ἡ ταύτη ἀναποσπάστως συννημένη πολιτικὴ κρίσις, ἡ διὰ τῆς ἀπροσδοκίτου παραιτίσεως τοῦ κ. Τρικοῦπῃ ἐνδοκίψασα καὶ τοσαῦτα οἰκονομικὰ ναυάρια ἐπενεγκούσα.— Ἡ τῶν κ.κ. Σωτηροπούλου καὶ Ράλλη κυβερνήσις, πᾶν καταβάλλουσα ἀναντιρρότως σθένος πρὸς τὴν κατὰ τὸ δυνατόν αἰσίαν διεξαγωγὴν τοῦ ἀνατεθέντος αὐτῇ ἔργου, ἀφίκετο εἰς τὴν διατύπωσιν οἰκονομικῆς τινος συμβάσεως, ἧς ἡ ὑπογραφή ἀναμένεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.— Τὸ διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης διομολογούμενον δάνειον ἑκατὸν ἑκατομμυρίων δὲν συνάπτεται βεβαίως ὑπὸ τοῖς ἀρίστους τῶν ὄρων, οὓς ἠδύνατο νὰ ποθῆσθαι πᾶς ἐπιθυμῶν τὴν διαρκῆ καὶ ὀριστικὴν ἐπὶ τῆσιν ἀνόρθωσιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ βασιλείου— διότι οὐπω ἐγνώσθησαν αἱ λεπτομέρειαι—ὅτι ἀποτελεῖ πᾶν ὅτι ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῆ πρὸς παρασκευὴν τελειοτέρας ἀνορθώσεως.—Τούτου ἔνεκα δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀποδοκιμάσωμεν τὸν ἀμείλικτον καὶ ἐμπαθῆ πόλεμον, ὃν ὁ ἀντιπολιτευόμενος τῶν Ἀθηνῶν τύπος κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τῶν ἡγετῶν τῶν ἀντιπολιτευτικῶν μερίδων διεξάγει κατὰ τῆς οἰκονομικῆς ταύτης ἐπιχειρήσεως, ἧτις ἐπὶ τέλος εἶναι τι πάντοτε, πάντοτε δὲ προτιμότερον τοῦ μειδενός.— Ὡς πρὸς τὸν ἀντιδυναταμικὸν χαρακτήρα, ὃν ἡ ἀντιπολιτεὺσις ἀνευρίσκει ἐν τῷ τρόπῳ τῆς κυρώσεως τῆς συμβάσεως, νομίζομεν ὅτι ὁ περὶ τούτου λόγος ἀποτελεῖ ἀκαιρίαν, ἣν ἀνάγκη νὰ ἐπισκοπιζοῖται τις ὑπὸ πυκνῆς ἀκλύσεως φιλαυτίας καὶ φιλαρχίας, ἵνα μὴ διαβλέπῃ. Ἐπειτα, ὑπάρχοντος τοῦ ὄρου τῆς ἐπιφυλάξεως τῆς ὑπὸ τῆς Βουλῆς ὀριστικῆς κυρώσεως, ἅπας ὁ πάταγος μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν.

Οὐδὲ τὸ γεννιὸν ἀποτέλεσμα τῶν ἐν Σερβίᾳ βουλευτικῶν ἐκλογῶν ἠλλοιώσε κατὰ τι τὸν ὑπὸ τῶν μερικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος προαγγελθέντα, καθ' ἃ ἐν τῷ τῆς παρελθούσης κυριακῆς φύλλῳ ἐγράφημεν, μέγαν θρίαμβον τῶν ριζοσπαστικῶν ἢ νικη μάλιστα εἶναι τοσοῦτον κραταῖα— ριζοσπαστικοὶ 120, προοδευτικοὶ 10 καὶ φυλεῦθεροι 1, ψηφισάντων 203,932 ἐκλογέων ὑπὲρ τῶν ριζοσπαστικῶν, 26,016 δὲ ὑπὲρ τῶν προοδευτικῶν— ὥστε οὐ μόνον ἀπολύτως ἐκτὸς μάχης ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐτέθησαν αὐθις οἱ ἐσωτερικοὶ ἀντίπαλοι τῆς τροπαιοῦχου μερίδος, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ πολέμοι τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς μερίδος ταύτης ἀναγκάζονται, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιοῦμενοι, νὰ πλάττωνται εὐαρέσκειαν πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα καὶ νὰ κηρύττωσιν ὅτι ἡ ἐν τῷ σερβικῷ βασιλείῳ ἐπιγενομένη ἄσπι μεταβολή, μεταβολὴ κατ' ἀλήθειαν πρόβριζον ἀνασπάσασα πᾶσαν ἐλπίδα, ἐρεϊσθεῖσαν ἐπὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ τῶν φιλελευθέρων κόμματος, οὕτω θερμὰς ἀλλὰ καὶ ἴσα παραλόγως συγκεντρῶσαντος τὰς αὐτροσυγγρικὰς συμπαθείας, κατ' οὐδὲν ἴσῃατο τοῦ ἐν τῇ ἰλλυρικῇ χερσονήσῳ γοήτρου τῆς διαδικτικῆς μοναρχίας, μόνον τρεφούσης πόθον τὴν ἐλευθέραν ἀνάπτυξιν τῶν λαῶν τοῦ Αἴμου.— Ὅπως δὴποτε τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι διὰ τοῦ ἀποτελεσματος τῶν ἐκλογῶν τούτων πρὸς τῷ ὅτι καιρῶν ὑπέστη τραῦμα ἡ ἐν Σερβίᾳ αὐτροσυγγρικὴ ἐπιρροή, μάτην ἐλπίδαθα ἀναβίωσθαι διὰ τῆς αὐθαιρέτου ὑπὲρ τῶν φιλελευθέρων πολιτείας τοῦ κ. Ρίστιτς, παγιοῦται ὀριστικῶς ἐν τῇ χώρᾳ πολιτικὴ κατάστασις, πληγέστατα ὑπὸ τοῦ σερβικοῦ λαοῦ ἐπιδοκιμασθείσης τῆς προσφάτου ἐνεργείας τοῦ νεαροῦ βασιλέως.— Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀπέναντι τῆς Ρωσίας θέσιν τοῦ βασιλείου, ἡ τῆς βασιλομύτορος πρόσκλησις, ὅπως διέλθῃ χρόνον τινὰ ἐν τοῖς ἀνακτόροις Πετροπόλεως, καὶ ὁ ὀριστικὸς παρὰ τῇ αὐτῇ τοῦ τόδρου διορισμὸς ὡς πρεβευτοῦ τοῦ κ. Πάσιτς, ἴσως δὲ καὶ ἡ ἀνασυστάσις τῆς ἐν Μαυροβουνίῳ σερβικῆς πρεσβείας ἀποτελοῦσι στοιχεῖα, ἐξ ὧν εἰς πολλὰ δύναται τις νὰ προδῇ συμπεράσματα.

Τὸ ὑπουργεῖον Καταρτζῆ, νικηφόρῳσιν κατὰ τῶν ποικίλων καὶ ὀρμητικωτάτων πολλὰκις ἐπιθέσεων τῆς ἀντιπολιτεῦσεως, ἐπέρανε τὴν ἐπιψηφισίν τῶν διαφόρων νομοσχεδίων αὐτοῦ, ὧν τινὰ πράγματι σπουδαιότατα, ὡς ὁ ἐκπαιδευτικὸς νόμος, ὁ περὶ τῶν ἀγροτικῶν συμβολαίων, ὁ περὶ τοῦ κλήρου, ὁ περὶ δημοτικῶν τελῶν, ὁ περὶ ὑγειονομικῶν κλπ. πάντες σχεδὸν ἐξεγείραντας τὴν ἀντιδημοτικότητα τάξεων τινῶν, ἀλλ' ἐπὶ τέλος ἀπαξάπαντες περιβληθέντες ὑπὸ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ κύρους μετὰ μάλλον ἢ ἥττον θυλλώδεις συζητήσεις καὶ ἐπεισόδια οὐκ ἀνάξια λόγου ἐκτὸς τοῦ βουλευτηρίου.— Τὸ βασιλικὸν διάγγελμα, τὸ κηρύττον τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς συνόδου, ἀπαριθμοῦν τὰ ἐπιψηφισθέντα νομοσχεδία, ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειαν μὲν τοῦ Στέμματος ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῶν Βουλῶν ἐπιδειχθείσῃ φιλοπονίᾳ, τῆς εὐχαριστίας δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ὑποδοχῇ, ἧς παρὰ τῷ γερμανικῷ λαῷ ἔτυχε τὸ νεοστέφες τῶν διαδόχων τοῦ θρόνου ζεῦχος.— Ἐν ἴσως δὲν εὐνερόσθησεν ἡ βασιλεῖ Καρόλῳ, ἡ μικρὰ πρόσδος, ἣν κατὰ τὴν ὁμολογίαν καὶ αὐτοῦ τοῦ κόμματος Καλνόνκι ἐδειξάν

αἱ πρὸς διομολογήσιν αὐτροσυγγρικῆς ἐμπορικῆς συμβάσεως διαπραγματεύσεις. Ἄλλ' οἱ ἐν Βιέννῃ δὲν φαίνονται ἀπελπίσαντες, τῶν ἐλπίδων δὲ αὐτῶν ὀφείλει ἀναγκαίως νὰ μετέχη καὶ πᾶς φίλος τῆς πρὸς τὴν τριπλῆν συμμαχίαν προσεγγίσεως τῆς Ρουμανίας.

Ὡς πρὸς τὴν Ἑσπερίαν, τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος πολιτικῇ κινήσει κατέλαβον οἱ ἐν ταῖς συνεδρίασι τῶν ἐπιτροπῶν τῆς σύγγρικῆς καὶ αὐστριακῆς ἀντιπροσωπείας λόγοι τοῦ κόμματος Καλνόνκι. Τούτων ὁ πρὸ τῆς σύγγρικῆς ἐπιτροπῆς ἀπαγγελλεῖς κύριον εἶχε σκοπὸν τὴν αἰτιολόγησιν τῆς ποικιλοτρόπως ὑπὸ τοῦ ξένου τύπου σχολιασθείσης αὐτοκρατορικῆς πρὸς τοὺς προέδρους τῶν ἀντιπροσωπειῶν ἀντιφωνήσεως σχετικῶς πρὸς τὴν ἐν αὐτῇ τηρηθεῖσαν ἄκραν σιωπὴν περὶ τῆς τριπλῆς συμμαχίας καὶ τῶν ἰλλυρικῶν πραγμάτων. ὀλίγους ὅμως ἐπεισεν ὁ τοῦ αὐτροσυγγροῦ ἀρχιγραμματέως ἰσχυρισμὸς, ὅτι, παγιοθεῖσης δῦθεν ἡδὴ τῆς περὶ τοῦ εἰρηνικοῦ χαρακτῆρος τῆς συμμαχίας καὶ τῆς στερεότητος αὐτῆς πεποιθήσεως τοῦ δημοσίου, τῶν βουλγαρικῶν δὲ πραγμάτων ὁμαλῶς χωροῦντων, οὐδεμία ἦν χρεῖα ἐιδικῆς ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ λόγῳ μνείας περὶ τῶν ζητημάτων τούτων, διότι τὴν μὲν περὶ τῆς τριπλῆς συμμαχίας σιωπὴν εὐχερῶς πᾶς ἐξηγεῖ ἀναμνησκόμενος τὰς περὶ τῆς συμμαχίας ταύτης προσφάτους δηλώσεις τοῦ κόμματος Καπρίθῃ, ἀπροκαλύπτως κηρύξαντος ὅτι ἡ Γερμανία ἐν τῇ ὀργανώσει τῆς στρατιωτικῆς αὐτῆς συγροτήσεως ὀφείλει, ὡς μὴ ὑπάρχοντα λογίζομεν τοὺς συμμαχοὺς αὐτῆς, νὰ ἐλπίσῃ ἀπὸ μόνων τῶν ἰδίων δυνάμεων, ἅτε τῆς συμμαχίας ἐν τε αὐτροσυγγαρίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ μὴ ἀπολανοῦσης τῶν λαϊκῶν συμπαθειῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν μὴ δυναμένης νὰ θεωρηθῆ ὡς διαρκῶς ἀσφαλούς, δηλώσεις κάλλιστα δυναμένας νὰ προκαλέσωσι τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος σιωπὴν, δι' ἧς θ' ἀπεδίδοντο τὰ ἴσα τῆς ἐν οὐδενὶ τιθεμένοις τοὺς συμμαχοὺς αὐτῶν. Αἱ περὶ Ρωσίας ὅμως δηλώσεις, αἰσθήματα φιλίας καὶ ἀγάτης ἐκφράζουσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποπτον ἄλλως φράσιν τῆς ἀπὸ τῆς ρωσικῆς πολιτικῆς ἐξαρτήσεως τῆς ἀνακοπῆς τῆς περαιτέρω αὐτῆσεως τῆς σιδηροφορίας περιέχουσαι, εὐνερόσθησαν παραδόξως ἐν τε Πετροπόλει καὶ Παριδίσις, ὡς εἰλικρινῆς τροπὴ τῆς αὐτροσυγγρικῆς πολιτικῆς πρὸς συνετωτέραν ὁδὸν θεωρηθεῖσαι. Ὡς πρὸς τὸν πρὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς αὐτροσυγγρικῆς ἀντιπροσωπείας λόγον τοῦ κόμματος, οὗτος τοῦτο εἶχε τὸ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον, ὅτι ἐγνώριζεν ἡμῖν ὅτι ὡς κἀπνὸς διελύθησαν αἱ ἐν Βερολίνῳ καὶ Βιέννῃ, συλλληφθεῖσαι ἐλπίδες περὶ ἐπιτεῦξεως συνεννοήσεως πρὸς κοινὸν μερικὸν ἀψοπλισμὸν.— Ἐν Γερμανίᾳ τὰ προοίμια τοῦ μεγάλου ἐκλογικοῦ ἀγῶνος διεξάγονται ἐν σχετικῇ γαλήνῃ, ἧτις ὅμως ἀγνωστον κατὰ πόσον παραταθῆσεται μετὰ τὸ γεγονός τῆς ὑπὸ ἐπιτροπῆς περιαγωγῆς ἀναφορᾶς πρὸς συλλογὴν ὑπογραφῶν ἐργατῶν καὶ εἰσοδηματιῶν, δι' ἧς δὲ αἰτηθῆσεται παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἡ κατάλυσις τῆς γενικῆς ψηφοφορίας. Τὸ πρᾶγμα ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν, ἐν τῇ ἐνεστώσῃ ὁμοθυμῳ σχεδὸν τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ ἀντιπολιτευτικῇ πρὸς τὰς στρατιωτικὰς μεταρρυθμίσεις στάσει, μάλιστα δὲ πρὸ τῶν δεδηλω-

SISMANGIO

μένων διαθέσεων τοῦ αὐτοκράτορος, ὅπως πάση δυνάμει καὶ ἄκοντος τοῦ κοινοβουλίου ἐπιβάλη τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀποκρουμένου νόμου, προσλαμβάνει ὑποδαίριση οὐ τὴν τυχοῦσαν, δυνάμενον διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἀρχικὴν πηγὴν αὐτοῦ ν' ἀποβῆ γόνιμον εἰς σοβαρὰ γεγονότα. Διότι ἡ εἰδησις, ὅτι ἡ κυβερνήσις βουλευταὶ νὰ καλύψῃ τὰς προσθέτους στρατιωτικὰς δαπάνας διὰ νέου ἐπὶ τῶν προσόδων, τῶν ὑπερβαίνουσιν τὰς δεκαεξαχμίας μάρκας, φόρον, δὲν πιστεύομεν ὅτι θὰ μεταβάλῃ τὰς διαθέσεις τῶν μελῶν τοῦ συγκροτηθέντος κοινοβουλίου, ὥστε νὰ καταστήσῃ περιττὴν τὴν ἐπιχείρησιν τῆς καταλύσεως τῆς γενικῆς ψήφοφορίας, ἥτις θεωρεῖται πρόσκομμα εἰς τὴν ἐξακολουθήσιν τοῦ κρατοῦντος συστήματος. — Τὸ ἰταλικὸν ὑπουργεῖον κατώρθωσε μὲν ἐπὶ τέλος τὴν ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἐπιψήφισιν τοῦ περὶ συντάξεων νομοσχεδίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰσάγεται κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ τοῦ 1894 προϋπολογισμὸς καὶ τὸ ὁποῖον τοιοῦτους κλυδωνισμοὺς ἐπὶνεύκει ἐπὶ τῆς κυβερνητικῆς καὶ κοινοβουλευτικῆς καταστάσεως, περιέστη ὅμως πρὸ ἄλλων πολὺ σοβαρῶν δυσχερειῶν, ἃς, καθ' ἃ ἀνεμύνητο, δημιουργεῖ αὐτῷ ἡ πορεία τῆς ὑποθέσεως Τανλόγγου. Ὁ πολὺς οὗτος διεθυντὴς τῆς Ρωμαϊκῆς Τραπεζῆς κατέθηκε πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ὅτι ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Τραπεζῆς κατέβαλε τῷ κ. Γιολίττη ἑκατονταεξάχμια φράγκα πρὸς ἐκλογικοὺς σκοποὺς, ὁ δὲ ἰταλὸς πρωθυπουργός, ὑποβλήθη κατ' ἀκολουθίαν εἰς ἀνάκρισιν, ὡμολόγησεν ὅτι ἔλαβε τὸ ποσὸν τοῦτο, ἀλλ' ὅπως μεταχειρισθῆ αὐτὸ οὐχὶ πρὸς ἐκλογικοὺς σκοποὺς, ἀλλὰ χάριν τῶν ἑορτῶν τῆς Γενούης. Ἄλλ' εἴτε αὐτὴ εἴτε ἐκεῖνη εἶνε ἡ πράγματι γενομένη χρῆσις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ποσοῦ, πάντοτε ἀναμφισβήτητον ἀποβαίνει ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου παρίστανται ἔνοχος παρακρήσεως τῶν κεφαλαίων τῆς Τραπεζῆς ταύτης, πράγμα, ὅπερ, συνδυαζόμενον μάλιστα μετὰ τῶν ἄλλων μαρτυριῶν, ἅτινα ἐπισφραγίζονται παρὰ τῇ ἀνακριτικῇ κοινοβουλευτικῇ ἐπιτροπῇ περὶ τῆς εἰς τὸ τραπεζικὸν σκάνδαλον συννοητικῆς καὶ ἄλλων πολιτευτῶν, οἷς παρανόμως κατεβλήθησαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ταμείου διάφορα χρηματικὰ ποσά, χρησιμοποίηθέντα εἰς ἐκλογικοὺς σκοποὺς, δὲν συντελεῖ βεβαίως εἰς παγίωσιν τῆς θέσεως τοῦ ὅτι ἀνασχηματισθέντος ἰταλικοῦ ὑπουργείου. Δευτερεύουσα ἀπογοήτευσις τοῦ ἰταλικοῦ ὑπουργείου σχετικῶς πρὸς τὴν ἀποικιακὴν τῆς Ἰταλίας πολιτικὴν δύναται νὰ λογισθῆ ἡ σπουδὴ τοῦ βασιλέως Μενελίκ, ὅπως ἐξοφλήσῃ τὸ ἐκ δύο ἑκατομμυρίων δάνειον, ὅπερ εἶχε συνημμένον πρὸς τὴν ἰταλικὴν κυβερνήσιν καὶ ὅπερ ὑπεχρεῖτο ἐντὸς εικοσαετίας νὰ ἐξοφλήσῃ. Οὕτως ἐνωρὶς ἐξοφλῶν ὁ τῆς Ἀβυσσινίας ἀρχὸν τὰς πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς χρηματικὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ, ἀπαλλάσσεται ταῦτο χρόνως, ὅπερ καὶ ἐπεδίωκε, καὶ τῆς πολιτικῆς ἐπιρροῆς τῶν ἐν Ρώμῃ, πράγμα, ὅπερ δὲν εἶναι ἄσχετον πρὸς ἄλλαν εἰδησίαν, ὅτι Ρῶσοι ἀξιοματικοὶ ἐκλήθησαν εἰς Ἀβυσσινίαν πρὸς ἐγκύματα τοῦ ἀβυσσινιακοῦ στρατοῦ. — Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐξακολουθεῖ ἡ ὑπὸ τοῦ κοινοβουλίου συζητήσις τῶν ἄρθρων τοῦ ἰρλανδικοῦ νομοσχεδίου, ἀπορριπτομένων ἐκ διαδοχῆς δι' ἀξιολόγου πλειονοψηφίας τῶν ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτευσεως

προβαλλομένων τροποποιήσεων. Ἐκτὸς ὅμως τοῦ κοινοβουλίου ὁ τῶν ἀντιστασιακῶν ἀγῶν ἐξακολουθεῖ ἐν τῇ αὐτῇ τραχύτητι, λίαν βραδέως, ὡς εἰκότως, ἐπελθουσῶν, μετὰ τὰς προτέρας κατ' ἀντίθετον ἔννοιαν παρορμήσεις αὐτοῦ, τῶν πρὸς νομιμοφροσύνην παραινήσεων τοῦ μαρκησίου Σαλισβουρῆ. Ἡ συγκρότησις ἰδίᾳ ἐν Βελγίᾳ ἀληθοῦς σχεδὸν ἀντιστασιακῆς κυβερνήσεως μετὰ πολυμελοῦς κοινοβουλίου, προωρισμένων τούτου μὲν πρὸς μελέτην τῶν μέσων, δι' ὧν τελεσφορότερον θὰ ἐπεδίωκετο ἡ καταπολέμησις τῶν φιλελευθέρων μεταρρυθμίσεων, ἐκείνης δὲ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων, ἱκανὴν παρέχει ἰδέαν τῆς καταστάσεως. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀποικιακὴν τῶν Ἀγγλῶν πολιτικὴν, ἔχομεν τὴν ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς ἐκκένωσιν τῆς Οὐγάνδας καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γενικοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας κήρυξιν τῆς ἀγγλικῆς προστατείας. Ἡ κυβερνήσις, ἐπερωτηθεῖσα ἐν τῷ κοινοβουλίῳ περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου μέτρου, ἀπεκρίθη δι' ὑπεκφυγῶν, αἵτινες ἀποδεικνύουσιν ὅτι καὶ νέον τιμῆμα προσετέθη ὀριστικῶς εἰς τὸ ἀχάνες τῶν Ἀγγλῶν ἀποικιακῶν κράτος παρὰ τὰς τέως ἐναντίας πρὸς τὴν ἀποικιακὴν ἐπέκτασιν ἀρχὰς τοῦ κ. Γλάδστον, ὑποχωροῦντος, φαίνεται, τοῖς φίλοις αὐτοῦ χάριν τοῦ ἰρλανδικοῦ νομοσχεδίου. — Ἡ ἐν Σεβαστοπόλει κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ τσάρου γενομένη ἐπιθεώρησις τοῦ ὀσδοῦ ὁσίου τοῦ Εὐξείνου, τῶν οὐρανῶν τοῦ ὁποίου, εἰρηθῶ ἐν παρόδῳ, καλλιτεχνικῶς εἰργασμένης εἰκόνας ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ἐδωρήσατο τῇ Α. Α. Μ. τῷ Σουλτάνῳ, παρουσία τῆς φυλακίδος τῆς ἐνταῦθα γαλλικῆς πρεσβείας παρέσχεν ἀφορμὴν εἰς φιλοφρονητικώτατος τοῦ τσάρου περὶ Γαλλίας ἐκφράσεως, ἐν ᾗ ἀφ' ἑτέρου ἀγγέλλεται ὅτι ὁ κ. Καρνὸ θὰ πρὸς ἀπορροῦσιν αὐτοπροσώπως τὸν ὀσδοκὸν ἐν Βρεστῇ. Χωρὶς ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὰ γεγονότα ταῦτα ἐξαιρετικῶς σπουδαίαν σημασίαν, δυνάμεθα βεβαίως ν' ἀναγράψωμεν αὐτὰ ὡς χαρακτηριστικὰ τῆς ἐξακολουθήσεως ἀπαρμειώτων τῶν ἀδελφικῶν σχέσεων τῶν δύο μεγάλων Δυνάμεων.

MAX MÜLLER.

Ἄνθρωπος τῶν σοφωτάτων καὶ ἐπιφανεστάτων τοῦ σύμπαντος κόσμου διατρίβει ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐλθὼν ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ Φρειδερίκος-Max Müller, καθηγητὴς καὶ ἐπίτιμον μέλος τοῦ ἐν Ὁξφόρδῃ τῆς Ἀγγλίας Πανεπιστημίου. Ὁ τὸ ἐβδομηκοντὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἄγων καὶ τὸ φῶς ἰδὼν ἐν Densau τῆς Γερμανίας, οὗτος δὲ τοῦ γερμανοῦ ποιητοῦ Οὐλιέλμου Müller, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀκαδημαϊκῶν αὐτοῦ σπουδῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Λειψίας μετέβη εἰς Παρίσιον ἐν οἷς ἤρξατο τῆς ἐκδόσεως τῶν Βεδῶν ἀπὸ τῆς Rig-Veda κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ διαστήμου Burnouf. Κατὰ τὸ 1850 προσελήθη καθηγητὴς τῆς ἱστορίας τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς συγκριτικῆς γραμματικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξφόρδης, ὃ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγένετο καὶ ἐπίτιμον μέλος. Πολλὰκις προσελήθη ὑπὸ Πανεπιστημίων τῆς πατρίδος αὐτοῦ,

ἀλλὰ προτίμησε νὰ μένη ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Γλάδστον, ὃς τὰ μάλιστα τιμᾷ αὐτόν. Ὁ κρείστος τῶν γλωσσολόγων τῆς ἐποχῆς ἀπέπτυξε τὴν συγκριτικὴν μυθολογίαν, ἥς πατὴρ ἐγένετο ὁ γερμανὸς Kuhn, ἰδίᾳ διὰ τῶν σοφῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ Mythologie comparée, Histoire des religions, Science de la religion, Origine des religions καὶ τοῦ Science du langage, σοφωτάτου γλωσσολογικοῦ συγγραμματος, ἐξ ὃς πλεῖστοι ἤρυσαντο καὶ δι' ὃ ἔστιν ὅτε καὶ σοφοὶ παρέστησαν. Τὸ σύστημα τῆς συγκριτικῆς μυθολογίας τοῦ Müller, ἀνατρέψαν πάσας τὰς πρὸ αὐτοῦ πρὸς ἐξήγησιν τῶν μύθων σχολὰς, ἐκλήθη οὕτως ὡς συγκρίτων πρὸς ἀλλήλους τοὺς μύθους τῶν λαῶν. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ συστήματος τούτου, ὅπερ δὲν ἴδουνηθῆ νὰ καταπύξῃ τὸ σύστημα τοῦ Ἀγγλοῦ Andrew Lang, τῆς νέας ἱστορικῆς ἢ ἀνθρωπολογικῆς σχολῆς, ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῶν σημειώσεων τούτων, εἰσάγεται δὲ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς δε, ἣν ὁ Müller ἔθηκε, τῆς ἀνακαλύψεως τῆς συγγενείας τῶν ἰνδοευρωπαϊκῶν γλωσσῶν ἢ, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὸς οὗτος, τῶν ἀρίων γλωσσῶν. Ἡ σύγκρισις τῶν λέξεων, αἵτινες ὑπὸ διαφόρους τύπους εἰσὶ κοινὰί πάσαις ταῖς ἰνδοευρωπαϊκῆς γλώσσαις ρίπτουσι πολὺ φῶς ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς σημασίας αὐτῶν. Οὕτω περὶ τῶν θεῶν τῆς ἀρχαιότητος προκειμένου, ἀνατρέχει εἰς τὰς Βέδας, διότι, ὅπως ἐνόησωμεν, καθὰ λέγει, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν νοῦν τῶν θεῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀνακαλύψομεν τὴν πρώτην ἔννοιαν τῶν αὐτῶν ἀναπερφομένων μύθων δὲν νὰ λάβωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς παραλήλους μαρτυρίας περὶ αὐτῶν, ὅσας παρέχουσιν ἡ λατινικὴ, γερμανικὴ, σανσκριτικὴ καὶ ζενδικὴ φιλολογία. Ἄθνην εἶνε ὄνομα θεῶς ὅπερ ἐν τῇ ἑλληνικῇ οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν, ἀλλ' ὅπερ ἐστὶ τὸ αὐτὸ τῷ āhanā, σημαίνοντι τὴν αὐγὴν ἐν τῇ σανσκριτῇ. Κατὰ τὴν γνώμην ταύτην ἐξηγοῦνται οἱ περὶ Ἀθηνῶν μῦθοι, συμβιβάζομενοι πρὸς φυσικὰ φαινόμενα τῆς αὐγῆς.

Ὁ Müller ἀποδίδωσιν εἰς τὴν μυθολογικὴν ἡλικίαν τῆς γλώσσας τὴν σχηματισμὸν τῶν μύθων. Ἐν ταῖς Βέδαῖς εὐρίσκει λέξεις ὁμοίους πρὸς τὰ ὀνόματα διαφόρων θεῶν ἢ ἡρώων τῶν Ἑλλήνων, αἵτινες σημαίνουσι φυσικὰ φαινόμενα, ὅσων οὐρανόν, αὐγὴν κτλ. Θεωρεῖ δὲ ὅτι αὐτὰ αὐτὰ αἱ λέξεις κακῶς, νοηθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐσηματίσταν τοὺς μύθους αὐτῶν δηλ. κατὰ τὴν μεταφορὰν αὐτῶν ὑπέστησαν γλωσσικὴν πάθησιν (maladie du langage) ὡς λέγει. Ἐπειδὴ λοιπὸν αἱ λέξεις ἐλήφθησαν καὶ κατέστησαν ὀνόματα θεῶν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι προσωποποιηθέντων διὰ τῆς maladie du langage ἢ πρώτη ἀρχὴ τῶν ἑλληνικῶν μύθων ἀναζητητέα ἐν ταῖς Βέδαῖς. Ἐκ τῆς ἀναζητήσεως δὲ ταύτης φανίσεται ὅτι οὗτοι ἦσαν φυσικαὶ δυνάμεις.

Τοιοῦτο τὸ μυθολογικὸν σύστημα τοῦ περιφανοῦς γλωσσολόγου. Ἐνωρεῖται ὅτι συγγραμματα ἔχει πλεῖστα, ὧν οὐκ ὀλίγα εἰσὶ μεταπεφρασμένα εἰς τὴν γαλλικὴν. Ὅποσον δὲ τιμᾶται ὡς ἀσπασολόγος ἀποδείκνυσι καὶ τόδε, ὅτι τοῦ πρὸ τινος γενομένου ἐν Λονδίῳ συνεδρίου τῶν Ἀνατολιστῶν, ὃ τὰ πρακτικὰ, ὡς καὶ ὁ ἐν αὐτῷ λόγος τοῦ κ. Γλάδστον, ἐδημοσιεύθησαν ἐν προτέροις τευχέσι τῆς Ἐπιθεωρήσεως, προήρηνευσεν ὁ Müller, τὸ δὲ διαγώνισμα, ὅπερ ἴδρυσεν ὁ φιλόμουσος βασιλεὺς τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Müller ἔθηκεν οὗτος, πρόεδρος τῶν ἑλλανοδικῶν αὐτῶν τάξας.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ ἀπὸ τῆς μαθητείας αὐτοῦ οἰκείως ἔχων πρὸς τὰ μέγιστα πρότυπα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης. Ἡ με-

λέτη τῶν ἀριστουργημάτων αὐτῶν συνεβάλετο ἐπίσης εἰς τὴν ἀνάδειξιν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός. Ἦσαν μεγάλα καὶ μεγάλοι ἐδημοσύρησαν.

Ο. Α.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Καίτοι οἱ ποιητικοὶ διαγωνισμοὶ Λασσάνειος καὶ Φιλὰδελφείος φαίνονται καθυβόοντες, καίτοι ἐκ τῶν ἐκαστοτε τοιούτων γενομένων οὐδὲν τι μέγα προῆλθε, παρέρχεται οὐχ ἥττον ὁ ἐν Ἀθήναις Ἀρχαῖκὸς σύλλογος προτείνων φιλολογικὴν καὶ ποιητικὴν διαγωνισμόν. Ἐπὶ τούτῳ ἐξελέξατο ἐπιτροπὴν διὰ μὲν τὴν φιλολογικὴν πενταμελῆ ἐκ καθηγητῶν, διὰ δὲ τὸν ποιητικόν, ὅπερ ἐνέχει καὶ τὸ δῶμα καὶ τὴν μουσικὴν, ὀκταμελῆ ἐκ λογίων καὶ μουσικῶν. Τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα γνωσθήσονται δι' ἀρμολογίων προκηρύξεων. Καλὴν ἐπιτυχίαν!

— Διατρίβει ἐνταῦθα ἀπὸ τινων ἡμερῶν ὁ γνωστότατος καὶ χαριέστατος ἐκδότης τοῦ Ρωμηοῦ κ. Σουρῆς μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἐλθὼν ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν ἀποπνεύσαν πνεύσιν αὐρὰν τοῦ Βοσπόρου.

— Ἐλήφθη τὸ τεῦχος τοῦ ἰανουαρίου καὶ μαρτίου τοῦ περιοδικοῦ συγγραμματος τοῦ ἐν Παρίσιος πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ συλλόγου, πλεῖστα ἐνέχον τὰ ἐνδιαφέροντα ἐν οἷς καὶ βιβλιογραφίαν περὶ τοῦ ἔργου τοῦ ἐν Παρίσιος κ. Ψυχάρη Μελετῶν τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας.

— Ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 11 φεβρουαρίου ἡ Κυανὴ Ἐπιθεώρησις (Revue Bleue) ἐδημοσίευσεν πρόσκλησιν τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ὅπως ἀποστείλωσιν αὐτῇ δελτίον ἐνέχον ὅς ἐκαστος νομίζει ἀπαραίτητους παντὶ συγγραφεῖς. Αἱ σταλεῖσαι ἀπαντήσεις ἦσαν πλεῖστα, ἐλήφθησαν 800 δελτία, ἐξ ὧν τὰ 764 ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν. Ἰδοὺ δὲ τὰ κατὰ πλειονοψηφίαν ὑποδειχθέντα ὀνόματα ποιητῶν καὶ πεζογράφων: Victor Hugo, Molière, Shakespeare, Racine, La Fontaine, Musset, Corneille, Goethe, Voltaire, Pascal, Lamartine, Ὀμηρος, Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, Montaigne, Cervantes, Michelet, Balzac, Dante, Renan, La Bruyère, Flaubert, Bossuet, Rabelais, Daudet, Virgile.

— Ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδόδομένης Ἐφημερίδος ὁ κ. Ἰάκωβος Πολυλῆς ἐδημοσίευσεν ἐπίκρισιν τῶν Εἰδωλῶν τοῦ κ. Ροῖδου, ἀποκρούων τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ φρονῶν ὅτι τὸ δημοτικὸν ἰδίωμα εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπικρατήσῃ ποτὲ καθαρὸν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Φέγει τὸν κ. Ροῖδον ἐπὶ τῷ συμβιβαστικῇ αὐτοῦ συμπεράσματι.

— Τὸ 29 συνεδρίον τῆς «Γενικῆς Γερμανικῆς Ἐταιρείας τῆς μουσικῆς» συνήλθεν ἐν Μονάχῳ πρὸ τινων ἡμερῶν, διαρκέσαν ἡμέρας πέντε. Τὸ πρόγραμμα τοῦ συνεδρίου ἦν λίαν πλούσιον καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρον· οὐκ ὀλίγα μελοδράματα καὶ μουσικὰ τεμάχια ἐξετελέσθησαν.

— Περὶ τοῦ ἐν Δυλοφίς κατ' αὐτὰς ἀνακαλυφθέντος ἀγάλματος τοῦ Ἀπόλλωνος ἐλήφθησαν ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας αἱ ἐπόμεναι πληροφορίαι: Τὸ ἀγαλμα εἶνε ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἀψήγητον

καλώς πλὴν τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, οἵτινες εἶνε κεκομμένοι ἀπὸ τῶν σφυρῶν, καὶ τῆς ρινός, ἥτις εἶχεν ἀποκοπῆ. Κατὰ τὰ ἄλλα σώζεται ἐν καλῇ καταστάσει. Ἐστηρίζετο δὲ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός καὶ εὐρέθῃ ἐντετειχισμένον ὡς κοινὸς λίθος μετ' ἀσθέτου ὄρθιον κατὰ μέτωπον καὶ δεξιῶ οἰκοδομήματος, ὅπερ θεωρεῖται ὡς θησαυρὸς τῶν Ἀθηναίων. Φαίνεται δὲ τὸ ἀγάλμα τούτου ὡς ἀντίτυπον ἐτέρου τινὸς ἀγάλματος, ξοάνου, οὐδόλως ὁμοιάζον πρὸς τὰ γνωστὰ ἀγάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος. Τὸ πρόσωπον εἶναι τριγωνικὸν καὶ ἐπίπεδον, κατατετημημένον τῶν μελῶν οὕτω πως, ὥστε τὰ ἄκρα αὐτῶν ἀπολήγουσιν εἰς ὄξύ, οἷον τὰ χεῖλη, ἡ ρίς, ἡ σιαγών, τὸ στήθος κτλ., ὑπενθυμίζοντα τὰ αἰγυπτιακὰ ξοάνα. Εἶνε ἐργασίας λίαν ἐπιμελημένης.

— Εὐτυχῆς ἄνθρωπος εἶνε ὁ Dr Seward Webb τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὅπουδήποτε καὶ ἂν μεταβῆ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ μέγαρον ἢ ἀκριβέστερα τὸ πανταχοῦ μεταφερόμενον μέγαρον αὐτοῦ. Τὸ πρᾶγμα μὴ νομίσητε ὅτι εἶνε μῦθος, διότι καθὰ βεβαιούται τὸν μέγαρον αὐτὸ ἀποτελεῖται ἐκ πλήθους συρμοῦ σιδηροδρομικοῦ, τῶν κομφοτάτων ἐξ ὧν ποτε εἶδε τις, δι' οὗ προτίθεται νὰ ποιήσῃ τὴν περιοδείαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ θαυμάσιος οὗτος συρμὸς σύγκειται ἐξ ἀμάξης διασκευασμένους εἰς αἴθουσαν (salon), ἐτέρας εἰς γραφεῖον, ἐστιατόριον, κοιτῶνα, μαγειρεῖον, διαμερίσματα διὰ τὰς ἀποσκευάς, αἴθουσαν τῶν παιγνίων καὶ συναυλίας κτλ. κτλ. Οἱ ὑπῆρται τοῦ εὐτυχοῦς τούτου ἀνδρὸς εἰς δεκαπέντε συμποσούμενοι, εἰσὶν ὠπλισμένοι διὰ πυροβόλων Winchester πρὸς ἄμυναν κατὰ πάσης προσβολῆς ἐν χώραις ἐπικινδύναις.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 29 Μαΐου.

Τὸν οικονομικὸν κόσμον, μάλιστα δὲ τὸν Ἑλληνικόν, ἀπνησχόλησε καὶ κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην τὸ κρῖσιμον τῆς οικονομικῆς ἐν Ἑλλάδι καταστάσεως καὶ αἱ πρὸς συνομολόγησιν τῆς νέας συμβάσεως προσπάθειαι τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως. Ἡ σύμβασις αὕτη, ἥς τὴν σημασίαν οὐδεὶς δύναται νὰ παραγνωρίσῃ, φαίνεται προσκρούουσα κατὰ δυσχερειῶν, διὸ καὶ ἀναβάλλεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἢ ὀριστικῆ αὐτῆς συνομολόγησις, ἐκ τούτου δὲ καὶ τὰ Ἑλληνικὰ χρεώγραφα ἐξακολουθοῦσιν ἄνω καὶ κάτω κυμαινόμενα, ἀναλόγως τῶν ἐξ Ἀθηνῶν μεταδιβαζομένων εἰδήσεων καὶ πληροφοριῶν. Ὁ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ κατ' αὐτῆς πόλεμος τῶν κυβερνητικῶν καὶ τῶν ἀντικλιτευομένων ἐφημεριδῶν ἐκτραχύνεται ἡμέρα τῆ ἡμέρα, παρατείνεται δὲ ἡ ἀγώνια οὐ μόνον τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν προσεγγιζόντων εἰς τὴν λήξιν τῶν τοκομεριδίων, ἀλλὰ καὶ συμπάσης τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἣν πιέζει ὁ ἐφιάλτης τοῦ χαρτονομίσματος, διότι ἐνταῦθα κεῖται πρὸ πάντων τὸ ζήτημα. Ἄν οἱ κάτοχοι ἑλληνικῶν χρεωγράφων, ξένοι ἢ ὁμογενεῖς πληρωθῶσι τὰ τοκομερίδια αὐτῶν εἰς νέας ἐντόκους ὁμολογίας ἀντὶ χρυσοῦ, τοῦτο πολὺ δὲν ἐνδιαφέρει τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι κάτοχος χρεωγράφων τὸν ἐνδιαφέρει, ὁμοῦς

ἢ ἀνατίμησις ἢ ὑποτίμησις τοῦ χαρτονομίσματος, διότι τοῦτο εἶναι τὸ τρέχον νόμισμα. εἰς ὃ λαμβάνει τὸν μισθὸν τῆς ἐργασίας του, ἢ τὴν ἀξίαν τῶν προϊόντων του, καὶ δι' οὗ ἀγοράζει πάντα τὰ πρὸς τὸν βίον χρήσιμα, καὶ μάλιστα τὸν ἄρτον αὐτοῦ. Ἄν λοιπὸν, ἀντὶ ν' ἀγοράζῃ τὸν ἄρτον τούτον πρὸς 40 λεπτὰ ἀναγκασθῇ ἕνεκα τῆς ὑπερτιμῆσεως τοῦ χρυσοῦ νὰ τὸν ἀγοράζῃ πρὸς 70 ἢ 80 θὰ περιέλθῃ ἀναποδράτως εἰς πλήρη ἔνδειαν, εἰς ἐντελεῖ γυμνότητα. Ἄλλ' ἄρα γε διὰ τοῦ νέου προβαλλομένου δανείου, καὶ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως ἐκ τῆς κυκλοφορίας 12 ἢ 15 εκατομμυρίων χαρτονομίσματος κατ' ἔτος ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἐπέλθῃ ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν ἰσοτιμία μεταξὺ, χαρτονομίσματος καὶ χρυσοῦ; Περὶ τούτου δὲν σπεύδομεν ν' ἀποφανθῶμεν. Ἐν τούτοις καίτοι ἀπὸ τῆς προῖας τῆς χθὲς τηλεγραφήματα ἐξ Ἀθηνῶν ἐβεβαίουν τὴν ὀριστικὴν ὑπογραφήν τῆς συμβάσεως, τὰ ἑλληνικὰ χρεώγραφα ἀνεπαισθήτως ἐβεβλιώθησαν ἐν Εὐρώπῃ δημοσιούμενα τὸ μὲν Πάριον 36 1/4, τὸ δὲ Μονοπόλιον 51, τὰ δὲ δάνεια τοῦ 1881 καὶ 1884 50 1/4. Ἐκ τούτου καταφαίνεται ἢ ὅτι δὲν ἐκυρώθη εἰδέτι οἱ σύμβασις, ἢ ὅτι ἡ ὀριστικὴ κύρωσις αὐτῆς οὐπὼ ἐπέδρασεν ἐπαρκῶς ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν ἑλληνικῶν χρεωγράφων.

Ἐνδιαφέρον γεγονός κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς Τραπεζῆς ἐλάττωσις τοῦ τόκου τῆς προεξοφλήσεως ἀπὸ 3 1/2 εἰς 3 0/0, ὅπερ δεικνύει βελτίωσιν τῆς χρηματικῆς ἀγορᾶς τοῦ Λονδίνου. Καὶ ὅμως αἱ τιμαὶ τῶν χρεωγράφων δὲν ἐβεβλιώθησαν, οὐδὲ διατήρησαν τὰ χρηματιστήρια τὴν ζωρότητα, ἣν ἐξεδήλωσαν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑβδομάδος ταύτης. Τοῦναντίον ἐπῆλθε γενικὴ τις χαλάρωσις καὶ μάλιστα εἰς τὸ χρηματιστήριον τῶν Παρισίων ἄνευ γνωστῆς αἰτίας. Ἡ χαλάρωσις αὕτη μεταδοθεῖσα ἀπὸ τῆς χθὲς καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον χρηματιστήριον ἐπῆνεγκε νέαν ὑποτίμησιν τοῦ Γενικοῦ χρέους μέχρις 24,7 καὶ τῶν μετοχῶν τοῦ Μονοπωλείου μέχρι 16.19.

Περὶ τῶν ὁμολογιῶν τῶν Σιδηροδρόμων Ρωμυλίας, ὧν ἡ τιμὴ ὑπέστη καὶ χθὲς ἐλαφρᾶν ὀπισθοδρομήσιν ἐν Παρισίοις, πιστεύεται ὅτι τὸ πρὸ πολλοῦ ὑφιστάμενον ζήτημα περὶ διακανονίσεως τῶν κληρουμένων ὁμολογιῶν ἐγγίζει εἰς τὴν λύσιν του, διότι τὸ ἐμπορικὸν ἐπιμελητήριον τῆς Ρώμης ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ τοὺς Ἰταλοὺς κατόχους τουριστικῶν χρεωγράφων εἰς γενικὴν συνέλευσιν, εἰς ἣν ὑποβλήθησεται τὸ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Χρέους παραδεκτὸν γενόμενον σχέδιον, ὅπερ ἔμεινε μέχρι τοῦδε ἀνεφάρμοστον ἕνεκα τῆς ἐπιμόνου ἀντιστάσεως τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ρώμης. ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἡ συνέλευσις τῶν Ἰταλῶν κατόχων παραδεχθήσεται τὸ ἐν λόγῳ σχέδιον.

N. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

Ὁ ἐπιθῆνος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν Τυπὸς-θηγαφείον ΝΕΟΛΟΓΟΥ

<p>NORTH BRITISH & MERCANTILE (Νόρθ Μπρίτις & Μερκαντίλ) Ἰδρυθεῖσα τῷ 1809 Κεφάλαιον Α. Στ. 8,000,000 Ἀποθεμ. » 10.695,969 Ἐτησίαι πρόσοδος τῷ 1891 Α. Στ. 4,056,900</p>	<p>ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΤΑΙΡΙΑΙ (COMPAGNIES D' ASSURANCES) κατὰ τῆς πυρκαϊῆς καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς. <i>Αἱ ἐταιρίαι αὗται ἀσφαλίζουν ὅμοι κατὰ τῆς πυρκαϊῆς κτίρια, ἐπιπλα, ἐμπορεύματα κτλ. εἰς μετριωτάτας τιμὰς.</i> Ταχεῖα καὶ ἐλευθέριος πληρωμὴ τῶν ζημιῶν. <i>Ἐπίσειμα τῶν 20 εκατομμυρ. λιγῶν ἀγγλικῶν ἐπληρώθησαν ὑπὸ τῶν δύο τούτων ἑταιριῶν διὰ ζημίας κατὰ τῶν πυρκαϊῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1889.</i></p>	<p>Northern Assurance (Νόρθερν Ἀσσυράνς) Ἰδρυθεῖσα τῷ 1836 Κεφάλαιον Α. Στ. 3,000,000 Ἀποθεμ. » 3,650,872 Ἐτησίαι πρόσοδος τῷ 1891 Α. Στ. 1,076,800</p>	<p>THE MARITIME Insurance Company Limited Ἰδρυθεῖσα τῷ 1864. Κεφάλαιον Α. Στ. 500,000 Ἀποθεμ. » 102,345 Ἡ ἑταιρία αὕτη ἀσφαλίζει κατὰ τῶν ἐκ μεταφορᾶς κινδύνων ἐπιχειρήματα, γρηματοδέματα καὶ ναυλοῦς δι' ἀτμοπλοίων ἢ ἰστιοφόρων εἰς τιμὰς μετριωτάτας.</p>
--	---	---	--

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐν Κων)πόλει πράκτορα κ. **KARNIK ΣΕΡΟΠΙΑΝ** ἐν Χανίω Μεχμέτ Ἀλή Πασσῶ, ἀριθ. 21 καὶ 22^{ης}, ἐν Γαλατῇ.

1	4
2	5
3	6

Τραπεζίται τῆς ἑταιρίας ἐν Κωνσταντινουπόλει: **Ἡ Ἀυτοκρατορικὴ Ὄθωμανικὴ Τράπεζα.**
Διὰ πᾶσαν αἰτίαν ἀπευθυντέον τῷ κ. Σίμωνι Καϊσερλίαν, εἰδικῶ διευθυντῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατῇ, ὁδὸς Μαχμουδί, ἀριθ. 2, Χανίων Ἰερμίων ἐναντι τῆς Τραπεζῆς Καμόνδου.

<p>ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ τῷ 1828 καὶ 1892.</p>	<p>Δ' ΟΥΝΙΟΝ (L'UNION) ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΓΙΑΣ ΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΡῶ ΑΥΤΗΣ, ΟΔΟΣ DE LA BANQUE, ΑΡ. 15</p>	<p>ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ τῷ 1828 καὶ 1892.</p>
--	---	--

Κλάδος Πυρκαϊᾶς		Κλάδος Ζωῆς	
Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000	Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000
Ἀποθεματικόν	» 6,700,000	Ἀποθεματικόν	» 93,800,000
Ἀσφάλεια	» 63,770,000	Ζημίαι πληρωθεῖσαι	» 59,000,900
Ἐσοδα τοῦ ἔτους 1890	» 15,000,000	Ἀσφάλεια	» 243,580,000
Ζημίαι πληρωθεῖσαι	» 160,570,000		

PHENIX FIRE OFFICE

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ, ΤΩ 1782.

Ἀσφάλιστρα ἐτήσια Ἀ. Στ. **1,000,000**

Ἀσφάλιστρα πληρωθέντα μέχρι τῆς 31 Ἰοῦνίου 1887

Ἀ. Στ. **16,000,000**

Ὁ ΦΟΙΝΙΞ ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἰδιοκτητῶν τοὺς πλουσιωτέρους κεφαλαιούχους καὶ τοὺς εὐφημότερον γνωστοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς ἐκ τούτου δὲ παρέχει τοῖς πελάταις αὐτοῦ τὴν ἐντελεστέραν ἀσφάλειαν.

Ἀσφάλειαι κατὰ πυρκαϊᾶς ἐπὶ παντοειδῶν ἀκινήτων, ἐπιπέλων καὶ ὀμβρορευμάτων ἐνεργοῦμεναι διὰ τῶν ὑποφαινομένων, οἵτινες ἔχουσι πληροξυσιότητα ὅπως διακανονίζωσιν ἐπὶ τόπου μετὰ ταχύτητος καὶ ἐλευθεριότητος τὰς ἀπωλείας καὶ ζημίας.

H. SWAN & Co

Μόνοι Πράκτορες διὰ τὴν Κων/πολιν καὶ τὰ Προάστεια. Ἀριθ. 12. Σανδάλτζη χάν, Γαλατῆ, ἄνωθεν τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου.

ΜΥΡΕΨΕΙΟΝ ΔΙΑΡΗΑΝΕ

G. MAZUYER & Cie

ΠΑΡΙΣΙΟΙ - 32, Avenue de l'Opéra, 32 - ΠΑΡΙΣΙΟΙ

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

LA DIARHANE

ΠΟΥΔΡΑ

ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

ΥΔΡ ΚΟΛΩΝΙΑΣ ΡΩΣΙΚΟΝ

ΥΔΡ ΑΛΑ ΡΕΛΟΥ D'ESPAGNE

ΜΥΡΑ FÉDORA

Σάπωνες. Ἐκχυλίδιατα, ὕδατα κοσμητικῆς κτλ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ἘΝ ἈΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙΣ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΙΣ

Διὰ παραγγελίας ἀπευθυντέον εἰς Ἀλεξιάδη Χάν, ἀριθ. 17

ROYAL EXCHANGE ASSURANCE CORPORATION

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΝΩ ΤΩΝ 4,000,000 Ἀ.ΣΤ.

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1520

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΛΗΡΩΘΕΙΣΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 35,000,000 Ἀ.ΣΤ.

Ἀσφαλίζει κατὰ τῶν κινδύνων τῆς πυρκαϊᾶς, Ἐπιπλοεμπορεύματα, Κτήματα λίθινά τε καὶ ξύλινα εἰς ὅρους ἐπιωφελεῖς καὶ ἀσφαλιστάτους ὀνόμα. — Ἀποζημιώσεις ἄνευ ἐκπτώσεων.

Διεύθυνσις: WHITTAL-HAN
Ὁδὸς Μείδαντζη (Βακτέ-καποῦ)

Ἐν τῇ Πόλει.

Πράκτωρ

J. W. WHITTAL & Co